N:r 14. ÅRG. 34. 10 SEPTEMBER 1929. PREN.-PRIS 2:25

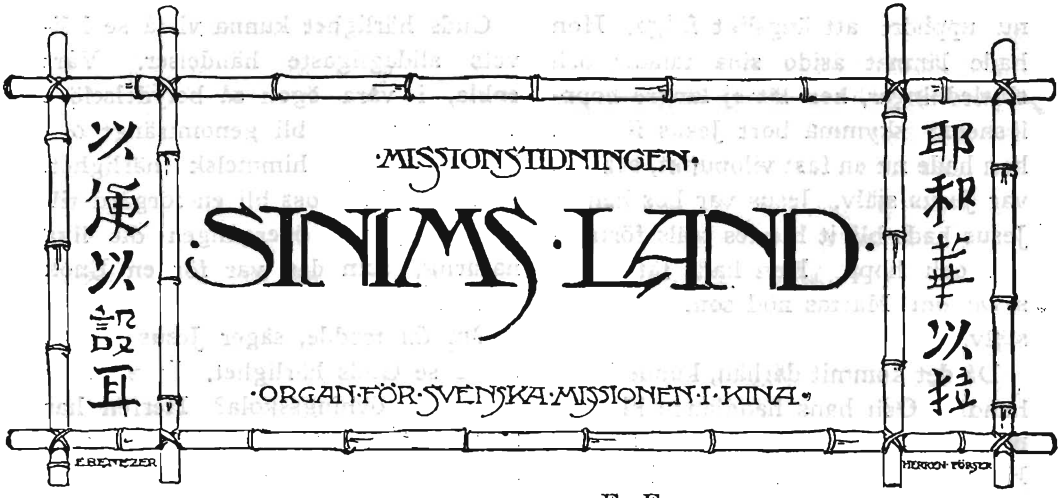

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

OM DU TRODDE, SKULLE DU FÅ SE GUDS HÄRLIGHET.

Joh. 11: 40.

Det var då, när allt hopp var ute, som Jesus sade dessa ord till Marta. Lazarus var död, förvandlingen hade redan inträtt. Huru skulle Marta kunna vänta att få honom igen. Då, i denna yttersta nöd, inför det omöjliga möter Frälsaren henne med sitt ord, som var ett löftesord för henne. Men det var ett löfte, som förutsatte tro. Om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.

Det, som för Marta blev en hjälp till att tro, var, att hon fick löftesordet av Jesus själv. Så vill han handla också med oss. Han vill komma till var och en av oss med sitt eget ord för att hjälpa oss till tron. Det heter om de gamla profeterna, att Herrens ord kom till dem. Det är Guds folks privilegium att få vänta på Herrens ord och att med full visshet få räkna med, att det skall komma.

Men om det dröjer? Ja, så hade det skett här, och det hade, mänskligt talat, dröjt alltför länge. Därför visste Marta ej heller, vad hon skulle tänka. I alla fall var det för henne uteslutet, att hennes och systerns böner för Lazarus' vederfående nu kunde bli besvarade.

Huru skall i ett sådant läge en själ kunna få frimodighet till att tro? En väg står öppen men ock endast en enda: Ett möte med Jesus.

Huru lärorikt är ej Martas möte med Frälsaren. Hon står där inför honom med sin nöd, men hon får tala om den för Jesus. Hon står där med sina tvivel, men hon får lätta sitt hjärta för Jesus. Och han, Jesus, möter henne på ett sådant sätt och med en så ömmande kärlek, att det sker en förvandling i Martas hjärta. Hon kommer till tro.

Att Marta nu trodde betydde, att hon blev stilla inför Jesus. Hon hade

nu upphört att ängsligt fråga. Hon hade lämnat åsido sina tankar och slutledningar, hon lät ej längre hopplösheten skymma bort Jesus för sig, hon hade nu en fast vilopunkt, och det var Jesus själv. Jesus var hos henne. Jesus hade blivit hennes själs förtröstan och hopp. Han hade fått hand såväl om Martas nöd som om henne själv.

Då det kommit därhän, kunde Jesus handla. Och hans handlande blev en bön till hans Fader. Det är dithän, Herren vill komma med oss. Han vill få helt hand om oss och om våra angelägenheter. Så snart han det fått, kan han gå i förbön inför sin himmelske Fader. »Han lever alltid för att mana gott för dem», heter det i Ebr. 7: 25. O, att Guds Ande finge lära oss denna hemlighet i fråga om tro, denna hemlighet, som är den enklaste, den ljuvligaste väg till att undfå hjälp i all nöd.

Får Herren giva oss nåd till att tro, får han därigenom utan hinder göra sin förbön för oss gällande inför sin Fader, då få vi se hans härlighet. Då kan han för oss avslöja hela den rika innebörden, som ligger i frälsarenamnet. Då få vi i livet göra samma erfarenhet, som lärjungarna gjorde, och som vi finna uttryckt i dessa ord: »Vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning» (Joh. 1: 14). Och vi kunna avlägga samma bekännelse, som dessa avlade.

Att få se Guds härlighet — vilket utbyte emot jordens nöd och mörker, vilket utbyte emot det egna hjärtats otro, tvivel och räddhåga!

Guds härlighet kunna vi få se i livets alldagligaste händelser. Vårt enkla, i våra ögon så betydelselösa vardagsliv kan bli genomträngt och övergjutet av himmelsk härlighet. Jorden kan för oss bli en förgård till himmelen, och övergången dit lika naturlig, som den var för en Enok och en Elia.

Om du trodde, säger Jesus, skulle du få se Guds härlighet. Är vårt liv en trons övningsskola? Herren har menat, att det skulle så vara. Ha vi fattat honom rätt i detta stycke? Ha vi det, hur angeläget skall det då ej bli för oss att ej försumma att lära i trons skola och så få skörda frukten därav: att få se Guds härlighet.

Ett av de stora hindren för oss att få se Guds härlighet är vår otro. Ett annat stort hinder är vår självviskhet. Mitt jag, min egen berömmelse, min egen ära förtar alltid möjligheten att få se Guds härlighet och att få del av Guds härlighet. Det angelägnaste för oss är därför att komma ned i stoftet i syndabekännelse och hjärtats förkrosselse.

Den, som vill gå i trons övningsskola och som vill lära ödmjukhet av honom, som är mild och ödmjuk av hjärtat, han skall få se Guds härlighet, och han skall därunder allt mer mogna för himmelen med dess fullkomliga härlighet.

»Men vi alla, som med avhöljt ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är ande» (2 Kor. 3: 18).

Erik Folke.

Steningedagar.

Ännu en gång har Kinalänken fått samlas till en Bibel- och Ungdomsvecka på Steninge, det vackra slottet med de historiska minnena, som också snart börjar att bli historiskt för S. M. K.: Det var ju där, som Kinalänken en gång fogades samman.

»Kring källan syns en syskonring av återlösta fåren». Det var kvällen före den sista dagen på Steninge, som den sången sjöngs, och det var förunderligt, vilken verkan den sången hade. — Det gick som en susning genom skaran, som var samlad, och ansiktena strålade av fröjd, ja, vi sjöngo om och omigen: »Halleluja, Gud Fader, Son och Helge And tillika; om syndare du varit mån, och gjort dem bottenrika.» Den sången var ett uttryck för vad vi i djupet av våra hjärtan kände. Under dessa dagar voro vi som en syskonring samlade omkring källan själv: Kristus, och i honom voro vi förenade med varandra. Ofta återkom också bilden om lemmarna i kroppen, där huvudet är Kristus själv. — Ja, vi fingo under dessa dagar en levande förklaring på vad »de heligas gemenskap» innebär.

Det var en lycklig, levnadsglad ungdomsskara, som hade samlats på Steninge. Det var glädje och framtidshopp. Och nog ha vi anledning att glädjas och hoppas, då vi få gå framåt i tro på Guds löften. — »Löftena kunna ej svika», sjöngo vi, då vi en kväll marscherade ned från det vackra utsiktsberget, och då vi nu stigit ned från berget, där vi varit med Jesus, ned till uppgifterna, som vänta härnere, ha vi fått göra det med den förvissningen, att löftena aldrig svika.

Under våra studier av Filipperbrevet, som leddes av missionssekreterare Martin Lindén, blevo vi också dagligen påminda om, att alla våra behov äro fyllda i Kristus Jesus.

Vi fingo börja med det väsentliga: att behovet av *liv* är fyllt. Detta liv syftar endast mot ett mål: att Kristus skall bliva förhärligad vare sig genom liv eller genom död, som för in i ett ännu rikare och fullare liv. I det andra kapitlet fingo vi se, huru behovet av *föredöme* blivit fyllt: »Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var.» Vi borde vara lika mossan på klippan: så mjuka att alla kunde få trampa ned oss, men ändå vila lika fasta på klippgrunden, och vi borde med vår omtanke och kärlek sträcka oss lika vitt, som horisonten går. Även vårt behov av *vinning* är fyllt. Vi ha fått lämna det värdelösa bakom oss och mottaga rättfärdigheten i Kristus och börja vandringen hemåt och uppåt. Vägen är svindlande hög, men vi behöva inte frukta. Många ha gått före och visat vägen. Vårt medborgarskap är i himlen, och vi ha fått pass med order, att allt skall samverka till det bästa — vi kunna resa trygga. Till sist blevo vi påminda om, att vårt stora behov av *glädje* är fyllt i Kristus och att »fröjd i Herren är vår starkhet».

Steninge slott.

Foto: H. Hallencreutz.

Vi hade också glädjen att få lyssna till flera missionsföredrag av missionsföreståndare Folke. Första föredraget gav oss en inblick i Kina Inlandsmissionens

uppkomst och utveckling. Det var gripande att följa den i början så unge Hudson Taylors kamp för Kinas evangelisering. Han var en man, som vågade lita på sin Gud, med ett hjärta fyllt av Kristi kärlek, så svag i sig själv, men så stark i sin Gud. — Så kunde Gud använda honom till en så oanad välsignelse. Kina Inlandsmissionens missionärer uppgå f. n. till omkring ett tusen, och de bedja nu Gud om ytterligare två hundra missionärer inom de närmaste två åren. — Senare fingo vi veta i vilket förhållande S. M. K. och Kina Inlandsmissionen stå till varandra. Dessa båda missioner ha från början hört samman. S. M. K. arbetar efter Kina Inlandsmissionens principer och i fri anslutning till denna mission, och då vi komma till någon av Kina Inlandsmissionens stationer, behöva vi ej känna oss som främlingar utan äga där ett hem, dit vi alltid äro välkomna.

En solig Steningedag.
Foto: H. Hallencreutz.

En stund, då vi alla sutto i spänning och glömde både tid och rum, var, då missionsföreståndaren berättade personliga upplevelser från Kina. — Tyckte vi inte, att vi sågo portvakten i Yuncheng, som fick tvåhundra spöslag, därför att han släppte in den unge missionären Erik Folke i staden? — Och voro vi inte med i den förfärliga spänningen, då missionär Folke flydde med sina medarbetare under boxarupproret? Först då de alla voro väl räddade i Shanghai, var det, som om vi kunde andas friare.

På fredagen fingo vi en inblick i läget på S. M. K:s fält just nu. Läget därute är ett *nödläge* för det första i *lekamligt avseende.* Folket *hungrar* ända till döds, och våra syskon därute få gå ibland döda och döende. Vi påmindes också om *krigsnöden.* Ett helt folk har kastats i förtvivlan och i denna förtvivlan gripits av förvildning, men detta är en förberedelse till vad som skall övergå jorden. *Det inre nödläget* är inte mindre stort: Otrosstormar, förnekelsestormar och hädelsestormar rasa därute. Satan vill utplåna allt behov av att stå i förbindelse med den eviga världen. En liten skara, som bekänner Jesu namn, är utlämnad åt fienden att förlöjligas, hånas och förföljas. Finns det då inga ljuspunkter? — Jo, för ett trons folk finnas många möjligheter, men om de inte gripas i rätta stunden, kunna vi förlora dem. Fienden är inte så allvis, att han inte motarbetar sig själv. Nöden på vårt fält kan få sin stora betydelse. Vi ha där vår Mefiboset, och vi äro tjänare vid Konungens bord, och om vi få mötas blir det resultat. Fienden har inte kunnat utsläcka behovet efter frälsning. Han har gått för långt. En reaktion har inträtt, men med denna också en kris. *Just nu är ingenting så nödvändigt som en enkel frälsningspredikan.* Kineserna vill, att vi ska predika ett enkelt frälsningsevangelium — inte vetenskap och sociala reformer. *Vi ha större möjligheter nu, än vi någonsin haft, och vår missionärskår har större möjligheter, än någon har haft.*

På lördagen ställdes vi inför de stora behoven på S. M. K:s fält, och särskilt framhölls det stora behovet av unge män, villiga att predika evangelium, där Jesu namn aldrig varit nämnt.

Vi hade även möten av annan karaktär,

då t. ex. Kinalänkens medlemmar berättade om sina erfarenheter i arbetet för Kina här hemma, då inlämnade frågor besvarades o. s. v. En dag fingo vi också i år företaga en liten utflykt till direktör Skoglunds vackra sommarhem, där vi bjödos på kaffe ute i en vacker björkdunge och där »Steninge-kören» som ofta annars förhöjde stämningen genom sin vackra sång. Fyra av de missionärer, som i höst hoppas få utresa till Kina avlade också där personliga vittnesbörd.

Offerstunden på lördagskvällen var gripande. I offerskålen funno vi bl. a. två guldur. En ung man avgav senare den bekännelsen, att hans hjärta fylldes med sorg vid tanken på att han inte hade silver och guld att offra, »men», sade han, »jag lade ned mitt liv», och citerade sången: »Mig själv, mitt allt jag lägger uppå ditt altar ned».

På söndagen hölls två offentliga möten, och på kvällen samlades kursdeltagarna till avslutningsmöte, som i fullaste mening blev ett tacksägelsemöte. Vi hade så mycket att tacka för. Gud hade givit oss så mycket. Och då båten på måndagsmorgonen lämnade Steninge brygga, var det under tonerna av sången: »Jag kan icke räkna dem alla, de prov på Guds godhet jag rönt», och den sången vilja vi säkert sjunga än en gång, då vi minnas Steninge-veckan.

I. I—n.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Kinalänken.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas *torsdagen den 12 innevarande sept. kl. 7 e. m.* hos fröken Julia Johansson, Hantverkaregatan 10, 3 tr. ö. g.

S. M. K:s höstmöte.

Svenska Missionens i Kina sedvanliga höstmöte i Stockholm hålles v. G. i år *söndagen den 22 september.* På f. m. hålles mötet kl. 11 i *Betlehemskyrkan,* Sergelgatan 6, och på e. m. anordnas avskedsmöte för de i höst utresande missionärerna i *Stadsmissionens kyrksal vid Stortorget* kl. 7. Efter detta möte blir gemensam téservering i Stadsmissionens festvåning.

Bönemötena i Betesdakyrkan.

S. M. K:s tisdagsbönemöten i Betesdakyrkans s. k. »Kinarum» börja v. G. för hösten tisdagen den 24 september kl. 7 e. m. — Böneämnena äro många. Give Gud därför Missionens bedjande vänner nåd till att samlas till uthållig förbön. Alldenstund detta är sista tisdagen i september, erinras i detta sammanhang *Kinalänken* särskilt om, att det denna gång är deras dag.

Direktör Skoglunds vackra sommarhem.
Foto: H. Hallencreutz.

Utresande missionärer.

Fem av våra missionärer: fröknarna *Ester Berg, Hanna Wang och Ingrid Israelsson* samt missionärerna *Martin och Vilhelm Bergling* komma v. G. att avresa från Göteborg den 28 dennes för att via London och Suez utresa till Kina. Må de alla få vara inneslutna i missionsvännernas förböner med tacksägelse!

Underrättelserna från Kina.

Tydligen på grund av konflikten mellan Kina och Ryssland, som hindrat postgången via Sibirien, ha breven från Kina den sista tiden i stort sett uteblivit. De allra sista dagarna ha brev emellertid åter börjat anlända. Dessa innehålla i stort sett goda underrättelser. Det synes ej vara anledning till särskild oro för missionärerna, fastän postgången som sagt, blivit fördröjd. Bäst torde vara att t. v. ej skriva »via Siberia» på adressen, då brev adresseras till Kina.

Förlovning.

Förlovning har ingåtts mellan missionär *Martin Bergling* och fröken *Birgit Brandin-Olsson,* dotter till direktören Henning Olsson och hans maka, född Brandin, Hamburg.

Vi framföra härmed våra lyckönskningar till de nyförlovade och tillönska dem lycka och välsignelse från Gud.

Familjenytt.

Den 23 aug. föddes en son, *Carl-Olof,* åt missionssekreterare *Martin Lindén* och hans hustru. Moder och barn befinna sig väl.

Svenska Missionens i Kina missionsstationer.

V. *Puchowfu.*

Den, som dock visste, när denna stad grundlades! Likt alla Kinas städer kan den blicka tillbaka på en uråldrig forntid. Den ter sig ock för betraktaren som en synnerligen gammal stad. Därom vittna icke minst ruinerna av en hel del gamla tempel och de massiva avbildningarna av djur i mer än naturlig storlek, utförda i brons, som stå kvar som minnesmärken långt sedan de tempelgårdar, de en gång prydde, skattat åt förgängelsen.

Betraktar man de massiva stadsmurarna, skall man finna, att de äro byggda av tegelstenar, som äro så stora, att de, som nu för tiden brännas och användas, förefalla mycket små och oansenliga. Ämbetslokalerna och många andra hus vittna om en svunnen stortid. Och en stortid har staden haft, belägen som den är invid Gula Floden, där den utgör gränsen mellan de tvenne provinserna Shansi och Shensi.

Tidevarv komma och försvinna, släkte efter släkte lever och dör. Med »okunnighetens tider har Gud haft fördrag», men nu bjuder han människorna, att de allestädes skola göra bättring. Så kom då tiden även för denna bygd, denna stad. Det var 1903, som stadigvarande missionsarbete upptogs i staden, sedan dock ett ej oväsentligt förarbete utförts genom opieasylverksamhet och tillfälliga besök med ty åtföljande evangelisk förkunnelse. De vanliga svårigheterna, som åtföljde hyrande av hus, fingo vi genomgå även här, men det dröjde ej så länge, förrän stormen lade sig, och sedan dess ha vi blivit väl behandlade av såväl de ledande som av folket i gemen.

Missionär Henrik Tjäder var den, som först bröt mark här, och sedan har han i arbetet efterföljts av en hel skara andra, manliga såväl som kvinnliga arbetare. Missionär Verner Wester är den, som under de senaste åren längst hållit ut i arbetet. Under hans ledning har också den vackra kyrkan uppförts, och vidlyftiga ombyggnader av missionens lokaler, såväl som tillägg av nya sådana har utförts. Här ha våra kvinnliga missionärer Agnes Forssberg, Emy Ohrlander, Gertrud Wester och Svea Wibell en gång under sin livstid arbetat och bedit. Trenne av dem fingo från denna plats hembudet till högre tjänst. Här ha vidare missionärerna Frida Prytz och Maria Nylin en gång varit så sammanväxta med folket och arbetet, att det nästan såg omöjligt ut att kunna förflytta dem till annan plats.

Här ha också flera av vår missions mest dugliga och pålitliga arbetare från kinesernas led arbetat i evangelium. Med saknad minnes man de gamla bröderna:

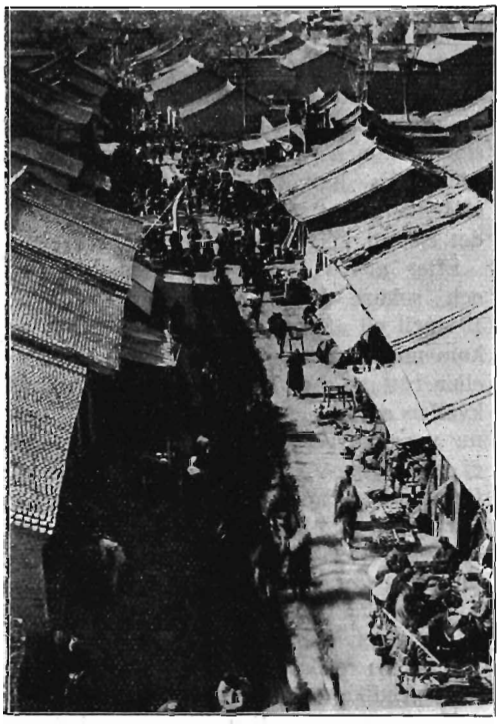

Gatubild från Puchowfu.
Foto: V. Wester.

Äldste *Chung*, han som en gång i en predikan beskrev, att han hade sin privata böneplats bakom en halmstack, ty det rådde ingen stillhet inomhus, och att grisen, som alltid brukade få mat av honom, följde honom dit, i tro att han skulle få något. »Jag har ej så mycket tro, som min gris!» Med en suck uttalade han dessa ord, men jag minnes dem, som hade de yttrats i går, fastän val minst tjugu år förflutit sedan den stunden. Så ha vi äldste *Hsieh*, även han hemma sedan flera år tillbaka. Alltid solig och glad. Hans affärer voro litet dåliga, men det är nu över — för honom åtminstone. Han hade ej ringa predikogåvor, och ännu efter flera år skall jag minnas en predikan av honom över »Helgedomens vikt». Den hölls vid ett stormöte, då offer skulle upptagas, och han gjorde en sinnrik jämförelse mellan de olika viktsystemen i Kina, hurusom de växla på varje plats, men att det finnes *en* våg och *en* vikt, som alltid äro lika. Jag minnes, att det ekonomiska resultatet utvisade, att åhörarna tagit orden till hjärtat.

Flera andra kunde nämnas, men det sagda må vara nog. F. n. uppehålles verksamheten huvudsakligast av en son till nyss nämnde Hsieh, även han äldste inom församlingen. Vad så verksamheten förövrigt beträffar, så har den utgjorts av den sedvanliga, såsom opieasylverksamhet (i stor skala), skolverksamhet och predikan i stad och på land.

Det fanns en tid, då denna församling var en av de mest livaktiga inom vår mission, men detta kan ej nu sägas om den. Orsaken kan jag ej angiva. Det är väl så i allt Guds verk, att vissa andliga tidvågor övergå arbetet. Antalet församlingsmedlemmar har varit något över hundratalet. Många av de gamla falla undan, och nya komma ej till i samma mån, som de gamla avgå. Vi tacka dock Gud för denna ljuspunkt, och vi vilja i våra förböner frambära våra kära medarbetare i ordet och läran där.

August Berg.

Tre missionsmöten.

Juicheng den 7 maj 1929.

Vill denna gång berätta litet från våra stormöten i Lingpao, Shanchow och härhemma i Juicheng. Den 12—15 april var mötet i Lingpao. Min hustru och fröken Hultqvist reste över dit för kurser med kvinnorna redan den 2. Evangelisten Iao fick samla de manliga dopkandidaterna, ty jag kunde ej lämna arbetet här i tid för dem.

I Lingpao samlades en stor skara; kvinnor och barn uppgingo nog till 200. Det var ej lite bekymmer att få plats för alla, då vi i Lingpao har så få och små rum. Fast vi bedit och väntat på regn, kunde vi ej annat än tacka Herren för uppehållsväder under mötesdagarna. Varför?

Jo därför att omkring 100 personer måste sova ute, en del av dessa fingo ju en tältduk över sig, men många måste sova under bar himmel. Hade det så blivit regn under nätterna, hade det ej varit någon plats för dem att komma in. I kapellet sov en del män, ja litet varstans fann man liggande personer ute på gårdarna på en strråmatta eller med ej ens så mycket som det. Det är vårt stora bekymmer, att vi ej ha större plats. Församlingen växer år efter år, Gud vare lov, den är nu uppe i 150 medlemmar. Vid detta möte fingo vi döpa 10. En annan sak, som är svår, är, att vi ej kan bli av med soldaterna. De taga in på stationen gång efter annan. Strax efter vi lämnat nu efter mötet, hade vi dem inne igen. De, som kommo, var de, som 1927 förstörde stationen. De ta in med våld, så att medhjälparna ej kan hindra dem. De, som nu i förra veckan kom, öppnades ej dörrarna för. De gingo då över murarna in på gården och öppnade själva. Då vi sist hörde från dem, hade de lyckats hålla dem ur kapellet; de tältade på gården, befälet bodde i gästrummet vid gatan. Det är ju dock omöjligt för de troende att få några stilla möten vare sig helgdag eller söcken med dessa runt omkring väggarna, även om de få ha kapellet i fred.

Det var en stor Guds nåd, att vi fick ha stormöte utan något störande. Herren gav oss dyrbara anderika dagar tillsammans. Det var nog flera, som under dessa kurser och mötesdagar bättre lärde känna Frälsaren, ja många, som började att tro på honom.

Från Lingpao reste vi till Shanchow; vi ha ju tåg mellan dessa två städer. Vi foro i en godsvagn överfull av folk och allt, vad kineser kan föra med sig. I några timmar sutto vi vid spåret i väntan på att tåget skulle gå; den vildaste sandstorm var rådande. Det är dessa stormar, som nu tagit allt hopp att få något vete alls i dessa trakter vid floden, torkan och blåsten har nu dödat alltsammans. Strax vid floden, där de kunna bevattna fälten, var det några gröna fläckar här och där.

Mitt i natten kommo vi fram till Shanchow, och efter många om och men lyckades vi komma in i staden. Järnvägsstationen ligger nämligen i södra förstaden ett gott stycke från staden. Då vi gingo gatan genom staden upp till missionsstationen ropade de vakthavande soldaterna halt åter och åter, med utsträckta gevär ställde de sig framför oss, det såg så krigiskt ut, ja, kändes så.

Efter några dagar med dopkandidater och sökare började vårt stormöte den 19 april på aftonen. Dagen efter på f. m. kom missionär Aspberg från Yuncheng — eller rättare sagt från Sverige —, och på kvällen samma dag syskonen Bloms, som nu voro på resa i Honan. Det samlades ej så mycket folk denna gång som vid förra mötet, men den *lilla* samlingssalen var ju full. Sex kvinnor och tre män fingo mottaga dopet, så antalet församlingsmedlemmar i Shanchow är nu 20.

Från Shanchow reste vi hem till Juicheng över Ping-lu. Vårt stormöte här var ju en vecka senare, men Carl Blom fick predika för fullt hus både söndags fm. och kvällen. Fru Blom tog kvinnoklassen — söndagsskolans klass — först på fm. Och det var en i sanning väl stor klass. På tisdag lämnade oss Bloms för att resa till Yuncheng.

Fredag afton den tredje började vårt missionsmöte här, och på måndag var avslutning. Mötet här har till en stor del varit likt mötet i Lingpao särskilt däruti, att det varit så mycket folk och allt för trångt. När natten kommer, kan det ge en huvudbry, så det förslår, att skaffa sovplatser för omkring 200 personer. En del fick ta sina täcken och gå till kapellgården och sova där. Andra i skolan, åter andra i äldste Loh's hem. Även här sovo en del ute.

När jag på kvällen gick omkring för att leta efter tjuvar, om sådana hade smugit sig in, fann jag en man sovande i tvättstugan, ej en tjuv utan en rättskaffens man. Vid mötena ha bänkar varit utsatta på båda sidor om kapellet, där männen, som ej kunnat få plats inne, haft den ena sidan och kvinnorna den andra. Det är nog rätt så många sanningssökare

bland dem, som nu varit med, men det är svårt att i dessa hungersnödstider veta, vilka som äro ärliga. Vi tog därför ej in sökare denna gång d. v. s. nedskrev ej deras namn och utfrågade deras ställning, ty de kunde då fått den tanken, att vi härefter skulle förse dem med kroppens uppehälle. Vi sträcker oss så långt, vi kan, men det är ju klart, att vi ej kan hjälpa alla.

På söndagsmorgonen samlades en stor skara omkring dopgraven här på stationen, då 5 kvinnor och 2 män fingo döpas. Bland dem, som döptes, var bibelkvinnans fader, en gammal man, 74 år, som för några år sedan var en bitter fiende till hustrun och dottern, som trodde på Jesus. Nu hade Herrens Andes kraft även uppenbarat sig i honom, ja, Herren vare lov och pris! »Han förmår.» En av kvinnorna var 68 år, den som var yngst var en kvinna på 33 år, fröken Hallins f. d. skolflicka, som efter så många år fått sina ögon öppnade såväl som sitt hjärta. Hon är nu änka sedan något år tillbaka. Kära vänner, viljen I nu komma ihåg dessa 26 själar, som under dessa tre möten fått mottaga dopet och intagits till församlingsgemenskap med Guds folk? Det beror mycket på våra förböner, om Herren skall få bevara dem och en dag få dem stående därhemma »utan fläck och skrynka inför sitt ansikte med fröjd».

I går var nödhjälpskommittén för Juicheng samlad här i mitt rum. Hur tacksamma äro vi icke för de medel, vi fått och få från Sverige för att avhjälpa den värsta nöden. Här i vår port få fattiga hungrande lite hjälp var dag. Vissa dagar över 100. I går, då vi gick igenom, var det över 40 troende familjer här i Juicheng, som har nästan intet att äta. I familjer med två à tre familjemedlemmar ha vi kunnat giva 1 ½ »teo» vete. Detta är beräknat att hjälpa dem en månad framåt, så det blir ej mycket på person, men det hjälper dem, så att de ej svälta ihjäl. Det blir ju svårare, ju längre det lider, då intet regn kommer. Kan de ej så och få höstskörd, blir det svårare, än man vågar tänka.

En tid har det nu varit vällingkök i östra förstaden, men det skall bli slut i dessa dagar.

Efter någon vecka ämnar jag mig med en av evang. till staden Ping-lu, vi har ju då och då arbete även där. Nu i några veckor har vi haft ett par boksäljare där i staden, och de har ej rönt något motstånd. Hoppas i en snar framtid få en utstation i den staden. Fick vid konferensen ett anslag på $ 50, men det förslår ju varken till hyra eller inteckning av någon gård. Vi få gå till Herren även med detta stora behov. Kronor 6 à 700 skulle hjälpa oss till en plats där. »Bedjen och I skolen få», säger Jesus.

Eder i striden lycklige

Oscar Carlén.

Förföljelse för Jesu namns skull.

I en by strax utanför Tungchow stad bor en ung man, som trots släktskap med kristna ändå ej själv kommit till tro på Herren. Så dog en 11-årig flicka i det kristna hemmet, och hennes vittnesbörd och bön samt den kristna begravningen gjorde sådant intryck på den unge mannen och hans hustru, att de båda ville tro på Herren. Detta hände vid sista julen. Mannen hette Wen.

Såsom ofta sker, så skedde också nu. När någon verkligen vill tro på Herren, så börja svårigheter av olika slag möta. Den unga fru Wen blev sjuk, och snart nog visade det sig hopplöst. Så kom våren, och byns befolkning anordnade en regnprocession till ett tempel för att beveka gudarna att sända regn över den torra jorden. Den troende Wen kunde ej vara med därom. I förargelsen över detta ville byfolket hämnas, och gingo till hans hem med en stor rökelseurna av järn, liknande en stor gryta, och kastade mot hans dörr, sägande att det var gudarna, som på så sätt utpekade honom som orsaken till att regnet ej kommit. Just då de kommo, låg hans hustru som det syntes döende, varför han ej hade dörren öppen. Men byfolket slog sönder dörren, drog ut mannen och slog honom, tills han blödde, då han fick gå in igen. Den stac-

kars döende hustrun blev förskräckt över hans blödande sår, men kunde intet göra, ty hon dog inom några timmar. Dock var hon lycklig i Gud, glad att få flytta hem ifrån all jordens bitterhet.

Men mannen skulle ytterligare straffas, för att han ej ville tillbedja vid regnprocessionen. Så fördes han till templet, där han åter blev illa slagen. Men han bar sitt lidande i Jesu efterföljd: Sedan han tåligt lidit, föll han på knä och bad Gud för sina plågoandar.

Så skulle hustrun begravas, men även då blev det ett lämpligt tillfälle för byfolket att hämnas: Ingen ville hjälpa till att bära kistan till graven. Det är annars en väntjänst, som byfolket gör varandra, ty kistorna äro tunga och fordra flera bärare, ja, flera tiotal. De kristna hjälptes åt tillsammans med några av våra större skolgossar. Det blev åter ett tillfälle för byfolket att få se de kristnas stilla högtid och glada hopp vid graven.

Men efteråt kom vardagslivet med sina nya förföljelser och svårigheter för unge Wen.

Hans grannar i byn intyga, att han alltid varit en god, präktig granne och en aktad ung man, men han är den förste i byn, som blivit en kristen, och det är för hans kristendoms skull, som de nu göra sitt yttersta i hopp att få bort »skammen» att en i deras by hör till den kristna tron.

Sådan är den »religionsfrihet», som råder i detta land. Vi tacka Gud för att Wen hållit ut, men han behöver förbön i fortsättningen. Hebr. 13: 3.

Ingeborg Ackzell.

Överblick över verksamheten i Tungchow och Pucheng distrikt den 1 april 1929.

Åren 1927—1928 voro år, fyllda med hemsökelser av flera slag. Döden skördade då offer överallt i församlingarna. I statistiken för 1928 blev dödssiffran för Tungchow 31 och för Pucheng 32. Utflyttningar ha ytterligare minskat skaran av troende i våra församlingar. Då dessa under våren skola kunna fullt konstateras, kommer församlingsnumerären att bli betydligt sänkt.

Bland det mest smärtsamma, som mötte mig vid återkomsten till fältet, var den nästan totala frånvaron av hedningar från våra gudstjänster, en frukt av den dittills pågående propagandan emot allt utländskt och mot kristendomen i synnerhet och en följd av att vittnesbördet utåt tystnat. Allt, vad de kristna ledarna orkat med, hade varit att söka hålla vid makt det, som var.

Detta hade ock med Herrens nåd uppnåtts, och där man förut ej varit allt för ivrig med att intaga nya »sökare» i församlingen, voro avfallen få.

Ordinarie möten, stormöten med föregående försök till dopundervisning, dop, nattvardsgång, ja, till och med val och avskiljande av diakoner och äldste hade, tack vare de föregående årens bemödanden att införa infödda ledare i skötandet av arbetet, enligt vår kinesiska församlingsordning, kunnat fortgå under missionärernas frånvaro.

Tillkomsten av nya troende bland provinsens infödda har under flera år varit ringa. Däremot har det intresse bland emigranterna i Chao-i (Tunchowdistriktet), som under de senare åren växt upp genom tältpredikan, fortfarit, så att dels under vår frånvaro och dels efter vår återkomst en skara kunnat genom dop upptagas i församlingen.

Rörelsen bland dessa emigranter har varit missionen till hjälp genom dess inverkan på omkringboende, i provinsen födda; under årens lopp ha sålunda flera av dessa också kommit till tron. Detta är så mycket tacknämligare, som, när det är fråga om att vinna rotfäste för evangelium i provinsen, detta kan ske huvudsakligen genom det egna folket, som har sina förgreningar i bygderna, under det emigranterna ha svårt att assimilera sig med de infödda.

Här i Pucheng finnes en ännu större grupp av emigranter, spridda över distriktet. En grupp troende emigranter från Shantung ankom hit kort före vår hitflyttning från Tungchowfu (år 1913). Glädjen över att få se oss inflytta var stor,

och begäran framställdes till mig, att vi skulle åtaga oss vården om deras andliga väl.

Min framställning därom och om medhjälpare till företaget ledde emellertid ej till någon åtgärd, utan saken måste förfalla. Resultatet har blivit, dels att dessa troende blivit hänvisade till en mycket otillräcklig ledning från pronvinsen Shantung, och dels, att vår verksamhet har förlorat detta i ovan berörda avseende så tacksamma inslag.

Å andra sidan kunna dessa troende emigranter, nu till numerären jämbördiga med våra församlingsmedlemmar, genom sitt samband med den amerikanska missionen i Shantung, få mera hjälp mot hungersnöden, än vad vi kunnat giva dem. Detta är ju en stor lisa, då de i timligt avseende äro sämre lottade än infödingarna, som besitta den bättre jorden.

*

Sedan efter missionärernas återkomst de inkräktade stationerna kunnat lösgöras från militären (Tungchowfu och Suen-chia-chuang) och från skolfolket (Pucheng), de ramponerade lägenheterna (Tungchowfu, gården i Pucheng samt stationen Suen-chia-chuang) kunnat repareras; sedan genom Herrens nåd andlig samling kunnat vinnas (genom missionsmöten på flera platser, de infödda medarbetarna fått vila och uppmuntran (vid bibelskolor i Tungchow och Pucheng), sedan församlingsmedlemmar fått andlig hjälp (genom besök hos dem, och genom bibelstudier) och sedan hedningarna på nytt kunnat nås genom kolportörers, tältpredikanters och frivilliga arbetares vittnesbörd i tält, på gatorna och i husen och genom en livlig skriftspridning, har ställningen helt och hållet förändrats. Här i Pucheng kan vår härliga kyrkklocka nu såsom förut om lördagskvällar och söndagsmorgnar utsända sin manande kallelse över stad och nejd, och vi finna åter mötena väl besökta och få se en här, en där söka Herren.

Hungersnöden har säkerligen skakat ej så få loss från deras förra likgiltighet gent emot missionens vittnesbörd och de nya krigsutbrotten nu, sedan man intalats att landet var stabiliserat, synes kuva allt stort mod. Man vet ju inte, vad som skall komma härnäst!

Herren ger oss på stationerna Tungchowfu och Pucheng ett gott och innerligt samförstånd med våra infödda medarbetare, som, liksom vi, mer än någonsin känna behov av Jesu närvaro och hans uppståndelses kraft uppenbarad ibland oss.

Innerligt tacksamma äro vi för hjälpen från hemlandet, som sätter oss i stånd att bistå våra fattiga vänner i denna hemska hungersnöd.

På Herrens löfte förlita vi oss; Han skall skydda oss i den farliga tid, som nu förestår, och icke låta oss komma på skam.

Pucheng i april 1929.

L. Hugo Linder.

Vårens undervisnings- och tältarbete i Chiehchow distrikt.

Byn Tsao Ke-ta (Dadelkullen) 12 li nv. om staden Yühsiang d. 13. 5. 29 mitt under brinnande tältkampanj.

Käre broder! Guds frid!

Tack för Ditt vänliga brev till Hilma och mig av d. 11. 4. Ville blott meddela Eder, att Guds skördetid nu är för handen härute, och att I han rik anledning att tacka och prisa Herren för besvarade böner. Under trycket av nödtiden talar Gud mäktigt till människorna dessa dagar genom sitt ord. Efter en månads tältpredikan i denna by under ovanligt stort intresse hade vi just beslutat antaga en inbjudan till en annan större by, då plötsligt i går afton, söndag, härvarande byfogde herr Yang, förste skolläraren Li och en annan av de ledande kommo och begärde, att vi måtte förlänga vistelsen här två veckor, ty, sade de, åtskilliga ha på allvar beslutat sig för att tro på den sanne Guden och ha genom oss begärt att få mottaga mer undervisning. Det är ej ofta vi få uppleva sådant. Över 30 personer ha antecknat sina namn. Vi beslöto att giva dem sju dagar till.

Tältarbetet har denna vår kunnat något omläggas (genom en privat väns hjälp) så att vi nu ha vad som skulle kunna kallas en ambulerande Bibelskola. Av de 18 bröder, som deltog i den 42 dagars Bibelkursen i staden under jan.—febr., ha vi tagit med oss sex av de mera lovande yngre krafterna. Dessa få av oss fyra mottaga regelbunden undervisning i ordet varje förmiddag, gå så ut två och två på eftermiddagarna i grannbyarna och tala ordet samt visa stora illustrerade bibeltexter, sälja bibeldelar och inbjuda till aftonens möten från 7—10. Vid aftonmötena, då tältet varit packat varje kväll, ha vanligen vi fyra lärare talat, och eleverna få lära sig att se till och hålla ordning på folket. Och det är ingen lätt sak, ty hedningarna ha ingen aning om stillhet och ordning.

Vår nitiske 1:ste lärare *Wei Yung-seng*, med högre bibelskoleutbildning plus vår egen femåriga mellanskola, har haft Romarebrevet, *Ho Ti-wen* Evangelieharmoni och tältledaren *Ti Hsi-hsien* homiletik, de båda senare ha lägre bibelskoleutbildning från Hungtung. Galaterbrevet har jag haft glädjen genomgå med dem. *Wei* är kursledare. Det har varit en härlig tid, och en dyrbar ande av nitälskan för själar och inbördes kärlek har rått ibland oss tio evangelii budbärare. Må vi alla växa till i nåden, och må Herren själv få fördjupa sitt verk i våra unga bröders hjärtan och göra dem till dugliga människofiskare...

På grund av nödtiden blir det knappast någon vårmarknad i vår stad i år. Vi hoppas därför istället få fortsätta tältarbetet i de nordvästra byarna (där vi fått inbjudan från två platser) till dess hettan sätter in i juni. Hilma har haft ett 20-tal i sin kvinnoskola under våren.

»Men en ständig bön till Gud för honom hölls av församlingen.» Apg. 12: 5.

Allas Eder i evangelii härliga tjänst

Henrik Tjäder.

Ord som hålla att lita på.

»Ja, han vårdar sig om folken; folkets heliga äro alla under din hand. De ligga vid din fot, de hämta upp av dina ord.» 5 Mos. 33: 3. Huru dyrbart är det icke för dem, som Herren låter stå i stridslinjen, att i tider av nöd få mottaga ord, som hålla att lita på. »En tillflykt är han, urtidens Gud, och härnere råda hans eviga armar», v. 27. »Ett folk, som får seger genom Herren, genom honom som är din skyddande sköld», v. 29. Jag vill nu erinra om några erfarenheter och om trösteord, som vår Fader givit oss vid tillfällen, då vi varit i fara, enligt de data, som återfinnas i min Bibel.

1916. $^{14}/_{5}$. Hoyang besköts och intogs. Stor fara, men Herren bevarade oss. Överallt hade vi flyktingar. Guds ord blev utsått. Oron stillades, och den $^{19}/_{5}$ kunde vi, eskorterade av 25 rövare, resa till floden. De skadade oss icke.

$^{20}/_{5}$. Vi voro på flodstranden i stekande sol hela dagen. De hotade att skjuta från Shansisidan, om vi vågade oss över. Folket i Shensi tog emot oss igen på aftonen och bjödo på varm mat. Nästa dag sändes båt för vår räkning från Shansi, och vi kommo lyckligt över. Så fingo vi ombyte och vila en tid. Gud är god!

1918. $^{25}/_{2}$. Staden har intagits av ett nytt parti. 800 flyktingar ha vi inom stationsområdet. »Vi i Guds borg.»

$^{19}/_{9}$. En del av evangelisterna och Robert voro i Shensi på konferens. Utanför staden lågo tusenden av nya fiendetrupper. Vilka de voro, visste vi ej. Doktorinnan Maria Berg, Ester Berg, Martin Lindén, Rudolf och jag skulle försöka gå till vila på våra rum. Jag kände det tryckande och bad Gud om ett ord från ovan, som kunde visa, att han visste om just denna vår nöd. Fick 2 Krön. 20: 12: »Du, vår Gud, skall du icke hålla dom över dem? Ty vi förmå intet mot denna stora hop som kommer emot oss, och själva veta vi icke, vad vi skola göra, utan till dig se våra ögon.» — Jag blev så glad för denna påminnelse, samt på grund av v. 15: »Frukten icke och varen icke förfärade för denna stora hop, ty striden är icke eder, utan Guds», och v. 20: »Haven tro på Herren, eder Gud, så skolen I hava ro.» Vart och ett av dessa ord kom med

tröst och styrka till mig, och jag måste gå in till de andra och läsa upp dessa goda ord från ovan. De gladdes och sade: Vi vilja hava våra ögon riktade mot Herren. — Dessa texter gavs även till våra kineser, och de tackade och svarade som missionärerna på stationen: »Vi vilja fatta mod, våra ögon vilja se upp till vår räddare.» — Staden intogs, härjningar och obeskrivliga nöddagar följde, men med undantag av två ledare, som rövarna togo, så tillfogades ingen av oss eller av dem, som tagit sin tillflykt till oss, någon skada. Våra ögon voro icke förgäves riktade mot Herren.

23/9. Oro! Men vår Gud har icke övergivit oss. »Skulle då icke Gud skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava tålamod med dem? Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt.» Luk. 18: 7, 8.

25/11. Rövarna hava flytt i natt. Folk hörde, att de överlade om, huruvida de skulle plundra missionsstationen först. Men de blevo ej eniga. Vi voro icke oroliga utan sovo tryggt den natten. »Men jag vill sjunga om din makt och jubla var morgon över din nåd; ty du var för mig en borg och en tillflykt, när jag var i nöd.» Ps. 59: 17.

26/11. Befriade. Nya trupper hava kommit, som skydda staden. Major Li, som anför dessa, hade 1900 sett missionärer lida martyrdöden, och har aldrig kunnat glömma, vad han då såg. Han har alltid längtat efter att få lära känna martyrernas Gud. Nu begärde han, att möten skulle anordnas för soldaterna varje söndag. Han köpte biblar och sångböcker. Så gav Gud oss uppmuntrande dagar efter nöddagarna. »Dragen ut, dragen ut genom portarna, bereden väg för folket; banen, ja, banen en farväg, rensen den från stenar, resen upp ett baner för folken. Hör, Herren höjer ett rop, och det når till jordens ända; Sägen till dottern Sion: Se, din frälsning kommer. Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom.» Es. 62: 10, 11. Guds ord blev en lykta för många. Major Li var outtröttlig i att göra oss gott och hjälpa. Folk hörde livets ord. Sol kom efter regn, ljus efter mörker. Halleluja!

1924. 10/2. Hoyang besköts, efteråt följde orostider. »Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus.» Joh. 8: 12. Ljuset från ovan lyste för oss även den tid, som följde.

1925. 6/3. Staden besköts dag och natt. Nöden var stor. »Och må de, som känna ditt namn förtrösta på dig; ty du övergiver icke dem, som söka dig, Herre.» Ps. 9: 11.

3/3. Mandarinens son togs tillfånga utanför Hoyang.

15/3. Major Leh gick ut och befriade mandarinens son, som kom tillbaka, men blev själv skjuten tillsammans med tre av livvakten. Lehs soldater blevo så uppbragta, att mandarinen på aftonen önskade gömma sin vuxne son här. Vi hade bönemöte och bådo Gud om ledning. Robert var bortrest. Vi svarade sedan, att soldaterna troligen allra först skulle söka efter honom här, så att det nog var bäst, att söka finna ett annat gömställe. Vi skulle bedja Gud förhindra, att soldaterna funno honom. Herren räddade och hjälpte också i denna svårighet.

1925. 1—3/4. Beskjutning. 5/4. Beskjutning. Fullpackat kapell. 6/4. Vår stad intogs. 9/4. Begravningen av ett litet barn, som en av flyktingarna fick under uppehållet här. 12/4. Beskjutningen upphörde, en del av flyktingarna vände hem. 13/4. Jang Kiu-va, den nye ledaren, ankom. 25/5. Vi lämnade Hoyang för en tids vila.

30/10. Martin har rest före till Hoyang för skolans skull. Robert skulle komma efter, men måste resa en omväg till Hancheng och kunde ej komma fram. 27/11. Bud från Martin, som var ensam under belägringen av Hoyang. 1 Krön. 5: 20: »De ropade till Gud under striden, och han bönhörde dem, därför att de förtröstade på honom.»

22/12. Framkomna till Hancheng ställde vi i ordning efter soldaternas framfart på sommaren. 24/12 ankom Martin efter att ha fått cykla emellan fiendetrupper. Som svar på bön fingo vi sålunda fira jul

tillsammans med honom efter att han varit ensam 4 månader under belägring och krig. »Ty du är min hjälp, och under dina vingars skugga jublar jag.»

1926. 13/3. Fröken Berg och jag i Hancheng för att hålla kurser med kvinnorna. Kl. 5 e. m. började krig där. Ps. 46: 2: »Hjälp i nöden», v. 6: »Gud hjälper den, när morgonen gryr», v. 12: »Jakobs Gud är vår borg.»

20/3. Det skjutes väldigt. Hos Herren är frid. Jos. 10: 8: »Ingen av dem». Herren beskyddade oss alla, trots att soldater trängde in på stationen en dag. Gud gav oss frimodighet att tala till dem, pekande på honom, som råder över alla. 25/3. Skjutning. Herren hjälpte oss, så att intet fattades i matväg, trots det att vägarna voro ofarbara. Kvinnorna kunde så småningom sändas en omväg hem till sina byar. Under krigsoron utomkring vann Herren själar inom stationsområdet, kvinnor, vars män voro troende och därför fört hustrurna till kurserna närmast för att de skulle lära känna Gud. Gud tog emot dem, som de voro, och bevarade dem hos sig. Lovad vare Gud!

8/4. Fröken Berg och jag återkommo till Hoyang. Vi mötte trupper på vägen, men icke en soldat var ovänlig emot oss. Ps. 91: 14: »Jag skall beskydda honom, därför att han känner mitt namn.»

17/9. Oro. Ps. 37: 39: »Han är deras värn i nödens tid.» Tack!

13/11. Åter är staden Hoyang omringad av fiender. Ps. 127: 1: »Om Herren icke bevarar staden, så vakar väktaren fåfängt.» Trygghet!

13/12. Stora fiendeskaror voro utanför, alla stadsportar voro stängda. Fröknarna Sjöström och Berg skulle komma hem från kurserna i Hancheng. Vi fingo ej tillåtelse att sända ut bud till systrarna. Ps. 121: 2: »Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord.» Vägen uppåt var ej stängd! — Senare. *De kommo.* Herren sände en snöstorm. Alla rövare och soldater flydde till byarna. Vägarna blevo fria från folk. Ankomna till stadsporten skulle en spejare in, och då släpptes de in på samma gång. Gud ske lov! Vem är såsom vår Gud?

1927. Jul under krig. Stormningar av staden. Våra troende, som gingo hem till Gud under belägringstiden, kunde ej begravas. Fyra kistor måste bisättas i vår brunnsgård. Herren tröstade, ty de hade hem hos Gud att gå till.

26/1. Skjutning nu och då. Var ute hos en sjuk. Fruktade icke. Ps. 91: 1: »Den som sitter under den Högstes beskärm — vilar under den Allsmäktiges skugga.»

9/2. Brev om att Svenska Skolan på Kikung rest till Shanghai på grund av kriget i hela landet. Vad månde följa? 2 Mos. 8: 22, 23: »Åtskillnad mellan mitt folk och ditt.» Tack!

13/3. Order från ministern att lämna vår station och begiva oss till kusten. Vart? — Herren gav Es. 63: 9: »I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem och ville skona dem, förlossade han dem. Han lyfte dem upp och bar dem alltjämt, i forna tider.»

1929. 12/2. Herren tog oss bort från denna lilla vingårdsplats för en tid, men han förblev själv trofast hos dem, som voro kvar, och visade sig trofast för oss, som en tid kommo bort från krigets buller.

*

Djävulen har gjort sitt för att skada Guds sak, men Jakobs Gud förbliver segerherre tiderna igenom. Nu då kriget är slut, och när jag i min bibel finner data och små anteckningar vid givna texter, skrivna i dagar av nöd, då jublar själen. Jag böjer mig i stoftet för Gud och säger: Tack, att också vi här ha sett din allmakts hand. Ps. 27: 5: »Ty han döljer mig i sin hydda på olyckans dag.»

Ps. 47: 7: »Lovsjungen Gud, lovsjungen; lovsjungen vår konung, lovsjungen.»

Hoyang 12/2 1929.

Dagny Bergling.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under augusti 1929.

Allmänna missionsmedel.

1233. »Tackoffer», E., Sala 15: —
1234. G. K., Björköby 20: —
1235. M. L., Kumla, »till missionärernas underhåll 20: —
1236. Vid H. W. avskedsfest d. 28/7 i missionshuset, Orrviken, gm O. M. 50: —
1237. »Dalecarlian» 13: —
1238. »Tionde», F. H., Duvbo 12: —
1239. »Annie» 10: —
1240. D. U. F., Önnestad, skördefestmedel, gm O. D. S. 125: —
1241. Mfg i Grönvik 10: —
1242. Till C. o. E. Blom fr. Skede 40: —, Bäckseda 50: —, Holsby 125: —, Slättåkra 40: —, Naglarp 50: —, Hjältaryd 50: —. Lemnhult 25: —, Ekerda 25: —, J. H. fr. Naglarp 25: —, Mörteryd 150: —, M. L. fr. Holsby 50:—, Naglarp 25:—, Sparbössemedel fr. Hvetlanda 243: 35, Nye 65: 77, Bäckseda 34: 15, Holsby 37: 15, Missionsbidrag fr. Nye 250: —, Naglarp 103: —, Fiflekull 10: 25, Näsby 103: 05, Karstorp 76: 95, »Offer 14 mars» fr. Korsberga 52: — 1,630: 67
1244. M. B., Hejde 10: —
1245. Koll. i Forssa 32: 21
1246. N. S. till E. Sjöströms underh. gm S. N., Skellefteå 10: —
1247. »Veckoslantar» gm d:o 3: —
1248. E. M., Ystad 20: —
1249. Koll. i Nyland vid Hanna Wangs avskedsbesök gm G. A., Järpen 75: —
1250. »Onämnd», Vrigstad 10: —
1252. E. A. gm M. S., Visby 10: —
1253. Till C. o. E. Bloms underh., Hvetlanda 150: —, Korsberga 100: —, till M. Lindéns underh., Korsberga 50: —, till S. M. K., Korsberga, 50: —, d:o Sparb.-medel, 15: —, Fiflekull, 75: — 440: —
1257. »Tionde enl. Herrens bud», I. B., Duvbo 15: —
1258. K. J. S., Källby, gm J. J., Husaby 40: —
1259. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
1260. Alnö Luth. Jungfruförен., behållen inkomst vid Hanna Wangs besök, gm G. E. M. 38: —
1263. A. O., Norderön, gm E. B. 20: —
1264. H. E., Sävsjö 50: —
1266. K. E., G:la Uppsala 20: —
1267. Fr. Kinalänkens offerstund på Steninge förutom 2 st. guldur 1,260: 60
1268. »Hebr. 13: 7—8», d. 13/8 1928 20: —
1269. Sparb.-medel fr. Bönekretsen hos I. A., gm G. T., Norrköping 15: —
1270. »Ett tackoffer på 60-årsdagen» fr. E. L., Sjötorp, gm C. W. C. 50: —
1272. Koll. i Bredkälen, gm P. O., Strömsund 12: 32
1273. »Onämnd» 20: —
1276. Koll. vid Hanna Wangs besök i Laxviken d. 11/8, gm N. S. 75: —
1277. D. U. F., Laxviken, gm d:o 25: —
1278. K. G., Sthlm 20: —
1279. O. H., sparb.-medel gm C. G., Sthlm 38: 33
1280. Ölmstads Västra Arbetsförening, gm O. J., Brötjemark 25: —
1281. A. N., Östertälje, »Ett tack till Herren för de saliga dagarna på Steninge» 10: —
1282. »Ps. 46: 5, 6» 10: —
1286. A. D., gm N. M. O., Huskvarna 13: —
1287 K. S., gm d:o 40: —
1288. N. M. O., Huskvarna 40: —
1289. Syförен. för S. M. K., Malmö. »del av auktionsmedel», gm H. H. 683: —
1290. Insamling vid en missionsstund i Strömsund d. 13/8, vid H. W:s besök, gm A. L., Strömsund 15: 50
1292. M. J., Norrköping 30: —
1293. Koll. vid H. W:s besök d. 14/8, gm Hj. S., Hillsand 15: —
1294. Fr. Drefseryds syförен., gm S. A., Brötjemark 50: —
1295. »Herrens» 15: —
1296. M. R., Agunnaryd 40: —
1297. Fr. Norrbottens ev. luth. ungdomsförен. »för hjälp under veckan i Piteå», gm K. A. R. 100: —
1298. Testamentsmedel efter Hulda Josefina Pettersson, gm G. T., Norrköping 1,390: 79
1301. »Ett tackoffer», okänd 10: —
1302. Fru S., gm A. Å., Hälsingborg 10: —
1303. Koll. i Duvbo kyrka d. 25/8 25: —
1305. »Onämnd» 5: —
1306. »Onämnd», till Martin Berglings utresa 150: —
1307. Koll. Eksjö d. 22/8 151: 06
1308. A. H., Eksjö 10: —
1309. Familjen C., Björköby 15: —
1310. Koll. i Mörteryd d. 23/8 38: 67
1311. Koll. i Ulriksdal d. 24/8 46: —
1312. Resebidrag fr. Ö. H. K., U—d 25/8 75: —
1313. A. K., Ekenässjön 25: —
1316. Fr. Kinesernas Vänner, Värnamo, gm J. V. 300: —
1317. »Tackoffer på 50-årsdagen» S. A., Skellefteå, gm S. N. 20: —
1318. Koll. till Steningemötet d. 11/8 fr. Kinavänner i Sigtuna, gm E. E., Sigtuna 10: —
1321. E. F., Kimstad 20: —
1322. St. Bölö missionskrets, gm S. A., Mörlunda 50: —
1325. H. G., Göteborg 10: —
1326. Koll. i Namn, Genvalla, gm H. W. 25: —
1333. H. o. E. S., Skellefteå, tackoffer, gm A. B. 50: —
1334. Kursavgifter och rest av kaffekassan fr. Bibel och Ungdomsveckan i Skellefteå 267: 45
1339. M., Hålland 1: —
1340. Laxvikens Kristl. U. F., resebidrag 10: —
1341. Koll. i Munkflohögen 17: 50
1342. Sparbössemedel fr. d:o 19: 30
1343. Koll. i Storbränna, Munkflohögen 10: —
1344. Ur Johns och Margits sparbössa, Digersnäs 5: —
1345. Ps. 16:2, till R. Anderssons underh. 100: —
1346. 1 Petr. 5: 7, till C. Bloms underh. 100: —

Kr. 8,388: 40

S. M. K:s pensionsfond.

1347. 2 Moseb. 35. Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

1243. Onämnd, Linköping, till de svältande barnen 30: —
1251. Från ett par åldriga missionsvänner till O. Carlén att anv. i arbetet bland de nödl. gm O. E. S., Götlunda 50: —
1254. Söndagsskolan i Klintemåla med omnejd till Barnh. i Sinan 34: 44
1255. R. F., Ljunghusen, till A. Hahnes evang. arbete 15: —
1256. »Mormors minne» till bibelkvinnan i Puchow, gm J. A. V., Mönsterås 25: —
1261. V. H., Lidköping, till G. Carlén att anv. efter gottf. 25: —
1262. Två vänner på födelsedagen till Maria Nylin att anv. efter gottf. gm S. L., Ystad 100: —
1265. E. E., Sävsjö, till barnh. i Sinan 5: —

1271.	A. P., Storvreta, till öreskrifter	25: —
1274.	A. O., Norrhult till Lisa Gustafsson att anv. enl. överenskommelse	50: —
1275.	H. N., Sävsjö, till en gosses underhåll vid Maria Petterssons Barnh.	100: —
1283.	Ps. 46: 5, 6, till Maria Pettersson att anv. enl. överenskommelse	20: —
1284.	»Från lägerbarnen med hjärtligt tack till deras kära lillemor, Carola Bergling, att anv. för Vacker's underh. i Ishih, höstterminen 1929.»	25: —
1285.	Bröllopsgåva till Praktfull Lilja i Barnh. i Sinan, gm N. M. O., Huskvarna	15: —
1291.	M. T., Fjällgård, till en flicka i Honanfu	3: —
1299.	M. H., Häljebol till Maria Petterssons barnh.	20: —
1300.	L. K., Klintemåla, till barnhemmet i Sinan	30: —
1304.	»Ett tack till Herren» till läraren Sie's i Puchow, underh.	350: —
1314.	A. K., Ekenässjön, till J. Hultqvist att anv. efter gottf.	25: —
1315.	Söndagsskolebarnen i Björkeryd, till barnh. i Sinan	8: —
1319.	E. L., till Maria Pettersson att användas efter gottfinnande	10: —
1320.	M. P., Kumla, till kapellbygget i Ishih	50: —
1323.	S. M. & O. L., till Carléns att anv. efter gottf.	125: —
1324.	»Onämnd, till någon troende kines som har det svårt just nu»	25: —
1327.	En liten minnesgåva av en nu hemgången vän att anv. i H. Wangs verks. bland lidande i Kina	500: —
1328.	B. P., Östersund, till en bibelkvinnas underh.	100: —
1329.	Koll. i Marieby missionskyrka, till H. Wangs verks.	63: 40
1330.	K. S., Marieby, till d:o	5: —
1331.	Onämnd, till d:o	6: 60
1332.	Vänner i Skellefteå, till Estrid Sjöström för An-niu's underh.	75: —
1335.	Juniorerna i Åre, till flickan Li Chiuen i Tungchow, gm H. W.	15: —
1336.	Söndagssk. i Åre, till d:o	25: —
1337.	Familjen V., Hålland, till bibelspridning i Kina	30: —
1338.	Minnesgåva insaml. vid avskedsmötet i Fillsta till H. Wangs verksamhet i Kina	67: —
	Kr.	2,052: 44

Allmänna missionsmedel	**8,388: 40**
S. M. K:s pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**2,052: 44**
Summa under aug. mån. 1929: Kr.	**10,490: 84**

Med varmt tack till varje givare!

»Och låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.»
Gal. 6: 9.

Nödhjälpsmedel.

Onämnd, 10: —; B., 5: —; M. L., Kumla, 5: —; Insaml. å Grangärde, Fjällgårds Vilohem, gm J. C. & G. S., 115: —; L. S—m, Sthlm 50: —; »Dalecarlian» 12: —; J. A., Norrköping, 10: —; K. W., Kumla, 10: —; A. P., Jumsele, 10: —; A. N., Önneköp, 10: 40; »Missionsvän» gm N. O., Huaröd, 25: —; Forsby mfg, 52: 50; R. F., Ljunghusen, 10: —; F. J., Lannaskedebrunn, 20: —; L., Hedesunda, 20: —; P. A., Falun, 50: —; Bogla mfgs kvinnoavd. 71: —; E. V. A., Sthlm, 50: —; »Tackoffer för de hungr.», 30: —; A. A., Edshult, 25: —; Onämnd, Gbg, 9: —; gm D. E. M., 5: —; S. M., Sthlm, 27: 50; C. B., d:o, 60: —; B., d:o, 20: —; J. S., 10: —; O. P., Olofstorp, 25: —; A. R—t gm F. P., Björklinge, 10: —; A. A., Delsbo, 20: —; Nävelsjö mfg, 100: —; Nävelsjö konfirmandkrets 50: —; Onämnd, 10: —; A. H., Stenkullen, 10: —; F. P., Malmö, 500: —; E. W., Rällså, 10: —; E. J., Hvetlanda, 50: —; S. L., Sthlm, 50: —; »Tack för hjälp under djup nöd» gm S. N., Skellefteå, 25: —; Vingåkers missionsförsaml. insaml. 356: 50; Ruda missionskrets 15: —; I. R., Vånga, 10: —; I. R., gm H. H., Malmö, 5: —; H. B., gm K. E. B., Gbg, 3: —; Onämnd, 5: —; O. Å., Sthlm, 10: —; Insaml. vid Maria Borgs begravning i Marieby gm H. W., 17: 25.

Summa Kronor 1,995: 15

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1929 i sin 34:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Om du trodde, skulle du få se Guds härlighet. — Steningedagar. — Från Red. och Exp. — Sv. Missionens i Kina missionsstationer. — Från missionärerna. — Redovisningar. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1929.

Nr 15. ÅRG. 34. 10 OKTOBER 1929. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"För evangelii skull."

1 Kor. 9: 23.

Genom dystra ökenslätter
Drog det fram vårt tåg,
Idel sand och tjocka dammoln
Var det ögat såg.
Trång var bärstol'n, där vi sutto,
Trög var åsnans gång,
Entonig och oharmonisk
Åsnedrivarn's sång.

Under dagens långa timmar
Solens heta brand
Gör alltmera torrt och fattigt
Kinas arma land.
Jorden törstar, folket hungrar,
Regnet kommer ej,
Uppå markens böner svarar
Molnfri himmel nej.

Efter korta middagsrasten
Vi på nytt igen
Bryta upp och färdas framåt. —
Solen skiner än;
Snart den går dock ned i väster,
Och till land och hem
Sända vi med solen hälsning:
»Lys och fröjda dem!»

Under klara stjärnehimmeln,
Genom gator grå,
Färdas vi till stadens värdshus
För att vila få;
Tacka Gud för all hans godhet,
Hämta kraft på nytt. —
Morgonen därpå vi väckas,
Innan dagen grytt.

Dag för dag vi framåt hasta
Ifrån rum till rum
För att in i Kina föra
Evangelium.
Skatten kommer uti lerkärl,
Tomma, svaga, små;
Bed att genom dem i mörkret
L j u s e t lysa må.

Ej de törsta uti öknar,
Där han leder dem.
De ha' ständig ro och vila,
G u d är deras hem.
Frid i strömmar, sällhetsvågor
Herren Gud beskär,
Som för ögonen de skåda
Den osynlig är.

(Ur Sinims Land sept. 1900.)

JANE af SANDEBERG.

"I DETTA TECKEN SKALL DU SEGRA."

Av överste H. DILLNER.

1 Kor. 1: 30.

Är det möjligt att segra i livets heta strid? Ja, men allenast i Korsets tecken. Ingen och intet utom »en korsfäst Kristus, en, som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap, men som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus, som är Guds kraft och Guds visdom», kan giva seger.

Men han kan. I honom har Gud, enligt det beslut, som han efter sitt behag fattat inom sig själv, sammanfattat allt, som finnes i himlen och på jorden. Ef. 1: 9, 10. Guds verk är det, att Kristus Jesus har för oss blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och helgelse och till förlossning.

Till rättfärdighet, ty Kristus har uppenbarats en enda gång nu vid tidernas ände för att genom offret av sig själv utplåna synden. Hebr. 9: 26.

Kristus har utplånat handskriften, som genom sina stadgar anklagade och låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. Kol. 2: 19.

Det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv. Han tillräknar icke människorna deras synder. 2 Kor. 5: 19. Ty näpsten lades uppå honom, på det att vi skulle hava frid, och genom hans sår blevo vi helade. Jes. 53: 5. Alltså: synden är utplånad, världen är försonad och synden icke tillräknad. »Det är fullbordat» på korset. Joh. 19: 30.

Den Helige Andes ljus förklarar, trons blick ser in i sanningen — den ormbitne såg upp till Kopparormen — evigt liv tändes, syndaren är rättfärdigad. Hans ande jublar.

Helgelse. 1) Den sålunda rättfärdiggjorde är med ens också en bland dem »i Jesu Kristus helgade, dem som äro kallade och heliga», 1 Kor. 1: 1, 2. Denna sistnämnda sköna benämning är sålunda icke föranledd av någon allaredan vunnen personlig helighet, utan därav, att de genom Jesu Kristi kropps offer blivit en gång för alla helgade, Hebr. 10: 10, och därigenom med ens avskilda och lösköpta från den efter fädernas sätt i fåfänglighet förda vandeln. I Petr. 1: 18, 19. I en annan bemärkelse är emellertid

2) helgelsen ett i den troendes liv ingalunda avslutat utan tvärtom ett intill livets slut fortgående Andens verk, varunder den troende med uppriktighet städse renar sig från köttets och andens besmittelse, så fullbordande helgelsen i Guds räddhåga, 2 Kor. 7: 1, och sålunda av fridens Gud själv efter hand varder helgad till hela sin varelse. 1 Tess. 5: 23.

Huru väldig makt denna Andens helgelse till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod än är, så mäktar den likväl ej sätta någon människa i stånd att med sanning bekänna: »jag har icke någon synd», »jag har icke syndat», ty den »bedrager sig själv»

och »gör Gud till en ljugare». 1 Joh. 1: 8, 9.

3) Denna människoandens hunger och trängtan efter sann och full helighet vinnes dock i sin tid och med full visshet. Ty vi veta, att när Kristus en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika, ty då skola vi se honom, såsom han är. 1 Joh. 3: 2.

Förlossningens saliga sanning och upplevelse möter oss i Bibeln under två synpunkter, nämligen 1) såsom »förlåtelse» för våra synder, efter hans nåds rikedom. Efes. 1: 7 och 2) i Rom 8: 23, där det heter att vi, som ha fått Anden såsom förstlingsgåva, vi sucka inom oss och bida efter vår kropps förlossning, efter uppståndelsens härliga stund. 1 Tess. 4: 17. Och i versen 18 finna vi, att Aposteln uppmanar oss: att trösta varandra med dessa ord. Således: ett gemensamt trösteämne.

Evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom, »det är i sanning en Guds kraft till frälsning för var och en som tror». Det var detta evangelium, Filippus predikade i Samariens huvudstad. »Och det blev stor glädje i den staden.» Apg. 8: 5, 8.

(Ur Trons Vila.)

Låtom oss rätt komma ihåg, att Gud är oss nära varje ögonblick, i glädjens men framför allt i lidandets stund. Vilken salig förmån innebär icke detta, men också vilken förpliktelse! Om vi äro medvetna om att Gud är oss nära, då kunna vi icke längre leva i synden. Låt oss i dag icke glömma Guds heliga närvaro.

(Ur Sanningsvittnet.)

Fredrika Hallin.

Fredrika Hallin är ej längre ibland oss härnere. Hon har gått för att vara hos Herren. Lika stilla och ljuvlig som hon vandrade ibland oss lika stilla skedde flyttningen.

Vi räknade det som en stor förmån att få ha vår innerligt älskade Fredrika kvar en tid här hemma, sedan hennes arbetsdag i Kina var till ända. Hon gav alltid ett intryck av stilla ro, sådan som endast Jesus kan giva. Hon kunde älska, hon kunde förgäta sig själv, hon var löst ifrån allt detta som så lätt skapar stötestenar på vägen. Hon hade ej blott funnit ro för sin egen själ hos Jesus, hon hade ock lärt av honom mildhet och ödmjukhet av hjärtat. Så bar hon även de sista dagarna av sitt jordiska liv samma kärlekens drag i sitt väsen. Det trötta ögat kunde ännu tala sitt oförgätliga språk och handen var så varm och len, då den sträcktes ut till en vänlig smekning.

Fredrika inträdde vid mogen ålder i tjänst på missionsfältet. Även om hon därigenom fick att kämpa med större svårigheter än de yngre missionärerna i fråga om språkets inlärande o. s. v., fick hon dock genom sina rika erfarenheter i Herrens tjänst här hemma en fostran, så att

hon sedan kunde göra en synnerligen värdefull insats i arbetet därute. Hennes outtröttliga nit, hennes utgivande självförsakande liv, allt detta gjorde, att hon blev en prydnad för Jesu Kristi evangelium. Då hon lämnade Kina blev tomrummet efter henne mycket stort. För Herrens tjänare återstår enligt löftet en sabbatsvila. I den vilan har vår syster nu blivit införd. Och i den vilan skall hon även finna tillfällen att i ännu rikare grad tjäna sin Herre än härnere såsom det heter i bibelns sista kapitel: »Och hans tjänare skola tjäna honom.» Välsignat vare minnet av denna Herrens trogna tjänarinna.

Fröken Fredrika Hallin föddes 1843 i Österhaninge socken av Strängnäs stift där hennes fader då var komminister. Hon ägnade sig efter faderns frånfälle åt boktryckeri och utgav en tid Norrtälje tidning. Efter avlagd folkskollärarinneexamen tjänstgjorde hon vid Stockholms folkskolor tills hon år 1889 av kommittén för S. M. K. utsändes som missionär till Kina. På missionsfältet har hon tjänstgjort dels å missionens huvudstation Yuncheng dels i köpingen Mei-ti inom Juichengs missionsdistrikt. Hon har mest ägnat sig åt kvinnoarbetet, men hade även en tid en opiumasyl igång. I årets kalender Hans Stjärna i Östern förekommer en utförligare biografi. *E. F.*

Till Kina.

Vid Svenska Missionens i Kina sedvanliga höstmöte, som i år hölls söndagen den 22 september, sades farväl till ej mindre än fem av våra missionärer, som stodo i begrepp att resa till Kina. Det var fröknarna *Ester Berg, Hanna Wang* samt *Ingrid Israelsson* och två manliga missionärer: *Martin Bergling* och *Vilhelm Bergling*, vilka då voro redo att resa ut för att träda in i arbetet därute.

Missionshögtiden började på f. m. kl. 11 med möte i *Betlehemskyrkan*, Sergelgatan 6, då missionsföreståndare *Erik Folke* och komminister *Nils Wassner* från Skellefteå predikade. Mötet var väl besökt, och kollekten, om vilken Betlehemskyrkans ledning godhetsfullt bestämt, att den skulle upptagas för S. M. K., uppgick till ej mindre än kr. 572:50, en summa, som vittnade om, att en ande av varm kärlek till Herrens verk och offervillighet därför var rådande vid mötet. Uppmärksamt och stilla lyssnade man också till förkunnelsen, och flera åhörare ha uttalat glädje och tacksamhet med anledning av de budskap, man då fick lyssna till.

På e. m. samlades vi sedan i *Stadsmissionens kyrksal* vid Stortorget. Där talade doktor *Karl Fries* samt de utresande missionärerna, varjämte flera deltagare gåvo missionärerna avskeds- och minnesord.

Deltagandet i detta möte var så livligt, att näppeligen något S. M. K:s möte där tidigare samlat så många deltagare. Plats kunde ej ens beredas för alla, som önskade vara med. En stor glädje var det också, att bland deltagarna i mötet se så många ungdomar. De utresande missionärerna voro ju ock ungdomar, och det var synnerligen uppmuntrande att se gamla och unga med gemensamt intresse och gemensam kärlek samlas omkring missionens heliga sak.

*

Den 27 september avreste missionärerna från Stockholm med nattsnälltåget till Göteborg. Även då var en stor skara samlad för att bjuda dem farväl, även den större än vad som brukar vara fallet vid liknande tillfällen. Som gemensam avskedshälsning sjöngs då: »En tillflyktsort av urtidens Gud, och nedåt sträcka sig hans armar.» — Så rullade tåget bort, och deras resa till Kina var börjad.

*

Från Göteborg kom sedan »en liten hälsning från en lycklig grupp på väg till Kina». Den talade om vänligt mottagande av vänner i Göteborg, vilka också på kvällen anordnat möte med samkväm. Vid detta talade, förutom de utresande missionärerna, kyrkoherde *G. Klingner*, folkskollärare *Albin Karlsson* m. fl.

Omedelbart efter detta möte skedde sedan avresan från Sverige med »Britannia», som förde resenärerna till England. I Göteborgs Veckotidning skrives bl. a. härom: »I hög grad stämningsfullt blev avskedet vid Skeppsbron, därvid sången med kraft och känsla tonade över vågen i den stilla, vackra höstkvällen.» —

Då detta läses befinna sig dessa missionärer ombord på ångaren »Suwa Maru» på väg till Kina. Säkert följas de av missionsvännernas varma kärlek och förbön. Välsigne då Herren deras utgång och deras ingång från nu och till evig tid!

M. L.

Dagny Bergling 60 år.

Den 17 okt. fyller fru Dagny Bergling, f. Aas, 60 år. Fru Bergling föddes nämligen den 17 okt. 1869 i Drammen i Norge. Hon anlände första gången till Kina den 4 mars 1893, då såsom Norska Missionens i Kina missionär. År 1895 ingick hon äktenskap med missionär Robert Bergling och övergick därmed till Svenska Missionen i Kina.

Troget har hon ända sedan dess stått vid sin mans sida och tagit del i det banbrytande och uppbyggande missionsarbete, som dessa våra vänner med sådan ihärdighet och kärlek utfört i vårt nordvästligaste distrikt.

Svårt var det att till en början få fast fot där. Ett hus, som först hyrdes i en by i Hancheng-distriktet, stormades av byfolket och taket förstördes. Men till sist lyckades man få hyra ett s. k. spökhus strax utanför Hanchengs stadsmur. Där vågade ingen bo, och för det huset kunde man gärna låta utlänningen betala hyra för många år i förskott. Han kunde ändå ej bosätta sig där, för spökenas skull, menade man. Men man bedrog sig. Spökhuset blev en fyrbåk i mörkret och var under många år makarna Berglings hem.

Svårt har det också sedan varit mera än en gång, ej minst efter flyttningen till Hoyang. Distriktet kring städerna Hancheng och Hoyang har fått lida mycket av rövare, som under dessa tider av inbördeskrig och oro ofta förorsakat fruktan och smärta. Fru Berglings krafter ha också härigenom varit utsatta för svåra påfrestningar, men trots allt står hon ännu troget på sin post.

Svårigheterna ha alltså varit nog så stora, större dock den nåd Gud giver. På sin 60-årsdag har fru Bergling t. ex. den stora glädjen att veta 3 av sina söner hava trätt in i det arbete, åt vilket hon så villigt givit sin kärlek och sitt liv, och en dotter står som sin moders goda och trogna hjälp vid hennes sida. Få missionärer är det, som fått mottaga en sådan uppmuntran och glädje.

Till stor uppmuntran har hon också fått bliva för många, även här hemma under sina besök i Sverige och genom uppsatser och brev. Vi hoppas också, att till hennes högtidsdag eller så snart som möjligt efter den få ut en bok författad av fru B. och innehållande skildringar från hennes liv, en bok, som vi hoppas skall bliva till uppmuntran och glädje.

Tackande Gud för vad han givit genom fru Bergling vilja vi och säkerligen många med oss i bön ihågkomma henne och bedja Gud giva henne glädje och lycka på födelsedagen och rik välsignelse för framtiden.

M. L.

Svenska Missionens i Kina missionsstationer.

VI.

Juicheng.

Söder om staden Chiehchow ligger en längre bergskedja, kallad »Chung-tiao-shan», d. v. s. »Mittelbergskedjan». Då man farit över denna, antingen ridande eller buren i stol, kommer man in i staden Juichengs distrikt, och det är om detta och arbetet därstädes, vi i dag skulle orda något litet.

Vägen till detta distrikt är ganska besvärlig, och folket brukar säga, att förr i världen voro ämbetsmännen icke synnerligen villiga att komma dit, men då de väl kommit dit och vistats där en tid, voro de mycket ovilliga att lämna platsen. Så väl trivdes de i trakten och med folket.

Stadens största köping heter *Meitichen.* Det var, då vår kära gamla Fredrika Hallin var i sin krafts dagar, som hon fick folket bakom bergen så lagt på sitt hjärta, att hon från Yuncheng flyttade dit och i Meitichen förhyrde lägenhet och bosatte sig där. Under en följd av år, då hon till kamrater hade, dels vår med oss då samarbetande norska syster Christine Angvik, dels systrarna Ebba Burén och Emma Andersson, nedlade vår kära Fredrika Hallin ett träget och troget arbete därstädes. Även sysslade hon med opiumasylsverksamhet. Några blevo vunna för Guds rike på denna plats, men det kan med sanning sägas, att en mera hårdarbetad plats ha vi knappast inom hela vårt distrikt. Vad orsaken till detta kan vara, är ej gott att säga. »Vinden blåser vart den vill.»

Gamla synder, såsom opiumrökning och spel, oenighet familjemedlemmar emellan m. m. dylikt, allt detta skulle bekämpas och övervinnas av kristendomens omskapande makt, och till stor del lyckades det. Många troféer vunnos, men fienden vilie återvinna, vad han förlorat, och så blev följden den vanliga: i vissa fall återfall i synden; i andra fall kallsinnighet och fall för frestelsen att icke taga det så noga med ord och handlingar. Under allt detta finnes dock några, som icke ha befläckat sina kläder, utan leva det fördolda livet med Kristus i Gud. Men bättre kunde det dock vara.

Efter några års arbete återvände vår kära syster Fredrika Hallin till Yuncheng, och arbetet anförtroddes åt infödda medarbetare, allt under det att platsen tidvis besöktes av missionärerna.

Bild från Juichengs missionsstation.

Beläget mellan köpingen Meitichen och staden Juicheng ligger en by, kallad *Nanwei.* Här var en skrivare i en av rådhusets underavdelningar vid namn *Liu* bosatt, en man, som kommit till tro på Herren, en stilla och gudfruktig person. Hans familj bestod av honom själv, hans hustru och tvenne gifta söner. På hans inbjudan började söndagliga gudstjänster i hans hem, och under en lång följd av år utgjorde detta hem samlingspunkten för den lilla

kristna församling, som uppstått. Många »stormöten», bibelklasser och dop ha där ägt rum.

Helt naturligt var det dock folkets önskan att i själva staden kunna förvärva en för missionsarbetet lämplig lägenhet. Hur det än är, så blir man ofta hindrad, då man alltid skall hava alla gudstjänsterna i en privatfamilj och i all synnerhet om, såsom här var fallet, icke alla »höra tron till.» Så yppade sig ett lämpligt tillfälle att få inteckna ett hus, som såg anskrämligt ut, på grund av fattiga hyresgästers mångåriga huserande därstädes. Men det är alldeles märkvärdigt, hur litet murbruk, kalk och en väl använd kvast kan åstadkomma underverk! Det dröjde ej länge, förrän lokalen var av ett helt annat utseende, ren och snygg, ja, inbjudande.

Så småningom lades genom köp några angränsande gårdar till den ursprungliga lokalen; ytterligare nödvändiga reparationer vidtogos; kapell och gosskola förlades i en annan lokal i staden, och nu är missionsstationen Juicheng en av de vackraste, vår mission äger. Den är ju ej så stor som många andra, men alldeles lagom för förhållandena, och våra syskon Oscar och Gerda Carlén, som tillbringat en lång följd av år här, ha ej sparat varken tid, pengar eller möda, för att lokalen skall uppfylla alla rimliga anspråk på vad en missionsstation bör vara.

Distriktet är ej så stort, men det är ganska besvärligt att komma från den ena platsen till den andra. Med mindre man har riddjur och bärstol, går det knappast. Men här ha våra syskon knogat och arbetat, biträdda av systrarna Judith Hultqvist, Elna Gunnardo och Elna Lenell. Arbetet har icke varit fruktlöst, om det ock varit mödosamt och kostat både tårar och krafter. En liten församling uppgående till ett åttiotal kristna finnes nu. Många av de äldre dö undan, och nya komma ej så fort i deras ställe, som man skulle önska, men de komma dock. I gosskolan arbetas samvetsgrant, och predikoverksamheten i byarna uppehålles, förutom av missionärerna, av de infödda medarbetarna. På grund av stadens läge, ej långt från Gula Floden, händer det ofta, att det är oroligt i trakterna runt omkring, i det att politiska flyktingar och sämre element lätt kunna komma över från den ena provinsen till den andra.

Ej långt från staden gjorde broder Oscar Carlén för några år sedan en för hela vår mission värdefull upptäckt. Han fann nämligen på en by, som var vackert belägen, högt och vid rinnande vatten, och försedd med cypresslunder och andra träd. Det säges, att även under den hetaste tiden använder folket där aldrig solfjäder. Detta lämpade sig ju utmärkt till ett sommarhem, dit man kunde komma utan de långa och kostbara resorna till andra sommarplatser.

Underhandlingar med byfolket resulterade så småningom uti, att ett tillräckligt stort jordområde inköptes. På detta uppfördes enkla, men dock fullt tillfredsställande bostäder, och platsen, som av kineserna kallas för *Shui-yu*, har av oss fått namnet: *»Sommarro»*. Där trivas alla de, som komma dit, utmärkt. Man är också inom missionens eget område, och de flesta kunna, om så behöves, lätt göra en

Foto: Ester Berg.

Bild från Shui-yu.

påhälsning till sina stationer. Vill man ha stillhet och inre samling, så lämpar sig »Sommarro» utmärkt, önskar man för ombytes skull få komma i beröring med andra missionärer och höra Guds ord utläggas av kända talare, då lämpar sig det längre bort belägna Chikungshan bättre.

Den lilla missionsstationen bakom bergen är även en stad på berget, och vi vilja lägga våra missionsvänner på hjärtat att i bön frambära såväl den, som arbetarna och hela distriktet däromkring.

August Berg

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Till Kina anlända missionärer.

Enligt mottaget meddelande landstego missionärsparet *Nils* och *Olga Styrelius* samt fröken *Elna Lenell* den 22 aug. i Shanghai. Resan hade varit god.

Välsigne nu Herren deras ingång i arbete därute och göre han dem till stor välsignelse!

Utresande missionärer.

Såsom synes på annat ställe i detta nummer av vår tidning avreste *Ester Berg, Hanna Wang, Ingrid Israelsson* samt *Martin* och *Vilhelm Bergling* den 28 sept. från Göteborg för att via London och Suez begiva sig till Kina. Avresan från London beräknades ske med ångaren »Suwa Maru» den 5 dennes. Vi tillönska dem en lycklig och välsignelserik resa.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *torsdagen den 22 nästkommande november* försäljning. I nästa nummer av Sinims Land hoppas vi få lämna utförligare meddelande härom, men redan nu vilja vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi i år för första gången hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

›Hans Stjärna i Östern.›

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är under tryckning. Det är i år den 26:e årg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Vi rekommendera den ej minst för »Kinalänken» och annan ungdom, som däri kan finna mycket av intresse. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Kinalänkens syförening

samlas *torsdagen den 10 okt.* kl. 7 e. m. hos fröken *Ebba Burén,* Vanadisplan 5, ½ tr. Välkomna!

---

†

Emma Granlund.

Fru Emma Granlund, som under många år med varmaste intresse följt vår mission och varit dess ombud, har nu fått gå in i sin Herres glädje. Förlusten av sådan nitälskande kärlek kännes svår. Men vi veta, att missionen är Herrens verk, och att han ej gör några misstag. Ett rätt långvarigt, stilla buret lidande blev också ändat vid hennes hemförlovning. Tack för trogen tjänst! Frid över det ljusa minnet!

Må vi i bönen tänka på den efterlevande maken, sjökaptenen G. Granlund, som i fråga om vår mission helt delat sin ädla makas sinne. *G. Ö.*

På resa i Puchow-distriktet.

»Herren har gjort stora ting med dem. Ja, Herren hade gjort stora ting med oss; däröver voro vi glada.»
Ps. 126: 2, 3.

Nyligen hemkommen från 5 veckors besök i Puchow-distriktet är det en glädje få berätta något från de olika platserna där.

På utstationen *Changing*, ett par mil norr om staden, samlades vi den 12 april till stormöte för första gången. Äldste Tsao är bosatt där, missionär Wester och äldste Sie m. fl. kommo ifrån staden; bibelkvinnan Wang hade redan vistats några veckor i trakten. Som jag besökte köpingen för 13 år sen, då arbetet nyss upptagits, var det mycket kärt få deltaga i detta möte. Kretsen har under flera år fört ett tynande liv, men i höstas hölls ett par månaders tältpredikan i trakten, och som frukt därav kommo nu 9 män och 6 kvinnor till mötet, lyckliga över Guds frälsande nåd och fast beslutna att följa Jesus. Guds Ande var förnimbart nära under de 2 mötesdagarna, och så fingo vi en extra dag med de nyomvända kvinnorna, som hungrade och törstade efter ledning och hjälp. Nästa morgon vandrade de frimodigt den milslånga vägen till sin by, där hungersnöden är svår. Flera av dem äro ytterst fattiga, och man undrar med bävan, huru de skola komma igenom denna svåra tid.

Gjorde så i sällskap med bibelkvinnan ett par dagars husbesök, varefter vi reste till *Puchow*, där månadsmöte hölls följande söndag. — Lärare Li, som blev frälst under fröken Monsens möten i Ishih, kom åter, strålande av fröjd, ett levande vittne om Guds frälsning, och nu förspordes hos många oro över synd och längtan efter samma frid, varom både samtal och böner vittnade.

Den 26 april reste de båda äldste, bibelkvinnan och jag till södra distriktet för stormöten på utstationerna i Chili och Pehshutsuen. Första dagen stannade vi i äldste Sies by, *Shanteo*, där vi hade gården full av uppmärksamt lyssnande skaror, och nästa morgon bar det av upp bland bergen till *Chili*, där jag ej varit sen första stormötet för 7 år sedan. Flera av de gamla vännerna hade dött och den sista, en 80-årig gammal farmor i det hem jag gästade, fick hembud dagen efter vår avresa. Hon hade 1877 års svåra hungersnöd i minne och fruktade att ånyo möta samma nöd. Men Gud tog sitt trötta barn undan all fara.

Mötet var denna gång ej så talrikt besökt, men Gud fick tala till hjärtana, särskilt till en avfällig kvinna, som likt den förlorade sonen beslöt att »stå upp och gå till sin Fader.» — Den sista april fortsattes färden österut genom de djupa ravinerna till *Pehshutsuen*, »Cypressbyn», där vi togo in på den trevliga utstationen. Mina reskamrater fortsatte omedelbart till andra byar för att under ett par tre dagar besöka de kristnas hem, och på stationen upptogs tiden av allvarliga samtal med besökande, förutom morgon- och aftonmöten, då flera av byns folk samlades. — Själva stormötet var talrikt besökt, och Guds Ande fick överbevisa några om synd samt väcka längtan efter frälsning.

Den 6 maj bröto vi upp och återkommo till *Puchow* efter 2 dagars resa. Där mötte oss strålande anleten, mer än hälften av skolgossarna hade begärt förbön, ett par kvinnor på stationen likaså, samt kocken. Varje kväll hölls särskild bön för det blivande stormötet, och så kom den ena efter den andra för att tala om, hur olyckliga de varit över sin synd, men nu voro så lyckliga, då de fått frid med Gud. — De följande dagarna kommo skolflickorna, även några f. d. elever, nu i statens skola, samt många kvinnor, önskande förbön och hjälp. Det blev underbara da-

gar, då frågan: »Hur skall jag bli frälst?» fyllde mångas hjärtan. Tre kvinnor berättade, huru de på utstationsmötena gripits av oro över synd och nu längtade efter frid. Vid vittnesbördsmötet sade en av dem: »Jesus har frälst mig ur syndens grop.» — Åter och åter ljöd sången: »Ring i himlens klockor!» etc. Det var ej ett vanligt stormöte denna gång. Gud har begynt göra något nytt för Puchow församling, och vi prisa honom därför, vetande att han ock skall fullborda sitt eget verk.

Angående hungersnöden var det ytterst vemodigt, särskilt i norra distriktet, att se de nakna, gulgråa vidderna utan någon grönska, där det ej fanns möjlighet till bevattning. Allt grönt på marken och löven på träden plockades för att ångas med litet mjöl, och brödet bestod till stor del av bomullsfrö, oljekakor och fodersäd. Men de fattiga ha ej ens sådant, bark av alm, agnar o. dyl. knådas till bröd. Vår körkarl berättade, att han sett en man bryta sönder torr kogödsel och förtära den! Arma folk! — Hettan är redan stark, mellan 30—40 gr. i skuggan. När skall väl Gud i nåd sända regn! Det är bön därom i kapellet var afton. Herren give att svaret snart må komma!!

Yuncheng den 20 maj 1929.

Maria Nylin.

»Han skall föra oss ur nöden.»

Sinan Hsien den 14:de juni 1929.

Kära Missionsvänner!

Frid i Herren!

Ännu bida vi efter regn. Om Herren inte giver regn, så förvandlas denna eljest så växtrika floddal till en ökenlik mark med förbränt strå. Ja, så ser den ut nu. En illustration på bibelns straffdom över ett ohörsamt folk. Djupets källor torka ut, och himmelens dagg och befruktande regn undanhålles.

Rövarnas skara växer dag för dag. Loning ha' de intagit. Han-ch'eng, I-yang och även Honanfu har starka påfrestningar. De bränna och skövla utom städerna, ja, i förstäderna.

I går rövade de i T'iehmen 30 li västerut härifrån. Här ha' de berett sig på motstånd, och jag tror icke, att de skola komma in i staden, ty Herren skall bevara den. Vi sakna dock de trupper, som blivit engagerade på annat håll.

De ta' rik och fattig för att utpressa lösen. Här äro många flyktingar, som intet ha' att äta. »Given I dem att äta.» Jag har hörsammat dessa ord, vad lekamlig spis beträffar, men icke utan oro. Stor blev därför min glädje, då jag i dag fick en gåva från U. S. A. Herren prövar men övergiver oss icke.

En och annan efterlämnad gosse eller flicka ökar på hushållet. Jag har ej räknat så noga. De så kallade »Pin-ri» fattiga barnen ha' samma förmåner och samma behov som barnhemsbarnen. Hushållet består nu av närmare etthundrafemtio personer. Jag längtar mycket efter lugnare förhållanden, då vårt hushåll också minskas något.

I går var den unge nye mandarinen här och hans sekreterare, båda voro kristna. De ville höra grammofon, och de fingo höra: »Om jag ägde allt men inte Jesus». De ta' inte emot rekommenderade brev här nu. Posten bäres på omvägar, och risken är för stor. Jag har fått Sverige- och Amerikabrev och tidningar både i går och i dag.

En fridens hälsning till vänner och underhållare. Utförligare underrättelser komma, då lugnare dagar kommer. Det är hopp därom. Han skall föra oss ur nöden.

Eder tillgivna
Maria Pettersson.

»Hos min Fader — Bröd i överflöd.»

Luk. 15: 17.

Då jag nu skall skriva till eder, kära vänner, som genom förböner, kärlek och gåvor gjort det möjligt för oss att i denna nödens tid taga emot kvinnor och flickor till kvinnoskolan och flick-klasser, så måste jag först av allt få säga eder, hur nöden på ett sätt, som vi ej kunnat ana på förhand, låtit oss uppleva sanningen av

ovanstående ord. Herren har försett med medel på ett sätt, som mer än en gång drivit oss till tacksägelsemöte, då vi grå-tit av glädje över vad han givit genom sitt folk därhemma. Vi ha fått brev från både vuxna och skolbarn, varigenom vi fått känna en sådan innerlig kärlek och så varmt deltagande för de lidande härute, att när sådana brev och hälsningar framburits till våra kineser, så ha de gripits, såsom man sällan får se i det stela, till synes så känslolösa Tungchowfu. Men nöden har mjukat upp många hjärtan, och så komma dessa kärleksbevis, som komma känslorna att flöda över.

När vi slutade terminen, så fick jag i uppdrag av kvinnorna och flickorna att skriva hem till alla vänner, som givit tid till förbön, skrivit brev med hälsningar samt givit medel för verksamheten i vårt distrikt, och framföra allas vårt tack för allt detta goda, utan vilket detta arbete ej varit möjligt. Ni skulle sett flera, som under djup rörelse framförde dessa hälsningar och bådo Herren välsigna alla givare i hemlandet. Jag är också viss om, att många av eder fått erfara den rika välsignelse, som våra kinesiska syskon nedbedja över eder denna tid.

Som svar på de mångas böner ha vi ej endast fått det lekamliga brödet, utan vi ha dag för dag fått mättas av Guds hus rika håvor och dricka av hans ljuvlighets ström. Antingen vi suttit ned till bibelklass eller det varit Nya Testamentets historia, Kristens resa eller textutredning, ja, vad ämnet än varit, så ha vi fått erfara, att Herren talat till hjärtana. Många gånger ha också kvinnorna tackat Gud för denna tid, då de ostörda av allt annat fått taga emot mer och mer av rikedomarna i Guds ord.

Ett annat bönesvar har varit den inbördes kärlek, som varit rådande. Då man vet, att det ofta endast behövs en liten obetydlig anledning för att kinesiska kvinnor skola »bli osams» och börja gräla på varandra, så är det så mycket mera att tacka Gud för, att vi under hela tiden i Tungchowfu sluppit ifrån allt sådant tråkigt. Men ofta ha vi på kvällarna, sedan den gemensamma aftonbönen slutat, hört någon eller några i ett klassrum eller matrummet, bedja till Herren för hela skolan och för Guds verk i den trakten. Vid de gemensamma bönestunderna ha vi också mer än någonsin förnummit, hur bönens Ande mäktigt verkat i hjärtana.

Nu i sommar äro somliga av dem, som varit med i kvinnoskolan, i fullt arbete för att undervisa andra vid de kurser, som hållas i samband med de »vällingkök», som äro upprättade på flera platser i Tungchowfu och Pucheng-distriktet. (Det finns ju sådana vällingkök även i andra våra distrikt, men de kvinnor, som varit hos oss, arbeta särskilt i dessa två distrikt, varför jag endast nämner dem.)

Det var stor längtan hos dem, som nu slutade första klassen, att få återkomma till hösten och fortsätta i andra klass. Vi hoppas också, att Herren skall giva de medel, som behövs, ty genom att gå igenom båda klasserna i kvinnoskolan, få de så pass grundlig hjälp i bibelstudiet, att de själva bli bättre skickade att hjälpa andra. Och vårt hopp är ju att genom kvinnoskolan få lämpliga medhjälpare, antingen det blir anställda bibelkvinnor eller frivilliga medhjälpare. Men då ännu ingenting kunnat skördas, utan vetet alldeles slagit fel i våra trakter, ja, det kunde ju ej sås någon gång, så blir det i bästa fall endast hirs, majs och bomull, som kan skördas i höst, och om den skörden blir god (vilket vi ännu ej veta), så blir det i alla fall ännu ett nödår för dem, som redan nu ha haft det så svårt. Men »hos min Fader finns bröd i överflöd», och han giver så mycket, som han ser är bäst för barnen. Hur stort är det ej att vara barn åt den Himmelske, kärleksfulle Fadern, som ej endast ser och vet barnens behov, utan också är mäktig att fylla varje behov!

En stor glädje har det varit för oss missionärer att få se, hur innerligt tacksamma bröderna (kinesiska medhjälparna) varit för vad vi kunnat göra för kvinnorna. »Detta är det stora behovet i våra församlingar, att vi få lämpliga kvinnliga medhjälpare, och att kvinnorna, som ha

hand om barnen i hemmen, själva ha fått undervisning i Guds ord.» Ofta vid våra veckobönemöten, ha de tackat Gud för kvinnoskolan och varit ivriga i förbön för den verksamheten.

Vi hoppas, att Herren skall göra det möjligt att fortsätta detta arbete i höst igen, och bedja eder hålla ut i förbön och kärlekens intresse för detta arbete!

Med innerliga, tacksamma hälsningar från eleverna i kvinnoskolan i Tungchowfu samt från

Eder tillgivna
Ingeborg Ackzell.

Den 4 juli 1929.

»Herren löser de fångna.»

Ps. 146: 7.

Det är söndags e. m., den vanliga tiden för besök i fängelset. Men i dag är det ej endast ett par »glädjebudbärarinnor», som släppas in genom porten till kvinnornas gård, utan en hel liten grupp av Herrens vittnen: den kinesiske pastorn och bibelkvinnan, samt fyra missionärer. Allt tyder på att något ovanligt är på färde. En högtids- och glädjedag är inne. Herren har fått lösa fem av dessa fångna kvinnor ur syndens bojor, och nu skola de genom dopet införlivas med Kristi församling på jorden.

Stilla glädje lyser ur deras ögon, då de iföras den vita dopdräkten. I samlingssalen är nattvardsbordet dukat. Där samlas alla fångarna för att bevittna den högtidliga akten; ett par tjänstemän äro ock närvarande, och den katolska föreståndarinnan tar del i både sång och läsning av bibeltexter.

Efter sången: »Jesus älskar mig, jag vet», talade pastor Kao om det nya livet och dess frukter, om Anden, hugsvalaren, samt framställde de vanliga dopfrågorna, som frimodigt besvarades. Så förrättade han dopet, assisterad av missionären och bibelkvinnan. Därefter sjöngs en sång om hur Jesus kallar, och vi komma till honom för förlåtelse, rening och vita kläder. Därefter talade missionär Blom om det nya livets stärkande och om huru vi bli delaktiga av Jesus genom nattvarden. Sedan utdelades de heliga håvorna till dessa nydöpta och de besökande, alla lemmar i »*en* kropp — *en* tro, *ett* dop, *en* Gud, som är allas Fader.» Ef. 4: 4, 5.

Huru många veckors undervisning ha ej föregått denna stund! Och hur många års arbete ligger ej bakom! En av dessa nydöpta har varit i fängelset 10—12 år, har haft ett svårt lynne att kämpa emot och varit fruktad av de andra, — nu är hon så förändrad. Ett par av de andra ha varit fängslade 5 år.

Under årens lopp ha många fått *så* ibland denna skara, andra ha fått *vattna* sådden, och nu var *skördedagen* kommen. »Så kunna den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig.» Joh. 4: 36.

Yuncheng den 10 mars 1929.

Maria Nylin.

»I gott förvar.»

Chiehchow Sha North China d. 5 aug. 1929.

Kära missionsvänner, Guds och Kristi medarbetare!

»Hos mig är du i gott förvar.»
1 Sam. 22: 23.

Om David, en svag människa, kunde säga så till Ebjatar, den ende undkomne av prästen Abimeleks hus, då Saul lät döda Herrens präster, *hur mycket mer* Guds Son, Människosonen, Davids telning, åt vilken all makt i himmelen och på jorden är given. Skola vi då inte alla fly till vår Herre Jesus i vår nöd och lägga av varje börda vid hans fot, ja, än mer överlämna oss själva för tid och evighet åt honom? Han säger ju på så många ställen i Ordet, om ej med precis samma ordställning: »Hos mig är du i gott förvar.» På intet annat ställe äro vi trygga för vårt eget fördärvade kött, djävul, synd och värld, men hos honom äro vi det, varhelst vi befinna oss på jordklotet, det må nu vara i det lugna, fridsälla Sverige eller i det stormuppfyllda Kina. Lova Herren min själ och förgät aldrig hans ömma: Hos mig är du i gott förvar!

En och annan av Er torde undra, hur det gick med vår lilla kvinnoskola i Chiehchow, om den kom till stånd under sistlidna vår. Jo, efter hand infunno sig 16 kvinnor. De flesta voro från ett par byar, där tältet var uppe året förut, och där de hört om Frälsaren och fått lust att följa honom. De voro medelålders eller äldre personer och hade ej lätt att lära läsa, men de fingo höra det dyra Gudsordet och lärde sånger och bibelverser utantill ävensså boken: *Chen tao hsiao in* = Liten vägledning i den sanna läran, författad av vår kära syster Fredrika Hallin.

Dyrbart var det att ofta finna våra okunniga, enfaldiga kinessystrar på knä i någon vrå av trädgården eller kökstäppan halvhögt utgjutande sitt hjärtas längtan inför Herren. Till min stora glädje kommo fem av dem härom dagen upp till bergsgrottorna, där vi bo under hettiden, för att hälsa på mig, däribland en 73-årig gumma. Alla sågo så lyckliga ut och bedja alltfort till Herren i sina hem.

Och nu stundar snart en ny termin. Även den få vi taga ur Herrens hand. Lärarinnan *Clara Ni* hoppas under sept. månad besöka några av de byar, där tältet varit, för att där undervisa kvinnorna, och den 3 okt., om Gud vill, skulle sedan kvinnoskolan börja.

Hungersnöden fortfar ännu, men Gud har i sin långmodighet och nåd sänt regn, först den 21—22 juli och tvenne gånger sedan, så att folket kunnat så ett par sädesslag, som hinna mogna till hösten om Gud ger tjänlig väderlek — en hel del, däribland majs, var redan för sent att så. De arma människorna ha nu fått litet hopp.

Varmt tack för den rikliga hjälp de hungrande fått och för förbön offentligt och i det fördolda.

Hjärtliga hälsningar från mig och min man.

Eder i Herren förbundna
Hilma Tjäder.

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

En ångerköpt och en strålande glad kines.

»Säll är den man, som icke... träder in på syndares väg.»

Ägaren till en liten butik mitt för vår stora port är flitig besökare av de tisdags- och fredagskvälls-möten för affärsmännen och hantverkarna på vår gata, som evangelisten började med i höstas. För någon tid sedan gick ovannämnde man i sällskap med en annan tvärs över den stora tempelgården strax härintill rätt sent en kväll. Ett svagt ljussken i skymundan ledde dem till en grupp män i färd med kortspel.

Som kinesen i allmänhet är mycket intresserad härav, även bara som åskådare, stannade de. Vår gode mötesbesökare föreslog dock strax, att de skulle fortsätta sin väg, men kamraten svarade: »Ah, låt oss titta bara en liten stund till.» Den förste genmälde då: »Efter de möten jag varit med om, känner jag, att detta inte är platsen för mig.» Sade och gick.

Strax efter dök en polispatrull upp i mörkret och häktade hela sällskapet, vari bl. a. även befann sig entreprenören för kapellets uppförande här för tio år sedan. Alla ådömdes nästa dag dryga böter.

Han var ångerköpt nu, åskådaren, ledsen att han ej lydde rådet av kamraten, och följde honom därifrån i tid. Denne återigen kom så strålande glad och berättade händelsen, tilläggande: »Hade jag icke deltagit med i mötena här denna tid, så hade jag naturligtvis ej heller gett akt på den invärtes varningen, som helt visst kom från Gud. Och nu vill jag att ni med mig prisa honom.»

G. V. Wester.

Klara fönster.

Fru Smith och fru Jonsson voro grannar. Deras hus voro skilda från varandra blott genom en stor, öppen gård, över vil-

ken klädstreck voro uppsatta till torkning av tvättkläder.

Fru Jonsson såg alltid med stolthet, hur vit och ren hennes egen tvätt var. Enligt hennes åsikt skulle en husmors duglighet avgöras genom hennes tvätt, och det var därför icke ringa tankar, hon hyste om sig själv.

»Se bara på fru Smiths tvätt!» utbrast hon föraktligt, då grannhustrun en dag hängde ut kläder. Själv stod hon gömd bakom en gardin, men iakttog noga varje plagg. »I dag är hennes tvätt visst värre än någonsin. Förra veckan fanns det nog fläckar här och var på plaggen, men i dag är det då alldeles för galet. Se bara sådana ränder på den där duken! Man skulle annars tro, att hon visste bättre. Egentligen borde jag göra henne uppmärksam på saken.»

Så gick det en tid. Varje tvätt, som fru Smith hängde ut, var i fru Jonssons ögon sämre skött än den föregående.

Men en dag fann fru Jonsson, att det visst kunde vara på tid, att hon putsade sina fönster. Hon tog fram en trasa, tvål och vatten och började med arbetet. Hon gned och gned, andades på rutorna och gned igen, och till sist fanns det inte en enda fläck kvar på fönstret. Glaset var spegelblankt.

Just som hon var färdig och med sömnad hade slagit sig ned vid fönstret, upptäckte hon, att fru Smith börjat hänga upp tvätt. Det var lakan och örngott, handdukar och underkläder. Och allt var rent och vitt. Fru Jonsson stirrade förvirrad framför sig, slog ihop händerna och utbrast:

»Det må jag säga! Fru Smith måtte ha hört om sin dåligt skötta tvätt. Jag förstår bara inte, hur hon med ens kunnat få bort alla fläckarna och få plaggen så bländvita.»

Stackars fru Jonsson! Månne hon någonsin upptäckte, att fläckarna icke hade suttit på fru Smiths tvätt utan *på hennes egna fönsterrutor*?

Men hur många av oss ha icke sådana »fläckar på våra fönster»! Vi äro så benägna att se på andra människor genom våra egna förutfattade meningar och att fälla våra domar över dem, ehuru felet hela tiden icke legat hos dem, som vi kritiserat, utan *hos oss själva*.

Blott *Gud* kan göra vår själs fönster »klara». Blott *han* kan hjälpa oss att se på andra med Jesu Kristi kärlek och att alltid söka finna det renaste och bästa hos de människor, vi möta.

(Ur Sanningsvittnet.)

Missionsarbetet bland Bolivias indianer.

På grund av Bolivias höga naturliga läge är detta land det för oss mest främmande bland länderna i Sydamerika. Dess höjd, tolv till tretton tusen fot över havet, avskiljer landet från den övriga världen. Många europeer kunna ej alls leva i den tunna luften uppe på denna höjdplatå, och alla som försöka det lida en avsevärd kraftförlust på grund av det låga lufttrycket.

Indianerna, som under århundraden levat på de höga bergen, ha stora bröstkorgar, mycket passande för omgivningen där. Men då de våga sig ned till lågländerna angripas de ofta av lungsjukdomar. Få europeer kunna sålunda någon längre tid vistas bland bergen, under det att indianerna ej våga komma ned från sina luftiga boningar där.

Den största delen av Bolivias två millioner innevånare äro äkta indianer, vilka under 400 år förtryckts av jordägare, stat och den katolska kyrkan. De ha härigenom fått en stark prägel av att vara en lägre stående ras.

Missionsarbetet har under dessa förhållanden varit mycket svårt. Hudfärgen och den sociala ställningen såväl som språket ha samverkat för att bygga en mur mellan indianerna och de vita. Aymaranspråket är det förhärskande bland det lägre folket i Bolivia.

De flesta missionärer sägas nöja sig med att lära sig spanska språket utan att försöka sig på något annat språk. Indianerna hysa också stor misstro mot de vita, varför det bästa och framgångsrikaste missionsarbetet utföres av personer av blandad spansk och indiansk härkomst.

Missionsarbetet i Bolivia har alltså varit svårt, men har dock burit välsignelserika frukter.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under september 1929.

Allmänna missionsmedel.

1349. »Annie» 10: —
1350. »Ps. 115: 1—3, 6/1 1929» 82: 22
1351. »Herrens del» 50: —
1352. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
1353. L. S., Stockholm 20: —
1354. H. E—n, sparb.-medel 10: —
1355. Boda S:a Missionsförs. 50: —
1356. »Herrens tionde» 15: —
1359. Hablingbo mfg 60: 25
1361. O. G., Grycksbo, till missionärernas utresor 10: —
1362. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
1363. »Dalecarlian» 16: —
1364. Undersåkers mfg 50: —
1365. —n, Ps. 81: 11 30: —
1366. »Onämnd, ett löfte till Herren Jesus vid Ö. H. K. U—d årsmöte» 10: —
1367. »Tackoffer» 5: —
1368. Testamentsmedel eft. avlidna slöjdlärarinnan Stina Ståhlnacke, gm G. S., Kristinehamn 100: —
1369. A. o. A. D., Sala 100: —
1371. Ps. 106: 1—3 10: —
1372. L. M., Sala 10: —
1373. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underhåll 450: —
1374. H. o. I. J., Göteborg 30: —
1375. G. K., Björköby 20: —
1377. R. L., Uppsala 5: —
1378. L. L., Uppsala 50: —
1381. F. H., Duvbo, »Herrens tionde» 10: —
1382. J. S., Flisby 20: —
1383. K. G., Stockholm 20: —
1384. H. H., Baggetorp, »Herrens tionde» 50: —
1385. Koll. i Utgård, Fulleråsen, gm H. W. 7: 35
1386. Hallens Kr. U. F., Offerdal, gm d:o 10: —
1387. Två vänner i Offerdal, gm d:o 12: —
1388. Sparb.-medel fr. Onämnd, gm d:o 7: 70
1391. Koll. i Californien vid Nils o. Olga Styrelius resor, gm Californiakomm., till Nils och Olga Styrelius underhåll doll. 285: 93 1,063: 65
1392. Behålln. vid Missionsafton i Offerdal 8/9 vid H. W:s besök, gm C. A. Å. 50: —
1393. E. o. G. N., Wretstorp 100: —
1394. Koll. vid Hanna Wangs besök i Ångsta d. 11/9, gm J. F., Ångsta 30: 50
1398. S. O., Stockholm 10: —
1399. K. N., Gbg 100: —
1401. Kinakretsen Öhrviken 38: —
1402. »Missionsvän» 50: —
1403. A. B., Gullgruvan, gm fru S—g 10: —
1405. Ps. 125: 1—2, för sparbössor 5: —
1406. Koll. i Lillsjöhagen, Lit, gm H. W. 7: 50
1407. E. O., Lit, gm d:o 5: —
1408. Flisby syförening 75: —
1409. G. K., Björköby 10: —
1414. »Tionde och tack till Gud» 35: —
1415. Mor B., Ore, till Elna Lenells underh. gm pastor A. L:son Th. 5: —
1416. »Tack till Gud» 20: —
1422. K. o. B. F. 200: —
1423. »Onämnd, tackoffer på 50-årsdagen 18/9» 25: —
1435. Onämnd givare på Stadsmissionen d. 22/9 10: —
1436. E. D. 20: —
1437. Koll. i Betlehemskyrkan, Sthlm 22/9 572: 50
1438. T. B., Hjoggböle 15: —
1440. »Herrens tionde» 10: —
1441. »Guds» 20: —
1442. Koll. vid Hanna Wangs avskedsmöte i Östersund 53: —
1443. Efterstänk från L. M. F:s stilla vecka i Norderön 14: —
1451. Offerkuvert av G. L. 12: —
1452. Rom. 8: 32 30: —
1453. »Guds» 25: —
1456. »Herrens tionde» 35: —
1457. »Tackoffer» 15: —
1459. K. F. U. M:s Uppsvenska distrikt för Morris Berglings underhåll 600: —
1460. »En Kinalänk» 20: —
1461. Jäfre ungdomsförening 25: —
1462. »Tackoffer», fr. S. F., Taberg 10: —
1464. Till missionärernas utresor 10: —
1466. Ekekulls mfg 49: —
1467. »En Jesu och Missionens vän» 500: —
1468. »1 Petri 5: 10», till R. Anderssons underhåll 100: —
1469. Vänner i Grebo, gm M. J., Grebo 10: —
1470. »Rom. 5: 5», till C. Bloms underh. 100: —
1471. Ps. 103: 2 1,000: —
1473. M. S., Sthlm 25: —
1474. M. S., spar.-medel 40: 30

Kr. 6,605: 97

S. M. K:s pensionsfond.

1410. Syfören. n:r 1, Sthlm, i st. f. blommor till Fredrika Hallins bår 110: —
1411. F. B., d:o 5: —
1412. A. V., Sthlm, d:o 5: —
1413. H. E., Sthlm, d:o 5: —
1417. T. N., Sthlm, d:o 50: —
1418. Två gamla vänner, d:o 20: —
1419. »Herren känner de sina», d:o 10: —
1420. »Herren känner de sina», d:o 2: —
1421. K. o. B. F., d:o 25: —
1424. G. Ö., d:o 5: —
1425. A. o. A. B., d:o 5: —
1426. Th. o. S. S., d:o 10: —
1427. E. A., d:o 5: —
1428. G. o. A. L., d:o 5: —
1429. Vänner i Dubo, d:o 6: —
1430. J. S., d:o 10: —
1431. O. M., d:o 10: —
1432. »Syster Jenny», d:o 25: —
1433. A. C., Uppb. 21: 6—7, d:o 5: —
1434. »Till F. Hallins minne» 10: —
1447. M. J., Gbg, i st. för blommor till F. Hallins bår 20: —
1448. J. N., Sthlm, d:o 5: —
1449. G. L., Uppsala, d:o 5: —
1450. Es. 46: 4, till Pensionsf. 8: —
1458. »En tacksam vän», i st. för blommor till F. Hallins bår 5: —
1472. »2 Moseb. 35: 5» 50: —

Kr. 421: —

Särskilda ändamål.

1348. A. J. S., Kristinehamn, till C. Blom för en gosses underh. 25: —
1357. Insaml. gm S. S., Bergvik, till tält för Yuncheng 235: —
1358. Th. o. S. S., Bergvik, till d:o 136: 08
1360. Onämnd till I. Ackzell, för Liu Ch'ong-Seng 50: —
1370. Ps. 106: 1—3, till Maria Pettersson att anv. efter överensk. 20: —
1376. A. G., Malmö, för evang. Wei Dienchen och Siao Hsi-kao 250: —
1379. Några barn på Winö, till Maria Petterssons barnhem i Sinan 8: —
1380. Onämnd, till Dagny Berglings verks. 25: —
1389. Ur Alfreds sparbössa, Östersund, till en kinesgosse på H. Wangs station 5: 60
1390. Forshems Kristl. Ungd.-fören. för Yan Tångs underh. 30: —

1395. Offerkuvert gm H. I., Älgarås, till barnh. i Sinan 4: —
1396. S. S. till d:o, gm d:o 20: —
1397. S. T., Drottningholm, för bibelkvinnan Wang Tiao-ti 50: —
1400. L. S., Skövde, till O. Carlén för de nödlidande 10: —
1404 Söndagsskolb. i Vena, till M. Ringberg för en skolgosses underh., gm A. K., Vena 50: —
1439. Kinesernas Vänner, Jkpg, för bibelkvinnan Ai-Rongs utbildning vid bibelskolan, gm K. R. 105: 50
1444. Från Småskolan i Lill-Marieby, till H. Wangs verks. 5: —
1445. Från d:o i Vålbacken, till d:o 3: —
1446. Onämnd, till d:o 2: —
1454. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, K. F. U. M:s-arbetet i Kina 100: —
1455. Kinakretsen i Habo, missionsauktionsmedel, till Maria Pettersson för Barnh. i Sinan 200: —
1463. A. G., »Herrens tionde», till Ringbergs att an. i verks. efter gottf. 60: —
1465. I. A. M., för deras Missionärers underhåll 200: —
1475. S. S., Sthlm, för lärare i Mienchih 129: 89

Kr. 1,724: 07

Allmänna missionsmedel	**6,605: 97**
S. M. K:s pensionsfond	**421: —**
Särskilda ändamål	**1,724: 07**
Summa under sept. mån. 1929:	**Kr. 8,751: 04**

Med varmt tack till varje givare!

»Lovad vare Herren! Dag efter dag bär han oss.» Ps. 68: 20.

Nödhjälpsmedel.

E. E., Falun, 20: —; Insaml. gm M. N., Uppsala, 150: —; C. S., Vrigstad, 10: —; U. A., Borås, gm Sv. Kyrkans missionsstyrelse, 50: —; G. H., Västervik, 6: 50; Södra Lundby syfören. 50: —; Missionsvän, B-fors, 50: —; En L. M. F:are, Uppsala, 50: —; L. H., 30: —; gm A. T., Vendel, 10: —. **Summa kronor 426: 50.**

Gåvor till Missionshemmet under juli—september 1929.

Kontant: H. K., Lund, 10 kr.; Onämnd, »tack» 5 kr.; »J.», Sala, till mors minne, 10 kr.

In natura: E. B., Forssa, lingon; E. B., Stockholm, böcker; O. M., Duvbo, 1 fotogenkök; L. Lbg, Stockholm, diverse lösegendom s. s.

Möbler: 2 sängar, 3 stolar, 1 gungstol, 1 kommod, 1 byrå, 1 pall, 1 sybord, 2 speglar, 2 koffertar, 1 korg.

Husgeråd: Diverse kökssaker, strykjärn, tvättbräda, kaffekanna av nickel, kakkorg och sockerskål.

Sängkläder: 1 täcke, 1 fjäderbolster, 3 större kuddar.

Linne: 32 handdukar, 24 glashanddukar, 1 större och 1 mindre duk, 5 damastservietter, 17 större och 4 mindre örngåttsvar, 12 servietter, 1 teduk, 9 teservietter, 8 kulörta dukar, 4 brickdukar, diverse kasserat linne, 10 dammhanddukar, 10 par lakan, 1 sängöverkast, 2 lufter gardiner, 1 virkad större bordduk, 2 dussin näsdukar, diverse mindre brickdukar, knivar, gafflar, skedar m. m., diverse gång och underkläder, 2 vintermössor, 1 muff, 2 fjäderboor, 1 vinter- och 1 sommarkappa, böcker, tavlor, sysaker m. m.; Lilltomtavännerna: charkuterivaror varje vecka.

Till alla givare ett varmt och hjärtligt tack!

»Livet är ju mer än maten, kroppen mer än kläderna. *Gören* Eder icke bekymmer.» Luk. 12: 22, 23.

August och *Augusta Berg.*

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1929 i sin 34:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»För evangelii skull.» — »I detta tecken skall du segra.» — Fredrika Hallin †. — Till Kina. — Dagny Bergling 60 år. — S. M. K:s missionsstationer. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Från När och Fjärran. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1929.

Nr 16. ÅRG. 34. 25 OKTOBER 1929. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

MEN ALLENAST ETT ÄR NÖDVÄNDIGT.

Vi läsa i texten: Jesus sade: Marta, Marta, du har omsorg och bekymmer om mångahanda men — ett är nödvändigt. M e n, m e n, var stilla och hör! Det är Herrens »men», som behöver ljuda i mångas liv, detta till stillhet och samling och eftertanke manande ord. Jag beder dig, att du låter detta Herrens stilla »men» få en plats i dig, mitt i ditt rörliga trälande liv! Salig den som lyssnar till ett sådant »men» ur Herrens mun.

Du har bekymmer om mångahanda, affärer, arbete, hushåll, men det finns ett högre liv att tänka på. Kristus säger: Verken icke för att få den mat som förgås! Det vill säga: Sätten detta arbete icke i första och andra rummet men »söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så faller Eder allt annat till». Gud har skapat människan, att hon skall leva till hans ära; och vad helst vi uträtta och fullända, som ej leder till Guds ära, är ur evighetssynpunkt förfelat. Därför börjar ock Fader vår med den bönen: »Helgat varde ditt namn!» Det målet vinnes blott vid Jesu fötter. Där och endast där kan du i djupaste mening lära att helga ditt arbete och bära det fram inför Gud.

Ett är nödvändigt: att sitta vid Jesu fötter. Detta ord behöva vi i vår oroliga, rörliga, brådskande tid, där det även hos de bättre ibland oss är så mycket bekymmer om mångahanda; så mycket som skall göras och utföras, där det gives så många yttre verk som omfattas med iver och intresse. Den som har S o n e n, han har livet, den som icke har Guds son han har icke livet.

Det är nödvändigt att sitta vid Jesu fötter, ty det är nödvändigt att hava s y n d e r n a s f ö r l å t e l s e, och Herren kan ej säga: Dina synder förlåtas dig, så länge du ej vill komma till honom, som ensam har makt på jorden att förlåta synder.

Det är nödvändigt att sitta vid Jesu

fötter ty vi hava djupt rotade synder som måste utrotas, och intet kan så stilla brännande begär, som platsen vid Jesu fötter. Blott vid Jesu fötter dricker jag den ande som renar och helgar. Det är där okunnigheten skingras, det är där han blir vårt ljus, han som »är det sanna ljuset, vilket upplyser alla människor, som komma i världen».

Det är nödvändigt att sitta vid Jesu fötter på det att vi må förklaras till hans likhet. Vi behöva så blicka in i hans väsende att det avspeglar sig i oss, att vi här bära den korsfästes bild, på det att vi där i himmelen må bära den himmelskes.

Det ena är nödvändigt. Här gäller ej att försöka mångahanda och icke bliva mästare i något, här är blott ett: »Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så faller dig allt annat till.» Blott ett. Ty ingen kan tjäna två herrar. Och det ena, att tjäna honom, är så enkelt. Ett litet barn kan ej bestiga branta berg, men det kan sitta vid Jesu fötter, det kan ej förstå djupa lärdomar, men det kan älska honom som sade: »Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke ty sådana hörer Guds rike till.» Olärda människa, som icke har tid att inhämta världslig lärdom, du kan som ett litet barn få sitta vid Jesu fötter och lära av honom. Där vill du intet bliva som icke han sätter dig till, intet hava som icke han kan giva dig, intet begära som icke han lovar dig, på intet lita och bygga som icke han gjort för dig, utan sitta vid hans fötter som barnet vid lärarens, vara som det tomma kärilet som begär att uppfyllas av Kristi fullhet, vara som den obetydliga daggdroppen, då Kristus är solen, som låter sitt ljus bryta sig i mångfärgade strålar i dig och till sist upptager dig i sig att helt uppgå i honom.

Men, låtom oss märka, att om blott ett är nödvändigt, detta ena innefattar mycket. Mena ej, att det är en ringa sak att sitta vid Herrens fötter. Det betyder liv och salighet, ty där syndernas förlåtelse är, där är liv och salighet. Det betyder helighet, ty de som lära av Kristus de lära att ej synda. Det betyder kraft, ty de som äro hans lärjungar, de äro omgjordade med hans styrka. »Fröjd i Herren är eder starkhet.» Det betyder visdom, ty där lära vi känna Gud och den han har sänt. Det betyder nit, ty Kristi kärlek tvingar oss, och de, som äro mycket med Herren, likna honom ock däri, att nitälskan för Guds hus förtär dem. Att sitta vid Jesu fötter är en hel värld av välsignelse.

Guds församling på jorden är som Marta sysselsatt med mycket tjänande. Den skulle varda visare och starkare, om den mer ville likna Maria och mer sitta vid Jesu fötter. O, att Herren gåve sin församling Marias sinne, ty blott så skall Guds rike komma till världen. Blott så kommer det andliga livet att flöda direkt ur källan. Blott så skola det högre livets krafter ymnigt tillströmma, till dess vår frid och rättfärdighet bliva som väldiga vattuströmmar, vilka genombryta alla fördämningar.

Ja, sitt vid Herrens livskälla och drick med trons törstande läppar,

drick av hans levande vatten och du skall glömma en värld full av fåfänglighet; drick och du skall dricka kraft att övervinna världen.

E. Folke.

Efter »Betraktelser av C. Ljungman».

Från de utresande missionärna.

I.

London den 3 okt. 1929.

Kära förebedjande vänner!

Frid!

Med ett innerligt tack för all kärlek, som bevisades oss vid avresan till Kina och förböner, som följt oss och härligen besvarats hittills, ville vi sända en gemensam hälsning innan vi nu stiga ombord på »Suwa Maru».

Resan hit gick bra, och endast på söndag e. m. hade vi litet sjögång. Bed för vår resa nu i fortsättningen, att den ej må bli för svår, och att Guds plan även med den för oss må bli förverkligad. Om allt går väl torde vi vara framme i Kina omkring 14 november.

Vi bli, som vi *nu* veta om, 8 svenskar och 2 norskar i ressällskapet, och det är vår innerliga bön, att vi må ömsesidigt bli varandra till hjälp och välsignelse. Bed med oss därom. Han ledde dem säkert, där de gingo fram under bön.

Edra tacksamma, lyckliga sändebud:

Martin o. Wille Bergling. *Ester Berg.*
Ingrid Israelsson. *Hanna Wang.*

II.

S. S. Suwa Maru i Neapels hamn den 14 oktober 1929.

Kära missionsvänner!

Då vi i dag på vår Kina-resa lämna Europa, önska vi att ännu en gång få sända ett hjärtevarmt tack för all kärlek, som vi fingo se så många bevis för under tiden i Sverige, och som vi veta ännu genom tankar och förböner följer oss.

Vi äro alla så lyckliga, glada och tacksamma till Gud. Han har bevisat oss mycken godhet under resan. På Kina Inlandsmissionen i London blevo vi så hjärtligt omhändertagna. På ditresan förlorades en väska, som vi dock som svar på bön fingo tillbaka dagen efter.

Resan med denna japanska båt har varit härlig med undantag av två dygn i Biscayabukten, då vi i utkanten av en cyklon fingo känning av nära 10 meter höga vågor.

Gibraltar passerade vi i solsken utan att få landstiga. Mer fingo vi se av Marseille, som vi särskilt sågo från en vacker utsiktspunkt. Nere i staden gjordes viktiga uppköp av solhattar etc. Rätt så lustigt och besvärligt, då vi mest fingo förstå varandra genom tecken. Språket fattades oss i hög grad.

Nu äro vi efter ännu ett par dygn i Neapel. Vi hoppas under dagens lopp få se Vesuvius.

Ombord ha vi det så gott, trevliga hytter, sympatisk besättning och hyggliga medpassagerare. I går eftermiddag hade vi alla en god engelsk sångstund (utan sångböcker). Vi hoppas få upprepa stunden. Vi missionärer ha regelbundna bibelstudier och bönemöten. Tiden går så fort under brevskrivning, studier etc. Nu vänta vi den varma tiden.

Med 1 Joh. 3: 1 sända vi Eder alla vår hjärtliga hälsning.

Ester Berg. *Hanna Wang.*
Ingrid Israelsson. *Wilhelm Bergling.*
Martin Bergling.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 22 nästkommande november* försäljning. I nästa nummer av Sinims Land hoppas vi få lämna utförligare meddelande här-

om, men redan nu vilja vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi i år för första gången hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke. Gåvor till detta bord mottagas tacksamt på S. M. K:s exp.

»Hans Stjärna i Östern».

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är under tryckning. Det är i år den 26:e årg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Vi rekommendera den ej minst för »Kinalänken» och annan ungdom, som däri kan finna mycket av intresse. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Ny bok.

En ny bok, som är författad av fru *Dagny Bergling,* är under tryckning och torde kunna expedieras under den närmaste framtiden. Priser m. m. komma att meddelas i ett kommande nummer av vår tidning.

»I skolen varda insamlade, en och en, I Israels barn.»

Jes. 27: 12.

Även då det gäller det andliga Israel, se vi, hur Herren samlar in »en och en», och hur han har ett särskilt sätt, en särskild väg, för var och en. Herren har låtit oss få se några prov på sitt handlingssätt med enskilda själar, och jag ville låta er få del av något litet av det. Ty lovsång blir det i våra hjärtan, då vi se sådant, och i den få ni därhemma också instämma.

Av dem, som nu läsa S. L., är det väl ingen, som längre har den fantastiska uppfattningen, som jag och flera med mig haft i hemlandet, nämligen att hedningarna med uppräckta händer mottaga evangelium, så snart en missionär visar sig i deras trakt, i deras by. Verkligheten härute lär oss snart inse, att Guds ord gäller också här: Det är strid mot ondskans andemakter, det är kamp för varje själ, det är vånda för var och en, som kommer över från mörkret till ljuset. Men i allt detta få vi se så mycket av Guds underbara makt att frälsa, hans omsorg om varje själ, hans ledning med den enskilde individen. Och det är något av det, som jag nu ville dela med mig av åt eder.

En kvinna hörde evangelium genom en bibelkvinna, och tog emot ordet till frälsning. Så snart hon själv kommit till Herren, väcktes en innerlig önskan i hennes hjärta att få de sina med sig. Hennes man, som var omkring 50 år, hånade henne, då hon uppmanade honom att »gå på vägen till himmelen». »Hur skall jag kunna komma till himmelen? Jag, som aldrig varit över Gula Floden (de bodde vid stranden av floden), hur kan du inbilla mig, att det går att komma över till himmelen, som är så högt över oss? — Att det går att komma över floden, det vet jag ju, ty där finns ju båtar, som föra en över, men har du någonsin sett en båt eller något annat fara upp till himmelen med någon?» Så hånade han och gjorde narr av henne. Men hon bad. Och en morgon vaknade han förändrad: »Nu tror jag på din Jesus. Jag har i natt varit i himmelen. Nu har jag sett himmelens härlighet. Det är verklighet. Även jag vill till himmelen, ty nu vet jag, att det finns en himmel.» Och så hade Herren genom drömmen fört den själen till visshet.

En ung man döptes i våras. Han berättade om sin omvändelse. »Jag såg en kristen dö i frimodighet och glädje. Jag hörde de kristna sjunga om himmelen vid graven. Då förstod jag, att den kristna läran håller i döden. Så blev det översvämning i min hemtrakt. Min far hade just dött, och hans kista var ännu kvar i hemmet, som inom kort hotades av den stora översvämningen. Då kom jag ihåg,

att Jesus hör bön, och så bad jag, att Jesus, som visste, att min fars kista stod kvar i hemmet, skulle bevara den från att skadas av vattnet. Huset störtade samman, men när vi kunde ta reda på, hur det var efter översvämningen, så var fars kista oskadad. Då visste jag, att Jesus är mäktig att höra bön och frälsa den, som ropar till honom, och så gick jag regelbundet till missionsstationen för att lära mera om honom, och nu är jag frälst.»

En annan ung man, som döptes samtidigt, berättade, att hans mormor och föräldrar trott på Gud, så länge han mindes tillbaka. Han hade också gått i missionens skola, och av vana och undervisning hade han läst sin bibel och bett till Gud. Men det var ändå ingen hel avgörelse hos honom. Så kommo kommunisterna till hans by. Så snart de fingo veta, att han var en kristen, togo de fast honom och slogo honom, för att han var en kristen. Då tänkte han: »Nu slå de mig, för att jag är en kristen, men det är jag ju ej i hjärtat, fast jag sedan barndomen vet allt om läran. Men Jesus säger i Uppenbarelseboken, att den som varken är kall eller varm, den skall han utspy ur sin mun. Här tror hedningarna, att jag är kristen, men det är jag ej, och inte är jag en hedning heller, ty jag har ju läst bibeln och bedit sedan barndomen. Jag är ju just den, som Herren skall utspy ur sin mun.» Så talade samvetet till honom, och slutet blev, att kommunisternas förföljelse förde honom rakt i Herdefamnen. Nu lyste han av frid och glädje. Mindre påtagligt men lika verkligt hade Herren också fått föra hans unga fru in i fårahuset, så hon döptes samtidigt med sin man.

Genom drömmar och bönesvar, genom lidande och nöd går vägen för mången, men till frid och till glädje går det redan härnere, det var det samstämmiga vittnesbörd, som vi fingo lyssna till vid vårens stormöte. Många underbara bönesvar kunde de nydöpta berätta om, men det blir för långt att upprepa det.

Bed för dessa, som börjat vandringen med Herren, att de må få nåd dag för dag att i sina liv förhärliga honom!

Ingeborg Ackzell.

Kvartalsbrev från Ishih.

Av *Axel Hahne.*

Stormöten.

Höstens stormöten höllos i oktober och november.* I motsats till vårens enda möte i Ishih stad höllos nu möten i kretsarna, sålunda tillsammans 6 möten. En säregen fröjd fick mötet i Linchin-staden 25 km. i väster från Ishih — genom tillströmning av elever från stadens högre och lägre skolor. De började komma, dessa ynglingar, så snart nyheten spritt sig, att utlänningar kommit till staden. De ställde sig och betraktade oss, och vi sågo eller trodde oss se det nu så vanliga självsäkra nationalstolta draget, men när de mötte idel vänlighet, visade de sådan tillbaka, och när gudstjänsttimmen kom, sutto de ned i stillhet och lyssnade. Deras antal växte och sittplatser funnos på långt när ej för alla, men sittande eller stående iakttogo de den största tystnad och stillhet samt lyssnade uppmärksamt till förkunnelsen. Evangelisten Li höll ock ett par predikningar särskilt lämpade efter deras ställning. Mötet skulle slutas på måndagsmorgonen, men de troende ville ej släppa oss, så vi höllo två gudstjänster till och reste lagom för att hinna hem före mörkret.

Det första mötet i *norr* var i *Suenchuang* och på en fredag — det skulle hållits en föregående söndag men uppsköts i hopp om regn, så att vetet skulle kunna sås. Även här måste vårt program utökas, ty vännerna ville ha två dagars möte. Det var ett gott möte, både till de troendes uppbyggelse och utomstående väckelse.

Evangelist Li var med även här, såsom även unge Hai, och den förre talade på kvällen till en skara hedningar på ett verkligt gripande sätt. På lördags e. m. foro vi på oxkärra, som en troende ställt till vårt förfogande, till Peichuang, 8 km. därifrån. Det blåste en bitande kall mot-

* *Anm.* Detta kvartalsbrev har av misstag kommit att stå över. Vi införa det nu, emedan det alltfort är av intresse.

vind, så för dem som åkte: min hustru och fröken Gustafsson, som var med här, var det kallt nog, även för mig som föredrog att gå kändes kölden.

I *Peichuang* hade vi ett par välsignade dagar och fingo predika för fullt hus.

Ett bönemöte, som leddes av d:r Pei, en vår f. d. skolgosse, var mycket gott. Man hörde, att han själv suttit vid Mästarens fötter. Han har genomgått en långvarig sjukdom, varunder han undfått välsignelse av Herren. Han och en annan ung man, även från denna församling, har nyligen avsluta sin medicinska kurs på Kina Inlandsmissionens sjukhus i Kansu, där även d:r Liu varit — även han tillhörande denna församling. Glädjande nog ha alla dessa unga män behållit sin trosenfald, ehuru de kommit fram och upp i samhället.

*

Mötet i *Ishih* hölls d. 4 och 5 nov. Behovet av »främmande talare» fylldes här av Carl Blom, som jämte fru Ethel Blom varit så vänlig att hörsamma församlingens kallelse till mötet. Härmed fyllde han ju även sin plikt som föreståndare på fältet, i vilken egenskap han är ålagd att göra visitationsresor till stationerna på fältet. Hans gedigna bibelutläggningar under de två dagarna voro väl ägnade att både införa i Ordets rätta förstånd och uppbygga själen. Inga dop förekomma vid detta möte; däremot döptes 18 personer vid vårens stormöte.

Vid alla dessa stormöten, jämte de två i östra delen av distriktet — ännu icke nämnda — har Herrens närvaro förnummits till välsignelse. Under hela hösten har en tung stämning vilat över befolkningen på grund av torkan och därigenom omöjliggjord höstsådd. De troende äro även människor, även för många av dem betyder detta icke allenast dyr tid utan rentav *nöd*. Men ingen klagan har försports vid dessa möten; trägen bön har dock framburits till honom, som råder över allt och som är sådan att han *förbarmar sig*.

Infödda medhjälpare. Redan i början av året antogs en ny evangelist såsom efterträdare till Chang (»Himlagåvan»). Denne hade nämligen nu dragit sig tillbaka på grund av tilltagande klenhet. Den nye evangelisten heter Chen och är diakon i Linchin. När Chang lämnade oss, var han mycket bekymrad över frågan om efterträdare, men när han hörde om Chens tillsättande, blev han tillfreds. Ett år har snart gått, och vi kunna icke annat än tacka Herren för vår nye medhjälpare. Han har ingen stor begåvning som talare, men han har den praktiska begåvning, som kräves av en evangelist på missionsstationen, och han sköter sina sysslor samvetsgrant och på ett stilla sätt. Han är just »mannen för dagen» nu, då nöden driver en ovanligt stor skara tiggare till vår dörr — även många rätt välklädda kvinnor och barn komma för att få ett stycke bröd. Chen är orubbligt tålig och vänlig mot dem, på samma gång som han är bestämd och icke tillåter några knep. Vi varken kunna eller våga giva mer än ett fjärdedels bröd, d. v. s. knappt 40 gram mjukt bröd, till var och en, och vad förslår det! Dessutom ha vi dock utdelat spannmål till några familjer i staden, vilket måste ske i största tysthet, för att förebygga allmän rusning för att få nödhjälp.

Vår nya bibelkvinna U (utt. O) har även visat sig tillfredsställande. Hon är ödmjuk, läraktig och bildbar, har andligt sinne och nit för Gud och själars frälsning. Fru Chin har mycket utvecklats, ja, blivit verkligt välsignad under sista året. Vi ha stor orsak att glädjas och tacka Herren för alla våra medhjälpare. Under den stora påfrestning de två sista årens händelser utgjort ha de troget stått vid vår sida och icke låtit sig indragas i nationalismens grövre och finare snaror; de ha hållit sig till bönen och ordets tjänst under allt. Till medhjälparna höra ju även våra två bokspridare, underhållna av Brittiska och Utländska bibelsällskapet. Särskilt den ene av dessa har visat sig mycket mån att söka förlorade får, att väcka och taga vara på intresse för evangeliet.

Skolorna. Goss- och flickskolorna ha varit i gång hela höstterminen. Den förra har dock haft stark påkänning av dyrtiden, så att den ene efter den andre av gossarne

tagits ur skolan; vid terminens slut var det blott 5 kvar. Huruvida man kan få tillräckligt stort antal att börja nästa termin med är rätt osäkert.

Flickskolan har haft 20 elever och varit under tillsyn av fröken Lisa Gustafsson, som har sin bostad vid skolan. Lärare ha varit gosskolans förre lärare Liu och dennes hustru. Samma goda ande som förut rått i vår gosskola har även rått nu under den nye läraren Chang. Fröken Gustafsson talar även med glädje om den goda ande som varit rådande i flickskolan och om elevernas synbara längtan efter Gud.

Husbesök och byresor. Strax efter återkomsten från sommarsemestern började bibelkvinnorna systematiska husbesök i staden. Alla gator genomvandrades och alla som ville höra evangelium eller mottaga en traktat fingo det. Senare på hösten besöktes byarna. Därvid stannade en bibelkvinna hemma och de andra två reste ut till en by, där någon troende fanns och från denna »operationsbas» gjordes besök i angränsande byar. Efter någon tid upprepades detta i en annan trakt.. När den starka vinterkölden kom på, måste de dock komma tillbaka. Min hustru och fröken Gustafsson ha även gjort besök i byarna och hos familjer i staden, särskilt då med tanke på att söka hjälpa sådana, som fråga efter Gud men ej kunna besöka missionsstationen. (Forts.)

Missionssinne.

Två små bröder sutto och samtalade om vad de helst önskade bli, när de blevo stora.

»Jag önskar bli predikant», sade den äldste, »och fara omkring i hela världen och omtala för alla människor allt det goda jag vet om Jesus.»

Lillebrors ansikte mulnade något ,ty nu visste han icke vad han skulle önska bli, ty att bli predikant syntes honom störst av allt. Men så klarnade hans lilla ansikte opp. »Om du blir predikant», sade han, »så önskar jag bli häst och vagn och dra omkring predikanten, när han talar om allt det goda han vet om Jesus.»

Den lille gossen hade det rätta missionssinnet. Fick han inte vara predikanten, så var han nöjd om han fick vara med och frakta omkring honom. Det viktigaste är att vi få vara med i arbetet. Då kvinnan i evangeliet sökte reda på sin förlorade penning, tände hon ett ljus och sopade huset noga. Då Herren Jesus söker de förlorade kunna vi i hans hand vara ljus eller kvast. Det betyder föga vilketdera, bara vi få vara i hans hand. Det rätta missionssinnet söker icke efter den mest framstående platsen att verka på, utan är nöjd att stå på den plats Gud har satt honom. Ett sådant missionssinne skall ock få den trogne tjänarens lön. Vår Herre och Konung har samma löneprincip som gamle kung David hade i sin här, att »den som stannar vid trossen skall dela lika med den som deltager i striden». Ty Herren Jesus har sagt, att den som härbärgerar ett hans vittne skall även dela vittnets lön. Herre, giv oss ett verkligt missionssinne! *Theo Doros.*

(Ur Göteborgs Veckotidning.)

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg,* Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow,* S:t Eriksterassen 72 a, I.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli,* Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries,* Soltäppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström,* Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren, Fjellstedtska* skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson,* Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Liljeqvist,* Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Från När och Fjärran

Brödraförsamlingens mission bland eskimåer.

Eskimåerna är ett kortlivat folk, spritt över väldiga sträckor. Tuberkulos och influensaepidemier rycka bort dem i förtid i stor utsträckning. Deras språk är så svårt, att det är svårt för missionären att göra sig förstådd. Det av tjugonio bokstäver bestående ordet: »kuyogtsiligutkinritlkunigtnga» betyder t. ex. den som icke församlar med mig. Eskimåerna ha också en stor svårighet, då det gäller att begripa de kristna idéerna, vilka äro mycket olika deras vanliga tänkesätt.

Brödraförsamlingens arbete började på Grönland år 1733. På Labrador fick verksamheten fast fot 1771. I Alaska, som är mera tätt befolkat, grundlade fem av Brödraförsamlingens arbetare en missionsstation vid Kuskokwimfloden år 1885. Hela antalet församlingsmedlemmar på detta missionsfält, som sträcker sig från Mushagakfloden mot norr till Nelson Island och 150 mil österut, är nu 2.323.

Grundläggande missionsbete i Peru.

Ända till helt nyligen var det förbjudet för folket i Peru att äga och läsa Bibeln. En ung kolportör kastades t. ex. i fängelse och fick ligga i ett uselt fångtorn under flera månader, emedan han försökt sprida den Heliga Skrift bland folket. Men nu är landet öppet för dem, som önska sprida Guds ord och predika Kristi evangelium.

I Lima finnes ett missionstryckeri, där evangeliska tidningar tryckas för att sedan spridas och bereda väg för Guds eget ord. Det beräknas, att det f. n. finnes mellan 80 och 100 små församlingar, vilkas medlemmar antingen aldrig hava sett en missionär eller också få besök av missionärer någon gång då och då, med långt uppehåll mellan varje besök. Dessa samlas dock varje söndag omkring Guds ord, och de förorsaka, att en andlig atmosfär allt mer och mer blir rådande i många städer och byar. Liknande små församlingar ha även bildats i Brasilien.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1929 i sin 34:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Men allenast ett är nödvändigt. — Från de utresande missionärerna. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Försäljn. — Från När och Fjärran.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1929.

Nr 17. ÅRG. 34. 10 NOVEMBER 1929. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Din boning, Herre, är mig kär!

Allhelgonadag.

Din boning, Herre, är mig kär,
Där bland de heliga Du är
Och dem i kärlek vårdar.
Hur skall väl själen jubla då,
När, ren och helig, hon får stå
I Dina helga gårdar!
Ack, sälla de, hos Dig få bo
I evig salighet och ro!
Vad fröjd skall där ej fatta dem
I deras Faders sälla hem,
Då jordens nöd och sorg och strid
För evig tid
Förbytts i salig, himmelsk frid! — -- —

De stå där strålande för Gud
På Sion som en smyckad brud
I änglaskarans leder.
Långt från mitt hem, i Kedars land,
Som fången uti sina band
Jag innerligen beder:
Bered, o Gud, min själ, att jag,
Ehuru än så arm och svag,
Får bo med denna helga släkt
Och klädas i dess vita dräkt!
O Jesu Krist, mitt enda hopp,
Vid slutat lopp
Mig tag uti din glädje opp!

(Ur "För Sabbatsstunder" av K. W. S.)

HELGONSKARAN.

»I haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, till en högtidsskara och församling av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen, och till en domare, som är allas Gud och till fullkomnade rättfärdigas andar.»
Ebr. 12: 22, 23.

»Med fullkomnade rättfärdigas andar menas gamla förbundets heliga. De hava fullbordat sitt lopp. Den gudomliga nåden har såsom fostrarinna i dem fullbordat den gudomliga vishetens och kärlekens syften. Varje troende kallas bort från jorden i det rätta, bestämda ögonblicket. Det lämpliga måttet av sorg och frestelse, av upplevad erfarenhet och arbete är då fyllt. Frigjorda från syndens och från dödens kropp, inträda de med ens i den mera omedelbara och, få vi säga, medvetna gemenskapen med Gud. De äro 'fullkomnade', de hava uppnått slutet på färden och striden och äro fria från synden. De kallas 'andar', emedan de ännu vänta på uppståndelsen. I en mening äro de icke fullkomnade 'utan oss' före Kristi andra tillkommelse; i en annan mening hava de, då det icke är något sående och verkande och ockrande med punden bortom graven, nått sitt slutmål. Det gamla förbundets hädangångna heliga äro nu hos Herren, på vilken de trodde såsom den kommande Frälsaren; och vi föras in i gemenskap med dem, emedan vi hava kommit till 'Nya förbundets medlare'» (Saphir).

Så nära står den stridande skaran på jorden och den triumferande skaran i himmelen varandra. Och till denna sista skara få vi nu ej räkna blott de troende under det gamla förbundet utan jämväl även de många, som sedan Jesu ankomst i köttet i tron på sin Frälsare gått över gränsen. Så ha vi då alla sådana, som i livet stått oss nära, ibland dem. Himmelen har kommit jorden nära, och ju närmare pilgrimmen kommer målet, desto starkare förnimmes den kraft, som drar uppåt.

På allhelgonadag, då våra tankar så naturligt och gärna gå till högtidsskaran däruppe, är det synnerligen gott att få på nytt stanna inför den grund, på vilken Guds folks frälsning vilar, och den väg, på vilken Herrens heliga nå fram till målet.

Aposteln hänvisar i detta sammanhang till »stänkelseblodet, som talar bättre än Abels blod» och i Uppb. heter det om denna samma högtidsskara, att de tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Det är L a m m e t s blod, det är försoningens blod, som är grunden för deras frälsning. Det är genom att i tro taga sin tillflykt till detta blod, som tillträdet blivit dem givet till den stora härligheten.

Här se vi, vilket oändligt värde blodet besitter för syndare. Därför att blodet är Lammets blod, är det ett fullgiltigt försoningsmedel. Och det är Jesus själv, som gör det gällande inför nådastolen i Guds allraheligaste. Sålunda blir Guds tron en nådastol för var och en, som tager sin tillflykt dit. Ingen förlåt stänger nu vägen, ingen fördömelse hotar en själ, som

kommer på grund av det blod, som är utgjutet för all världens synd till en evigt gällande försoning.

Det heter om den skaran, att de tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. De hava i tro tagit emot den rening, som blodet giver, och de hava förblivit under det renande blodet. De hava låtit Herren genom Anden utföra sitt renande, helgande verk i sina själar. Den väg, de gått, har lett genom en oren, syndbesmittad värld, och i sina egna hjärtan ha de ofta känt förorenande böjelser uppstiga, men de hava troget hållit till vid reningskällan, och därför äro deras kläder ändå framme vid resans mål glänsande vita. Där stå de nu som ojävaktiga vittnen på vad Herren förmår, då han får frälsa en syndare. »Han kan tillfullo frälsa dem, som genom honom komma till Gud.» Ebr. 7, 25.

Vägen, som dessa heliga hava gått, är vår väg. Det är en ökenväg. Den är för mången en lidandets väg. För mången är den ock en mödans och försakelsens väg. För alla är den en väg, på vilken tron prövas, men ingen enda lämnas att ensam gå den vägen. Den gode Herden går där alltid före sina får ända fram till det stora fårahuset.

Vi hava i denna skara, som nu är hemma hos Herren, en dyrbar vittnesskara. Den vittnar för oss om att den, som tror på Jesus, aldrig kommer på skam, den utgör också vittnen, som följa oss, som ännu befinna oss på livets vädjobana med största intresse. Må vi löpa så och kämpa så, att vi ock nå målet, att de med oss och vi med dem bliva helt fullkomnade då, när den stora dag randas, på vilken vår Frälsare kommer för att förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro.

Erik Folke.

Två ombud, som fått hembud.

Underrättelse har nått oss, att två av vår missions äldsta ombud nu slutat tjänsten härnere. Den ene är f. lantbrukaren

Svante Anderson,

bosatt i Brodderud, Mariestad, fader till vår missionär R. Anderson. Den 13 okt. kom hembudet efter endast några dagars sjukdom, till synes utan smärtor.

Den 2 okt. fyllde den hänsovne 85 år och hyllades då av en stor skara släktingar och vänner. Tisdagen den 22 okt. samlades man åter till högtid kring den vördade åldringen, men nu låg han och vilade efter ett långt liv av trogen tjänst i både andliga och timliga uppgifter.

I sorgehuset hölls först en andaktsstund av missionär N. Engbäck, som erinrade om det här så tillämpliga ordet i Ordspr. 4: 18: »Den rättfärdiges stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet till dess dagen når sin höjd», ord som väl överensstämde med den avlidnes ljusa livssyn och fasta evighetshopp.

Jordfästningen ägde rum i Berga gamla vackra kyrka och förrättades av kyrkoherde Lannér, varefter äldste sonen, missionär R. Anderson, under djup rörelse tackade för det dyrbara arvet av oskrymtad tro och varm gudsfruktan, som städse framlyst i den oförgätlige faderns alltid lugna, blida väsen.

Missionens reseombud G. A. Österberg frambar därpå från S. M. K. ett innerligt och ödmjukt tack för den osparda möda, den hemförlovade under en lång följd av år ägnat vår mission på många sätt, genom att sprida tidningen och missionens

publikationer, genom offergåvor och vänlig maning till regelbunden offertjänst samt framför allt genom bön för missionen, som han under senare år helt syntes leva för.

Även vid graven framfördes hälsningar, som visade, huru älskad och högt skattad den avlidne varit.

Vid middagen i sorgehuset framhölls det, att »en kämpe i Israel fallit, men Herrens strider fortgå». En riklig kollekt upptogs för vår mission »i stället för blommor». Den yngre sonen, herr Fredrik Anderson, som äger Brodderud, är, trots en stor och mångskiftande arbetsbörda, villig att träda i sin faders fotspår och där på orten företräda vår mission. Må vi bedja för våra stödjande medarbetare hemma, att Gud må välsigna dem, så att vår mission alltmer må kunna fylla sin av Herren givna uppgift att vara en välsignelsernas källa, varur livsströmmar flöda både för Kina och vårt eget land.

*

Den andre av våra mångåriga, trogna vänner, som fått flytta över till högre tjänst, även han 85-årig, är f. folkskolläraren

O. Åkesson,

den sista tiden bosatt i Spjutsbygd. Hans arbetsdag förflöt till största delen vid Överums bruk. På hans varma intresse för vår mission och stora offerkärlek ha vi ofta fått se nya bevis på vår expedition.

Det kännes tomt efter de gamla vännerna. Vi glädjas över deras lott, som »väl hava tjänat», och som »fullbordat loppet». Må Herren väcka upp ersättare.

Tack för uppmuntran och glädje, som den trogna kärleken givit. Frid över det ljusa minnet. Må vi bedja för de efterlevande. Det är så glädjande att se deras påminnelse — till dem, som möjligen ämna sända blommor — om den bortgångnes varma intresse för Svenska Missionen i Kina. *G. Ö.*

Ett gott vittnesbörd.

Vår nyligen hemförlovade missionär, fröken Fredrika Hallin, erhöll, då hon stod vid slutet av sin verksamhet i Kina, av kineserna ett synnerligen gott vittnesbörd. De tänkte i sanning på henne såsom på en lärare, som talat Guds ord till dem, och de ville efterfölja hennes tro.

Såsom uttryck för deras uppskattning av henne införa vi här nedan dels ett brev, skrivet, då det blev tal om hennes återvändande till Sverige, och dels en skildring av avskedet från Yuncheng.

I.

Till alla i Herren älskade pastorer, äldste, diakoner, bröder och systrar i hemförsamlingen!

Frid!

Att vi önska få behålla fröken Fredrika Hallin i Yuncheng för att hjälpa församlingen har tre orsaker, som vi här i korthet vilja meddela.

1) Fröken Hallins dygd prisas av alla. Av manliga missionärer, som för 30 år sedan kommo till Yuncheng för att predika evangelium, var missionär Folke den förste och av kvinnliga fröken Hallin. Fröken H. har sedan i Juicheng, Chiehchow och Yuncheng (»gått genom eld och vatten») utstått många besvärligheter. Genom Herrens nåd har församlingen gått framåt och så småningom utbrett sig, och det finns ingen kristen, man eller kvinna, som icke högaktar fröken H:s vandel. Vi önska därför få behålla henne som ett exempel i dygd för församlingsmedlemmarna.

2) Fröken Hallins hjälpsamhet har varit stor. Om någon broder eller syster lidit nöd, har fröken H., av det hon haft över på sitt underhåll, hjälpt dem och detta ofta över förväntan. I alla sina utgifter har hon varit ytterst sparsam och har icke använt mjölk, ägg, grönsaker, kött eller sötsaker m. m. Antingen dessa, som fröken H. hjälpt, motsvarat hennes förhoppningar eller icke, så har hon genom den kärlek, hon visat, av dessa, som varit föremål för hennes ynnest, blivit älskad såsom en moder. Även utomstående ha, då de sett

hennes goda gärningar, prisat församlingen. Därför önska vi få behålla henne som ett medel att draga utomstående till Herren.

3) Förenade i kärlek, är det svårt att skiljas. Vi ha hört, att fröken H. icke har många släktingar, utan står ensam i livet. Det är då bättre, att fröken H. slutar sina dagar i Yuncheng, än att hon framlever sin ålderdom i hemlandet. Frökens avsikt

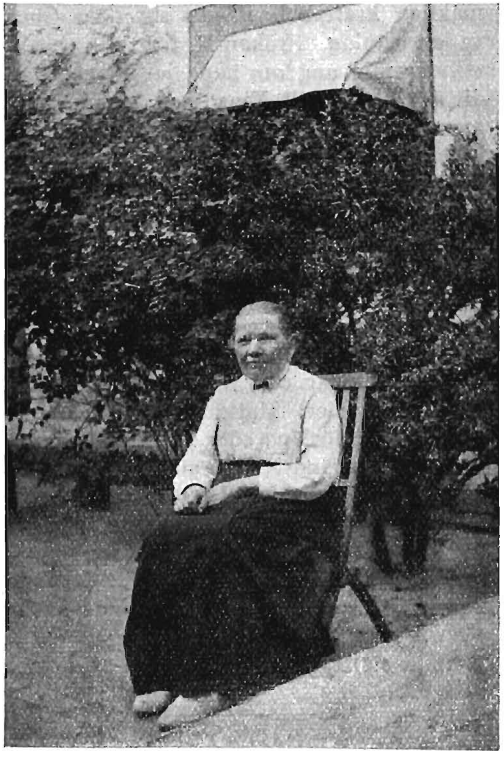

Fröken Hallin utanför sin bostad i Yuncheng.

och innerliga hopp har ju varit att leva och dö bland oss, och vi välkomna henne nu att stanna och hjälpa oss. Tänk på, att fröken H. har offrat sitt hjärteblod för Juicheng, Chiehchow och Yuncheng! Då människan arbetar under förra delen av sitt liv, bör hon få njuta av glädjen under senare delen av livet. Guds välsignelse vilar nu över församlingen, och när man ser på och tänker tillbaka på dess uppkomst, så har fröken H. lagt in en stor förtjänst däri. Vi bedja därför hemförsamlingen fullborda hennes uppsåt och därmed uppfylla våra önskningar. Med avseende på hemresan, hörde vi på fröken H:s födelsedag, att hela församlingen sörjde däröver och icke ville släppa henne. Vi sända därför i dag vördnadsfullt detta brev för att bedja hemförsamlingen ännu låta fröken H. hjälpa oss i Yuncheng och vara ett exempel för oss! Må nu denna vår bön bli hörd!

Fridshälsningar till missionär och fru Folke m. fl.!

Må Den Treenige bevara i frid! Amen.

Å församlingens i Yuncheng vägnar:
Å männens: *Li Yung cheng.*
Å kvinnornas: *Gia Djeng gieh.*

Chiehchow församling:
Å männens: *Yang Chi cheng.*
Å kvinnornas: *Ma Mei dzie.*

Juicheng:
Å männens: *Liu Fuh seng.*
Å kvinnornas: *Liu Da sao.*

An-i:
Å männens: *Wang Gien siang.*
Å kvinnornas: Wang *Wang shi.*
Den 19 dec. 1921.

II.

Fröken Fredrika Hallins avsked från Yuncheng.

Då fröken Hallin trots den i ovanstående brev uttalade önskan måste avresa från Yuncheng, gavs henne följande vittnesbörd: Om fröken F. Hallin kan med sanning sägas, att hon är en jättegestalt ibland de kvinnliga missionärerna på missionsstationen i Yuncheng.

Bland dem, som för 30 år sedan anlände för att predika evangelium var pastor Erik Folke och lärarinnan fröken Hallin. Vid denna tid var okunnighet och fördomar mycket stora, och ingen ville lyssna till Herrens lära, utan man t. o. m. förföljde den. Men fröken Hallin hängav sig under iakttagande av uthållighet och fast vilja och under mycket tålamod,

å ena sidan åt bön om Herrens bistånd, och å andra sidan åt öppnandet av skolor, varigenom väg förbereddes för evangelium. Så utbredde hon evangelium med flit och mycken möda till både Juicheng, Chiehchow och Yuncheng och det utan uppehåll. Dessutom hjälpte hon de fattiga, även då så måste ske under egna umbäranden. Varje vecka bisträckte hon fattiga kristna. Under stor sparsamhet och försakelse nändes hon ej att använda mjölk och ägg eller kött och liknande mat för att spara penningar att därmed bistå de lidande.

När hon på gatan fick se hungrande och frysande människor, så, icke allenast ryggade hon icke tillbaka för deras snusk och stank, utan gav bort både mat och kläder, liksom det säges uti Luk. 14: 12, där Herren säger: När du gör en fest så bjud fattiga och krymplingar, som icke kunna betala dig igen. Även förverkligade hon Mark. 9: 37, där Herren säger: Var och en, som i mitt namn mottager ett sådant litet barn, han mottager mig och min Fader.

Fröken Hallin har även upptagit försvarslösa barn och givit dem undervisning. Att dessa gossar och flickor blivit goda människor, hava de att tacka det moderliga hjärta, som sparade sin egen mat för deras skull. Därför tacka henne både de, som mottagit dessa välsignelser och de, som ej mottagit dem.

Många hava även härför förstått att tacka Herren. Och andra ha varje gång de sett hennes goda gärningar därför lovprisat församlingen.

När vi alla i våras hörde, att hon skulle återvända till hemlandet, önskade vi hindra henne från att så göra, samt även samla medel för att underhålla henne under återstående dagar.

Alldenstund fröken H. under sitt liv varit bland dem, som bland alla församlingarna allra först offrat sig i detta trägna arbete, bör hon emellertid härefter få åtnjuta vila. När nu fröken H. verkligen skall lämna oss, så ha de tre församlingarna Juicheng, Chiehchow och Yuncheng förärat henne en tacksamhetsadress med hängande deviser tillika med porträtt som minne; samt även före avresan dukat upp te och konfekt.

*

Fröken H. hade förut som uppmuntringsord lämnat 1 Joh. 3: 1—3 samt påmint om, att Guds kärlek hade uppenbarats, för att de, som tro, skulle kunna kallas söner, och för att de skulle rena sig, som Gud är ren.

Församlingen bad att få giva tillbaka Ef. 6: 10—11 om att bliva starka i Herrens mäktiga kraft och iklädа sig hela Guds vapenrustning. Fröken H. fortsatte sedan: »Under min ungdom hade jag mycket bedit att få gå till Kina med evangelium, men ingen kallade mig, och saken råkade i glömska. Senare i mitt liv mottog jag dock moderförsamlingens kallelse och kom till Kina för att tillsammans med eder förhärliga Gud. Tiden hastar undan som pilen, och nu ha redan 30 år förrunnit. Innerligt önskade jag att förbliva hos eder, men nu måste jag för min ålders skull (hela 79 år) taga avsked av Eder. Oaktat kroppen lämnar eder, är dock mitt hjärta städse hos eder. Måtte den treenige Guden rikligen förläna eder nåden. Må vi alla bedja för varandra, och allt är väl!»

Åhörarna lyssnade till detta sörjande. Då dagen för avskedet kom, voro de ovilliga att lämna sin lärarinna, men fastän med tårar måste de skiljas åt. Somliga hade kommit långväga ifrån medtagande gåvor för att visa sin kärlek. Andra hade önskat få följa ett stycke till vägs men ej kunnat komma.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Missionsförsäljning för S. M. K.

Syföreningarna för S. M. K. i Stockholm anordna *fredagen den 22 innevarande november* försäljning för missionen. Vi hänvisa till utförligare meddelande härom, infört på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

»Hans Stjärna i Östern»,

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 26:e årgång.

Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

»Minnen och intryck.»

Fru Dagny Berglings bok, som vi tidigare omnämnt, kommer att få titeln: »Minnen och intryck». Tryckningen har tagit längre tid än vad vi från början beräknat, men boken, som kommer att innehålla något över 150 sidor, är nu i det närmaste färdig, och vi hoppas att om ett par veckor kunna börja expediera densamma.

Missionärernas adresser.

Missionärernas och hemarbetarnas adresser införas, som vanligt vid denna tid på året, på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

Det politiska läget i Kina.

Det politiska läget i Kina har under de senaste veckorna åter varit synnerligen oroväckande och är alltjämt kritiskt, varför vi ha ny anledning att påminna om behovet av förbön i detta hänseende.

Tydligen har ett ganska allmänt missnöje utbrett sig med anledning av att det dröjt alltför länge, innan de fagra löften, som nationalisterna under sin kamp mot nordpartiet gav, kunnat infrias av nationalistregeringen. För oss, som se det hela på avstånd, synes regeringen ha gjort vad som stått i dess makt att göra för landets välfärd, men agitatorer ha begagnat sig av missnöjet för att göra det ännu svårare för regeringen, och högre militärer ha gång på gång försökt göra revolt. Man har också ofta gjort mycket för att kritisera regeringen och stärka missnöjet. Så har den t. ex. anklagats för att otillbörligt gynna släktingar vid tillsättandet av högre ämbetsmän o. s. v. Visst har väl också regeringen kunnat begå misstag, men frågan är, om någon annan kunnat göra sin sak bättre. Den allmänna meningen är nog också, att missnöjet underblåses och uppagiteras av bolsjevikerna.

Hitintills har regeringen lyckats att segra i de strider, som utkämpats mot revolterande arméer. Just nu erkänner den emellertid själv, att den står inför en synnerligen svårlöst uppgift. Det är nu f. d. general Fengs armé, som upptagit striden mot regeringen, och presidenten, general Chiang Kai-shek, har själv avrest från Nanking för att personligen leda regeringstrupperna i denna strid.

Vi våga ej angiva några i detalj bestämda böneämnen, men så mycket våga vi dock med frimodighet säga: Bed, att Gud i det som nu sker därute förverkligar sina planer! Bed, att intet får ske, som sedan bliver till hinder för Guds rike! Och bed, att Gud må beskydda sina sändebud samt giva dem all den visdom, kraft och nåd, som de behöva för att nu utföra sitt uppdrag! *M. L.*

Kvartalsbrev från Ishih.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Bönemöten och klasser. Ett par troende kvinnor i staden ha öppnat sina hem för bönemöten, vilka hållits en gång i veckan i vardera hemmet. Utom dessa tillfällen till bön och den andliga hjälp som sålunda givits dessa systrar och deltagarinnorna ha mötena samlat utomstående kvinnor, vilka även fått tillfälle höra något till godo.

Min hustrus onsdagsklass med åtföljande syförening har fortgått som förut och med samma varma intresse för målet: kapellbänkar. I flickskolan har även en syförening bildats, arbetande för samma mål och även den med livligt intresse. Söndagsskola med flickskolans elever och barn från gatan har hållits av fröken Gustafsson. Under skollovet har denna skola även pågått, ehuru givetvis med färre elever.

Sorge- och glädjeämnen. Tillståndet inom församlingen är icke på långt när vad det borde vara. Stor andlig kraftlös-

het råder och hågen är vänd från heliga ting till den närvarande världen. Gudstjänsterna äro, med undantag för ett par kretsar, fåtaligt besökta. Några personer ha även, såsom visst förut meddelats, snärjts i opielasten. Även på annat sätt har Satan lyckats bringa själar på fall.

En man i denna stad, om vilken vi hade de bästa förhoppningar, har blivit en sorglig besvikelse. Han döptes för 8 år sedan och syntes då så helt uppgiven åt Herren. Efter dopet utvecklades han än mer och invaldes snart i församlingsrådet samt blev i flera avseenden en ledande man. Men så blev hans hustru sjuk; ingen medicin hjälpte, förbön lika litet: hon dog. Nu slutade mannen med gudstjänstbesöken, med bön och bibelläsning i hemmet, med allt som hörde till frälsningen. På alla förmaningar hade han alltid det svaret: »Jag har förlorat tron, det tjänar intet till att bedja, att tjäna Gud», o. s. v. Och så är det ännu, efter år och dag sedan hustruns död. Vi ha icke uteslutit honom ur församlingen, vi känna som om det vore att lägga locket på den grop, vari han fallit. Vi anbefalla den arme mannen till de troendes förböner.

Mot sådan mörk bakgrund kunna vi påvisa många ljuspunkter. Det förnimmes hos många en stor längtan efter ett djupare, rikare andligt liv. Det märkes vid predikan, vid bönemötena, i samtalen. Vi sågo det för en tid sedan vid några dagars väckelsemöten, som en predikande broder från Honan höll här. Denne man kom hit helt oväntat och erbjöd sig hålla en bibelkurs här. Ingen av oss kände till hans gåvor eller hans andliga nivå, och det var med stor tvekan hans erbjudan antogs. Men det förnams snart att broder Cheo var en andlig man, och att han hade ett *budskap*, och nu kommo de troende både från staden och landet, så många som i hast kunde nås med nyheten; där sutto de och lyssnade spänt flera timmar dagligen under en vecka, och deras böner vittnade om undfången välsignelse.

Det är nu ett år sedan fru Uang här i staden blev frälst mitt under en predikan. Hon använder själv detta uttryck »frälst» om det som försiggick med henne. Annars tala de kristna här om att de »tro på Jesus», »äro omvända» m. m. Det fru Uang då fick, har hon behållit och stadgats däri. Trots svåra frestelser och även syndafall (hon har av naturen ett *mycket* svårt lynne) har hon blivit bevarad och dessutom växt i nåden. Hon är nitisk för andras frälsning och leder till Guds hus så många hon kan övertala att följa med. Hon är den ena av de två kvinnorna som ha bönemöten i hemmet. Den andra av dessa är f. d. spelerskan, nu upprättad, botfärdig och ödmjuk. Min hustru säger, att det är en verklig uppbyggelse höra henne bedja.

Den unge man härifrån, som nu går i bibelskolan i Hungtung skrev för någon tid sedan och berättade, att han »blivit *frälst*» vid fröken Monsens möten där. Nu ville han låta oss veta det, så att vi skulle hjälpa honom prisa Gud för denna hans nåd. Visst var detta ett glädjeämne! Även om den unge mannen förut hörde Jesus till, så är det tydligt, att han saknade frälsningens visshet och fröjd, som han nu blev delaktig av. Give Herren detsamma till många!

Axel Hahne.

Meddelanden från fältet.

(Utdrag ur brev från missionär C. F. Blom.)

De hungrande, som bespisas här, äro minskade med hälften nu, emedan så många gått till sina hem för att så och sköta grödan. För dem finns ju hopp, men de 4,000 eller så, som äro kvar här, äro sådana som ingenting ha att gå till och som ingenting ha att hoppas av skörden heller. *De måste leva av människors barmhärtighet eller också dö.* Det är mycket sjukligt bland dem och saltintendenten, som nyss varit här på besök, sade mig, att han brukar ge bort omkring 100 satser medicin dagligen till de sjuka vid vällingköket.

Han är en mycket intressant man, och jag är glad att kunna räkna honom bland mina vänner. Vi ha varit bekanta sedan 7 eller 8 år tillbaka, då han innehade en departementschefs befattning i saltverket. Sedan blev han prefekt över saltsjöområ-

det och är nu högste chefen för hela saltverket här med alla dess förgreningar. Icke desto mindre är han aldrig med vid de gängse bjudningarna med vin och spel, som annars bruka anses vara oundvikliga. Han går blott till officiella mottagningar och middagar och ägnar f. ö. sin fritid åt läsning eller filantropiskt arbete. Många anse honom vara opraktisk och fantastisk i sina åsikter, men det kan nog hända, att han på sitt sätt gör lika mycket effektivt arbete som de andra med stora planer och höga benämningar på sitt arbete.

Nästan varje dag går han själv ut till vällingköket för att se till, att allt är som sig bör, delar ut medicin och samtalar med personalen och de fattiga. Han har också nu på eget initiativ satt i gång med att bygga till stadens hittebarnhem, så att de barn, som ej kunna lämnas ut till att adopteras, när de kunna undvara amman flyttas över till »de föräldralösas avdelning» och där få vård, tills de kunna komma i fattigskola eller kunna lära yrkesutbildning. — Det som nu närmast hägrar för honom är att få i gång en god kindergarten med syfte att rädda de förmögnare klassernas barn från den fördärvliga uppassningen i hemmen, som sätter sin prägel på hela deras liv och gör det omöjligt för dem att tänka rätt om de arbetande klasserna.

Med alla dessa planer är han djupt medveten om omöjligheten att genom yttre medel omskapa människan. Vårt samtal i dag gick just ut på nödvändigheten av andlig kraft för att kunna påverka människor och andlig kraft inom för att kunna åstadkomma omskapelse och något av förblivande värde i karaktären. Det är nog närmast buddaismen, som ligger bakom hans verksamhetsbegär, men det känns, som om man skulle våga säga, att han ej är långt ifrån Guds rike. Jag skulle vilja anhålla om förbön för honom, att han må kunna få se ljuset, och för mig, att jag måtte kunna rätt använda tillfällena att föra honom till Herren Jesus. —

Vi ha större delen av de lägre skolorna i gång och ha ej gett upp hoppet om att kunna även på den vägen hjälpa till att genomtränga folket med evangelium och lägga grunden till kristna karaktärer, som genom Guds nåd kunna få sin uppgift i församlingens och folkets tjänst på det andliga området. *Skolverksamheten måste kanske delvis omläggas, men jag tror ej vi få lägga bort den, så länge det ännu heter: »Föd mina lamm!»* — — —

För närvarande pågår ett efterarbete efter Chiehchowtältets verksamhet i våras, som är mycket uppmuntrande. Den under de sista åren använda metoden att låta tältet stanna en längre tid på sådana platser, där det visades mottaglighet, användes i år än mer markerat, och de som intresserats fingo därför mera undervisning och mera uppbyggelse än förut. Men till detta lades en annan metod, nämligen bibelstudium för tältpredikanterna. Genom detta fingo flera unga, varma troende tillfälle att själva föras in i Ordet och att omedelbart giva ut, vad de mottagit, Sålunda blev bibelstudium och predikan till ett, och även de nyintresserade blevo införda i Guds ords läsning och i läsning med eftertanke. Guds Ande lade sin välsignelse till det ena såväl som det andra, och när tältet togs ner, var det en hel skara bekännande lärjungar i byn. En av de unga medarbetarna, son till en av de första kristna på vårt Honanfält, lämnade ej arbetet, då tältverksamheten i våras upphörde, utan fortsatte att betjäna de nyomvända utan lön. Att de i sin fattigdom utövat gästfrihet är ju givet, men tydligen har hans arbete ej haft sådan som villkor, utan han har tjänat dem och tjänar alltjämt för Herrens skull. Den lilla gruppen har vuxit, och *nu har ett tempel i byn förvandlats till ett kristet kapell,* där de samlas såsom förut i tältet.

De yttre förutsättningarna för ett upprepande av detta förhållande på andra platser finnas allmänt nog, ty folket kommer mer och mer till insikt om, att det är fåfängt att vänta någonting för samhällets eller individens räddning ur syn-

dens våld av den närvarande revolutionära rörelsen. Få de blott förnimmelse av andlig kraft och den »frälsningens kunskap», som behövs för att leda den vilsne till Frälsaren, så torde vi ha många byar runt omkring på vårt fält, där en liknande väckelse kunde uppstå.

*

Maria Petterson skriver, att Barnhemmet nu utrymts, och allt är lugnt i Sinan. Hon har på ett underbart sätt skyddats hela denna tid, då alla som kunnat komma ifrån staden rest till Honanfu eller annorstädes. Det var ju neutralt område på bägge sidor om Sinan mellan Honanfu och Mienchih, så att inga soldater höllo vakt, utan rövarne spelade herrar. De höllo Sinan besatt en tid, men förlade en bevakning på 12 man i Barnhemmet, för att ingen skulle göra dess invånare något för när.

Emedan alla gethjordar i trakten hade tagits av rövarne, vågade herden ej köra Marias getter i bet en tid. Så fingo de höra, att en ung man fasttagits av rövarne, men någon trodde sig känna igen honom som Barnhemmets »Getapelle». Så frågades om han var det, »ty», sade de, »om du är det, så får du gå, för frökens getter kunna inte gå utan tillsyn». När den verklige herden fick höra detta, tog han mod till sig och körde getterna i vall, och ingen kom sin hand vid hjorden.

En annan gång måste Maria resa till Honanfu för att inkassera en växel, ty hon stod utan kontanter till inköp av det dagliga brödet (eller snarare gröten), men stadsbefolkningen hade så vant sig vid att räkna henne som en sorts beskyddare, att de ej ville låta henne fara. När hon ändå måste åstad, så var hon tvungen att högtidligen lova att komma igen följande morgon, ty annars fingo de ingen ro. När hon steg på tåget ropades det högljutt överallt: »Kom säkert igen i morgon.»

I Honanfu blev den kvinnliga stationen skyddad mot inkvartering just genom att alla flickorna och kvinnorna från Sinan kommit dit. Soldaterna ha stränga order att ej taga i besittning hus, där kvinnor bo. Kapellet däremot med gästrum, gatukapell och försalarna till kapellet blevo upptagna och torde vara det ännu, fastän de lyckades bli av med ett par kompanier soldater, som först tagit det i besittning, och fingo en bataljonskommandoexpedition i stället. De göra ju mindre skada på byggnader och inredning. Stackars äldste Wei är alldeles utsliten av den ständiga oron och kampen, varjämte ovissheten om utgången av den politiska dragkampen ökar oron, ty hade det blivit krig, så hade nog Honanfu blivit en av brännpunkterna.

Här i Shansi är det ju lugnt och regnet har givit bättre utsikter för höstskörd, fastän det är ojämnt, så att Puchow t. ex. är dåligt lottat. Nu skall tältarbete börja, skolorna äro redan i gång, vår »fattigskola» pågår och har fått så mycket särskilda medel att den kan fortgå framåt vintern. Efter vår Konferens, som kallas till den 28 sept. komma väl stormötena och vad vi kunna få i gång av organisationens funktioner.

Ethel ligger sjuk i tyfoid, men som vi ha Judith Hultqvist här, så går det bra med skötseln med Berta Flodbergs hjälp. Att börja med var jag ensam, och då blev mitt arbete hindrat. Herren skall väl hjälpa igenom. Vi ha haft Dr. Golden från Pingyangfu här, och han har gott hopp om hennes vederfående. Tredje veckan har just börjat, så att det är kritiskt just nu.

Med hjärtliga hälsningar till Eder alla

Eder tillgivne *Carl F. Blom.*

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Tacksägelse för dem som nått målet och bön om ersättare.

Det politiska läget i Kina.

De kristna kineserna, samt de ännu icke kristna, som komma inom hörhåll.

Våra publikationer.

Försäljningen.

När den gamle klassledaren tänkte högt i kyrkan.

Vi väntade ingenting ovanligt det bönemötet, men fingo ändå uppleva något märkvärdigt. Vi skulle få lyssna till missionspredikan och insamla den allmänna missionskollekten. Men detta stegrade ej vårt intresse. Nej, erkännas måste, att vi många gånger förr så att säga sovit igenom både missionspredikan och insamlingen. Det var ej heller predikan, som åstadkom något, ty den skilde sig icke från den, vi vid liknande tillfällen förut hört, utan det, som hände, härrörde sig från den gamle klassledaren.

Så vitt jag kan minnas, bestod pastorns text av de bekanta orden: »Gån ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar». Han betonade särskilt ordet »gån». Han framhöll, att texten sade ingenting särskilt om att insamla kollekt, men att den talade om att »gå», och att Herren aldrig skulle bli tillfredsställd, förrän vi gingo.

Han talade även för vår insamling och påminde oss om en historia, han en gång hört om en gosse. Gossen hade under en middag lagt undan de bästa köttbitarna för att sedan giva dem åt sin hund, men modern, som såg det, sade honom, att han skulle äta de bästa bitarna själv och sedan giva hunden det, som blev kvar på tallriken. Sedan middagen var över, samlade gossen ihop litet fett, ben och brosk och gick med detta till sin hund. Under det han matade honom, hörde någon, hur gossen sade: »Jag ämnade låta dig få ett *offer*, men nu får du endast en *kollekt*».

Detta gick emellertid till våra hjärtan, ty många av oss hade väl givit knappast mer än nätt och jämt så mycket, att vi med tillbörlig respekt kunde se kollektskålen gå förbi. Pastorn fortsatte och visade oss, att denna befallning betydde, vad den innehöll, att vi måste *gå*, och att var och en av oss gjorde bäst i att lyda.

Jag hade förut alltid tänkt, att en särskild kallelse skulle utgå till en här och en där, och att denne då måste lyda och gå. Men han sade oss, att så stod det ej i Bibeln, utan att vi alla voro kallade att gå. Och om någon stannade hemma, måste det ske genom en särskild kallelse. En sådan måste ha något särskilt att uträtta, skulle i synnerhet understödja dem, som gingo ut.

Sedan bad han oss betänka, hur det skulle kännas, om vi ej hade någon Frälsare, som förlät oss våra synder, hjälpte oss i våra prövningar, styrkte oss i våra frestelser, tröstade oss i våra sorger och ledde oss, då vi voro färdiga att gå vilse; ingen Jesus, som uppenbarade Guds kärlek för oss, som lärde oss leva och omtalade, vart våra kära tagit vägen, när döden hade ryckt dem ur vår famn. Detta gjorde, sade han, livet så mörkt och hårt för hedningarna, att vi nu borde med våra gåvor tänka på Herrens befallning och deras behov.

Sedan bad han en kort bön, och i stället för körsång spelade organisten ett musikstycke, medan insamlingen skulle företagas.

Omedelbart därefter steg gamle klassledare Klar upp, tog skålen för att, som han brukade, insamla kollekten på ena sidan i kyrkan. Den gamle klassledaren var en ståtlig, ja, fin man, en god och snäll granne. Han ägde en vacker gård och en präktig familj, av vilken alla tillhörde församlingen. Gösta förestod gården, Erik skulle till universitetet, Maria hade tagit examen vid universitetet och höll på att utbilda sig till sjuksköterska. Modern var en av dessa utmärkta kvinnor, som man en och annan gång träffar på.

Den gamle klassledaren hade blivit ansenligt döv på senare tiden. Han satt alltid på främsta bänken, i vanliga fall ensam. Jag förmodar, att han den dagen suttit och drömt över predikan, ty när han tog kollektskålen pratade han rätt högt för sig själv. Men som han hörde illa, märkte han det troligtvis ej. Så vitt jag kan påminna mig, yttrade han ungefär följande:

»Sålunda innefattas i ordet »gån» var och en av oss. Även jag. Och detta är Herrens kollektskål. Vad vi nu lägga i skulle vara en ersättning, för att vi inte själva gått. Det skulle visa, huru mycket vi älska Herren, och huru mycket vi anse det värt, att vi ej själva kunna gå.» Därefter gick han till de bakre bänkarna och lät skålen gå från man till man. Där brukade alltid de unga männen ha sina platser, och när de lade sina pengar i skålen, hördes den gamle mannen: »Tjugufem öre av Sam Berg. Du var värd mer än det för vår Herre. Tio öre av Daniel Brun, fem av Tom Sten och ingenting av Ove Jackson. Och var och en kunde gå, och de äro var för sig värda mer än tusen kronor för sina fäder.»

I nästa bänk satt herr Allen med familj. Han lade i två kronor för familjen. Den gamle klassledaren fortsatte: »Herren dog även för hustrun och de små barnen, och de ha ingenting att ge.» Framför honom sutto domaren Visberg och hans två döttrar. »Priset för en av dina middagar; hälften av värdet för ett par av dina handskar; det ungefärliga priset för den efterrätt, du åt förliden vecka, lika så mycket som en ask karameller», kommenterade den gamle, under det mynten föllo ur händerna på domaren och hans döttrar.

Därnäst rullade lantbrukaren Rapp upp en sedel och hans hustru en likadan. Janne Rapp lade i en liten påse småmynt, och Lena hjälpte den minsta pysen att också lägga i en liten strut med kopparmynt, och klassledaren viskade vänligt: »Gud välsigne er!»

I kunnen vara säkra på, att vi lyssnade med spänning, ehuru ingen vågade vända på huvudet, och jag måste tillstå, att många av oss voro glada, att klassledaren ej tog upp kollekten på vår sida.

Nu kom turen till John Grans bänk. »Tre kronor om året för Herren och sex tusen för dig själv», sade den gamle. »Två hundra kronor för en velociped, och femtio öre för Gud. Tycker du, det är rätt delat, Tonny Sand? Och är det icke djärvt, fröken Edén, att med en hand, på vilken en hundrakronors ring blänker, lägga tio öre i kollekten?»

»Mindre än förra året, Jakob Staf, och likväl har Herren även i år välsignat dig och ditt arbete. Ett nytt hus för dig själv och femtio öre för Gud! Är det rim och reson, Alex Barr? Du försörjer dig med tvätt, syster Dahl, och kan ändå giva femtio kronor. Och vad ser jag, ger inte Mimmi lika mycket och lille Karl också! Gud välsigne er!» Den gamles ansikte ljusnade en smula. (Forts.)

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

Missionärernas adresser.

Carl och Ethel Blom,
Malte och Ida, Ringberg,
Carl Johan och Elsie Bergquist,
Frida Prytz,
Maria Nylin,
Ester Berg,
Hanna Wang,
Karin Andersson,
Berta Flodberg,
Elna Lenell,
} Swedish Mission, *Yuncheng*, Sha. China.

Axel och Anna Hahne,
Lisa Gustafsson,
} Swedish Mission, *Ishih*, Sha. China.

Oscar och Gerda Carlén,
Judith Hultqvist,
} Swedish Mission, *Juicheng*, Sha. China.

Henrik och Hilma Tjäder,
Swedish Mission, *Chiehchow*, Sha. China.

G. V. Wester,
Swedish Mission, *Puchowfu*, Sha. China.

Rob. och Dagny Bergling,
Martin Bergling,
} Swedish Mission, *Hoyang*, She. China.

Estrid Sjöström,
Ida Söderberg,
} Swedish Mission, *Hancheng*, She. China.

Nils och Olga Styrelius,
Ingeborg Ackzell,
Minnie Nicholson,
} Swedish Mission, *Tungchowfu*, She. China.

Johannes Aspberg,
Swedish Mission, *Shanchow*, Ho. China.

Maria Pettersson,
Swedish Mission, *Sinanhsien*, Ho. China.

Maria Björklund,
China Inland Mission, *Chefoo*, Sung. China.

Wilhelm Bergling,
Training Home, China Inland Mission, *Anking*, An. China.
Ingrid Israelsson,
Training Home, China Inland Mission, *Yangchow*, Ku. China.

Hemmavarande missionärers och hemarbetares adresser.

Missionsföreståndare och fru E. Folke, Klippan, *Drottningholm.*

Aug. och Augusta Berg,
Anna Eriksson,
Emma Andersson,
Inez Bölling,
G. A. Österberg,
} Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.*

Anna Janzon, } Vanadisplan 5, 1/2 tr.,
Ebba Burén, } *Stockholm.*

Th. och Sekine Sandberg, Komministergården, *Bergvik.*

Ossian och Edith Beinhoff, Komministergården, *Ockelbo.*

Rich. och Hildur Andersson, *Vintrosa.*

Nath. och Elsa Engbäck, Ingarud, *Hasslerör.*

Morris och Carola Bergling, adr.: rektor Rudvall, *Jönköping.*

Judit Högman, Drömstigen 28, *Äppelviken.*

Maria Hultkrantz, Björnö, *Heljebol.*

Hugo och Marie Linder, 136 Vermont ave. *Turlock*, Calif., U. S. A.

Lisa Blom, Östbroga, *Älvsjö.*

Svea Forsberg, Sergelgatan 2, *Stockholm.*

Iris Jansson, Sibyllegatan 50 b, *Stockholm.*

Martin Lindén, Kungsholmsstrand 121, *Stockholm.*

Insänd litteratur.

Släktet och arvet. Föredrag av Alfred Furberg. Rekvireras hos författaren, adr. *Skellefteå.* Pris 50 öre. Eventuell behållning tillfaller missionsändamål.

En synnerligen klarläggande och innehållsrik evangelisk predikan om synd och nåd. Rekommenderas på det varmaste.

M. L.

Bland Rysslands folk III. *Gammelsvenskby.* Av Wilh. Sarwe. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 366 sid. Pris häft. kr. 5: —; klotb. kr. 6: 50 och halvfr. b. kr. 8: —.

Tredje delen av »Bland Rysslands folk» har nu utkommit. De föregående delarna ha varit synnerligen läsvärda och innehållsrika. Denna torde dock vara av ännu större intresse än de föregående på grund av det intressanta och synnerligen aktuella ämne den behandlar. Man får här läsa om Gammelsvenskbybornas historia, liv och förhållanden vid Dnjepr samt om uppbrottet och resan till Sverige. Allt är skildrat på ett medryckande och tankeväckande sätt och boken rekommenderas varmt. *M. L.*

På filmfärd till urskogsfolket. Av J. Öhrneman. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 198 sid. Pris häft. kr. 3: 75; inb. kr. 5: 50 och halvfr. band kr. 8: —.

Dagboksblad, de flesta nedtecknade vid väglyktans ljus, medan intrycken ännu voro levande. Synnerligen väl tagna fotografier illustrera boken, och utstyrseln är verkligt förstklassig. *M. L.*

För varje dag. Betraktelse över Brödraförsamlingens Dagens Lösen för 1930. I huvudsak översättning från tyska upplagan om ock med väsentliga förändringar. Utgives genom *H. Halls Förlag, Jönköping.* Pris 2 kr.

Väggalmanackan »För varje dag» med sina korta dagliga betraktelser över bibelorden i »Dagens Lösen» har utkommit i sin femte årgång på svenska. Varje betraktelse är tryckt på ett blad, och bladen äro sammanhäftade till ett block, som är fäst vid ett ryggstycke. Bladen äro perforerade och kunna alltså lätt avrivas dag för dag. En holländsk konstnärs tavla pryder detta år ryggstycket. Den heter »I bibelns ljus», och de som önska vandra i det ljuset finna säkert i denna väggalmanacka värdefull hjälp. Vi rekommendera den på det varmaste.

M. L.

Vinterny. Redaktör Oskar Terning. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris kr. 1: 75.

Vacker och innehållsrik. Bland innehållet märkes »Ljusa barndomsminnen» av flera kända personer, »Ett ryskt julminne» av Wilh. Sarwe m. m. *M. L.*

Hem. Hem. Redaktör Joh. Gustafsson. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris kr. 1: 10.

Som vanligt vacker och med intressant och omväxlande innehåll, såsom t. ex. framgår redan av följande artikelrubriker: »Med evangelium på Folkets hus»; »Predikare i Kongo»; »När Smed-Kalle hamrade jultoner» och »Davidsharpan i Norden». *M. L.*

Kring Granen och Brasan. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris 55 öre.

En gammal kär vän, vars namn och innehåll gör att man kommer i god julstämning. *M. L.*

Barnens Jul. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris 40 öre.

Kommer säkert att mottagas med stor glädje även i år. *M. L.*

Barnens Julafton. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* Pris 35 öre.

En jultidning med vackra illustrationer och stor tydlig stil, som är lätt att läsa även för dem, som nyss börjat skolan. *M. L.*

Hjärtestänk. Några Palestinablad av Ida Granquist. *Israelsmissionens Andelsförenings Bokförlag, Stockholm.* 60 sid. Pris 1 kr.

Den kända författarinnan anger själv innehållet sålunda:

»Nardusflaskan, bruten sönder,
Som en ensam pilgrims skänk.
Några stilla sångarstrofer,
några röda hjärtestänk - -.»

Mera behöver nog ej sägas för att boken skall finna många vänner, som köpa den med tacksamhet. *M. L.*

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, S:t Eriksterassen 72 a, I.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, *Fjellstedtska* skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Lilljequist*, Norrtullsgatan 10 A.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under oktober 1929.

Allmänna missionsmedel.

1476.	»En sparbössa»	10: —
1477.	»Annie»	10: —
1478.	»En kinavän»	200: —
1480.	»Herrens del»	30: —
1481.	T. S., Strängnäs	6: 50
1482.	J., gm d:o	3: 50
1484.	»Okänd»	500: —
1485.	»Herren förser» till Ville Berglings underhåll	2,400: —
1486.	Missionsvän i Ersmark, gm N. W., Skellefteå	17: 50
1487.	Insaml. vid missionsfest i Sandens missionshus, till Minnie Nicholsons underh.	57: —
1488.	Skördeoffer fr. Onämnd	22: —
1489.	Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh.	165: —
1490.	E. H.	100: —
1491.	»Till Fars och Mors minne»	100: —
1492.	I. M.	10: —
1493.	Hejde flicksyföreu. sparb.	18: —
1494.	»Herrens tionde»	60: —
1495.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —

1496. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
1497. B. E. D., »med innerlig tacksamhet för lycklig hemfärd över dödsfloden» 12: —
1498. Ps. 33: 18, 19 15: —
1501. »En Steningevän som också vill vara med i Kinalänken» 100: —
1502. S. J., Örebro 500: —
1508. »Herrens del» M. L. 18: —
1509. »Från skörden vid Framnäs» gm A. J., Köping 50: —
1510. Från Offerkuverten, gm d:o 20: —
1511. K. G., Sthlm 20: —
1512. Ränta på Gustaf & Anna Svenssons donationsfond 39: 60
1514. »I st. för ett par skor» 20: —
1516. S. G., Nässjö 50: —
1517. Syster A., Gryksbo 10: —
1518. »En kär minnesdag» 500: —
1519. »Senapskornet», Lidköping, för O. & G. Carléns underh. 100: —
1520. K. F. U. K:s Centralfören., gm K. M. A., till Maria Björklunds underhåll 450: —
1521. H. H. & S. J., »för lunch» 10: —
1523. Koll. i Forshem 3/10 26: 31
1524. »Onämnd» 20: —
1525. Hj. S., Uppsala 25: —
1526. Från en gammal missionsvän i Sanda, gm H. C. 5: —
1528. »Till min väns minne» gm A. B., Skellefteå 25: —
1529. N. S., »tackoffer» till E. Sjöströms underh. gm d:o 20: —
1530. A. B., »veckoslantar» gm d:o 2: —
1531. A. B., Ursviken, »tackoffer» gm d:o 10: —
1532. L. B., Björköby 10: —
1533. A. L. H., Rätansbyn 5: —
1534. E. H., Uppsala 10: —
1535. H. K., Lund, »tackoffer åt Herren» 25: —
1536. P. B., Hälsingborg 500: —
1537. »Missionsäpple från ett missionsäppleträd», gm K. B., Tranås 20: —
1538. M. H., Magra, till Judit Hultqvists underh. 25: —
1539. L. M. F., till Maria Nylin & Frida Prytz underh. 900: —
1540. Skärstads Östra Biträdes fören. 50: —
1543. K. F. U. M., Hälsingborg, till div. utgifter för Martin Berglings utresa 1,000: —
1544. H. F., Uttersjöbäcken 15: —
1545. K. E., G:la Uppsala 20: —
1546. D. S., Trädet 19: —
1547. Ulriksdals mfg 25: —
1550. Koll. vid mötet i Frostkåge 20/10 55: 68
1551. »Från vårt missionsträd i Rök» gm A. P. 7: —
1552. A. S., Sthlm 4: 10
1553. »Ett tack» 20: —
1554. K. F. U. M:s Mellersta distrikt till M. & I. Ringbergs underh. 750: —
1557. »Den 23 okt. 1929, ett tack» 30: —
1558. »Gunnar» 20: —
1529. »Onämnd, Ps. 118: 1» 500: —
1560. G. C., Säfsjö 10: —
1562. Insaml. vid. f. lantbr. S. Anderssons Brodderud, begravning, i st. för blommor 245: —
1563. Höstoffret, E. A., Norrköping 50: —
1564. Visby Femöres fören. 25: —
1565. C. G., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. 100: —
1566. H. J., H—lt. 40: —
1567. »Till minnet av en älskad Hemgången 25/10 1926» F. S., Kumla 20: —
1568. Jes. 40: 31, till Carl Bloms underh. 100: —
1569. Jes. 40: 29, till Richard Andersons underhåll 100: —
1572. Tostarps syförening 60: —
1573. P. P., gm N. P. P., Munka-Ljungby 20: —
1574. »Missionsvän», Filipstad 30: —
1579. A. P., Gbg 100: —
1580. Ynglinga fören. »Libanon», Gbg 100: —
1581. Koll. på »Libanon», d:o 120: 50
1582. D:o på Ev. Brödraförsaml. d:o 57: 89
1583. D:o i Herrljunga 12: 10
1584. Ungdomsfören. i Eket, Bankeryd 50: —
1585. Koll. i Habo 22: —
1586. D:o i Falköping 17: —
1587. D:o i Strengsered 20: 62
1588. D:o i Ulricehamn 61: 90
1589. D:o i Skövde 75: —
1590. D:o i Händene 12: 04
1591. D:o i Lundsbrunn 14: 39
1592. F. G. D., i d:o 50: —
1593. Koll. i Götene 10: —
1594. D:o i Essgärdet 34: 94
1595. D:o i Storegarden, Kinnemalma 18: —
1596. A. H., Lidköping 30: —
1597. Koll. i Mariestad 52: 87
1598. G. S., Lidköping 56: 91
1599. Krontorps söndagsskola, i st. f. blommor på S. Anderssons grav, gm F. A., Brodderud 10: —
1600. A. G. L., Hasslerör, till d:o, gm d:o 3: —
1601. H. E., Mariestad, till d:o, gm d:o 10: —
1604. A. E., Säby, gm K. B., Tranås 10: —
1605. Syfören., Sibyllegatan 52, Sthlm 11: —
1606. K. F. U. K., Kristianstad 56: —
1607. Mfg, Sala, resebidrag 15: —
1608. H. & L. M., Sala 20: 33
1609. O. & C. L., d:o 15: —
1610. Onämnd 25: —
1611. M. S., gm S. J., Örebro 15: —
1612. Sparbössetömning i Brånsta, Kumla, till V. Westers underh. 165: —
1613. Holsby mfg 125: —
1617. R. L., Sthlm 10: —

Kr. 12,080: 68

S. M. K:s Pensionsfond.

1479. H. A., Äppelviken, i st. för blommor på F. Hallins bår 10: —
1483. V. S. H., Umeå, d:o 25: —
1513. H. & E. i st. för blommor på tant Fredrikas bår 10: —
1522. N. & H. H., i st. för blommor på Fredrika Hallius bår 25: —
1579. 2 Mos. 35: 5 50: —
1602. E. H., Sthlm, i st. för blommor på Fredrika Hallins bår 25: —

Kr. 145: —

Särskilda ändamål.

1499. Ps. 33: 18, 19, till Maria Petterson enl. överensk. 20: —
1500. D:o till kvinnoskolan i Chiehchow 10: —
1503. S. J., Örebro, för evang. Shen Suntang 250: —
1504. D:o för en skolgosses underh. 100: —
1505. D:o för gatukapellet i Hancheng 100: —
1506. Libanons missionskrets, Gbg, för evang. i Hoyang 250: —
1507. En liten hälsning fr. »Svensk kvinna», till I. Ringberg, att anv. för någon kineskvinna 20: 50
1515. Ljungby K. F. U. K., till Ingeborg Ackzells skyddslingar 18: 60
1527. A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom att anv. efter gottf. 10: —
1541. V. S., Gävle 40: —
1542. A. H., Stensjön, till Judit Hultqvist att anv. efter gottf. 20: —
1548. A. Z., Hälsingborg, till Lisa Gustafsson för en skolflickas underh. 50: —
1549. J. S., till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 10: —
1555. T. T. B. G., till M. Ringberg, att anv. efter eget gottf. i verks. i Kina gm A. A., Djursholm 250: —
1556. Betaniaförsamlingens Ungdomsförening, Huskvarna, till Hugo Linder, att anv. efter eget gottf. 20: —
1561. I. E., Köping, till Maria Petterssons barnh. 10: —

1571.	Onämnd, till d:o, gm F. G. J., Älgarås	50: —
1575.	A. R., Malmö, till en bibelkv. underh. hos d:o	100: —
1576.	C. R., d:o, till en gosses underh.	100: —
1577.	Sparb.-medel från Skövde till O. & G. Carlén att anv. efter gottf., gm O. L.	145: —
1578.	E. L. W., Lidköping, till G. Carlén att anv. till de nödl.	50: —
1603.	Sjötorps-vänner till O. Carlén att anv. efter gottf., gm E. J.	25: —
1614.	»En Herrens ringa korp» till julmat åt föreståndarinnan och hennes skyddslingar på Barnh. i Sinan	50: —
1615.	E. S., Ljungby, till I. Ackzells barn- & kvinnoarb.	190: —
1616.	Syfören. d:o, sparbössa till d:o	15: —
		Kr. 1,904: 10

Allmänna missionsmedel	**12,080: 68**
S. M. K:s Pensionsfond	**145: —**
Särskilda ändamål	**1,904: 10**
Summa under okt. mån. 1929:	**Kr. 14,129: 78**

Med varmt tack till varje givare!

»Honom tillhör äran i evighet. Amen.»
Rom. 11: 36.

Nödhjälpsmedel.

Från Uppsala, gm M. N. 65:—, Onämnd, 100:—, Gm K. M. A. 15: —. **Summa Kronor 180: —.**

Hans Stjärna i Östern.

26:e årgången.
Redigerad av *Erik Folke.*

Innehåller:

Ett hörn av gården tillhörande missionsstationen i Shanchow. Ill.

Utsträckta händer. Poem av missionär Carl F. Blom.

»Kom in, du Herrens välsignade!» Av rektor Joh. Rinman.

Internationella Missionsrådet. Av fil. doktor Karl Fries.

Fredrika Hallin. Av missionär Aug. Berg.

Barnhemmet i Sinan. Av missionsförest. E. Folke.

Det gjorde Gud. Poem av A. W. H.

En själs kamp inför missionskallelsen. Ett personligt vittnesbörd från Skellefteå-mötet.

Steningemötet 1929. Av fröken Ruth Thorin.

Sändebud till Sinims Land. Ill.

»Nya religionen till världens frälsning.» Av missionär Morris Bergling.

I sjörövares händer. Av missionär fröken Marie Monsen.

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1: 75; kart. kr. 2: 25 och klotb. kr. 3: 25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1930 i sin 35:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla. mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Din boning, Herre, är mig kär. — Helgonskaran. — Två ombud, som fått hembud. — Ett gott vittnesbörd. — Från Red. och Exp. — Det politiska läget i Kina. — Från missionärerna. — Tacksägelse- och böneämnen. — Ungdomens avd. — Missionärernas adresser. — Insänd litteratur. — Försäljning. — Redov.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1929.

N:r 18. ÅRG. 34. 25 NOVEMBER 1929. PREN.-PRIS 2:25

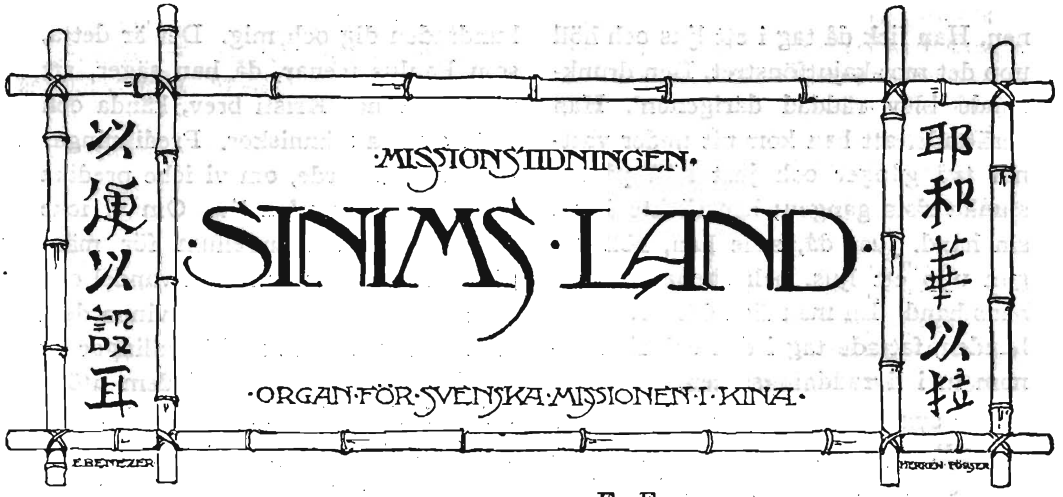

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"DEN, SOM ÄR VIS, VINNER HJÄRTAN."

Av D. L. Moody.

Ords. 11: 30.

Om någon genom sitt liv och exempel kan vinna en själ för Gud och himmelen, är hans liv icke förfelat. Han har då överglänst sin tids alla mäktiga och stora, emedan han satt i rörelse en ström, som skall fortsätta att flyta i evigheters evighet.

Gud har lämnat oss kvar på jorden, för att vi skola lysa. Vi äro icke här för att köpa, sälja, vinna, samla rikedomar eller förvärva oss en ställning i världen. Om vi äro sanna kristna, är denna jorden icke vårt hem; det är där uppe. Gud har sänt oss att lysa upp denna mörka värld. Kristus kom för att vara världens ljus, men människorna ville icke mottaga det. De förde det till Golgata och syntes utblåsa det där. Innan Kristus for upp till himmelen, sade han till sina lärjungar: »I ären världens ljus. I ären mina vittnen. Gån och bären ut det glada budskapet bland jordens döende nationer.»

Kom ihåg, att ett litet ljus kan göra mycket, när det står på en mörk plats. Om varje ljus i denna byggnad släcktes vid midnatt, då månen och stjärnorna icke lysa, och ett litet talgljus ställdes mitt i salen, skulle detsamma giva rätt mycket sken.

Vidare må vi komma ihåg, att vi skola l å t a vårt ljus lysa. »L å t e n edert ljus lysa.» Vi behöva icke s k a p a ljus för att lysa, allt, vad vi skola göra, är att l å t a det lysa.

Jag påminner mig hava hört om en person, som var mycket sjösjuk; han fick höra, att en man fallit över bord. Är det någon gång, man känner sig oförmögen att göra något, så är det enligt min mening, då man är sjösjuk. Emellertid undrade han, om han icke kunde göra något för att rädda man-

nen. Han fick då tag i ett ljus och höll upp det mot kajutfönstret. Den drunknande blev räddad därigenom. Han berättade, att han kommit under vattnet två gånger och just höll på att sjunka sista gången; han räckte då ut sin hand. Just då, sade han, höll någon upp ett ljus, och skenet föll på hans hand. En man fick därigenom se handen, fattade tag i den och fick honom in i livräddningsbåten.

Det synes vara något mycket ringa att hålla upp ett ljus, och likväl räddade det mannens liv. Om du ej kan uträtta stora ting, kan du kanske hålla upp ljuset för några stackars drunknande, som hålla på att förgås; de kunna vinnas för Kristus och räddas från undergång. Låtom oss taga frälsningens fackla samt gå in i dessa mörka hem och hålla upp Kristus såsom världens Frälsare. Om massorna, som hålla på att förgås, skola räddas, måste vi sänka oss ned till dem, bedja med dem och arbeta för dem. Den kristendom, som icke gör oss villiga och bekväma att rädda andra, är ej mycket värd. Det synes mig vara den skamligaste otacksamhet, om vi icke räcka ut handen till andra, som äro i samma fara, ur vilken vi blivit räddade.

Jag kommer ihåg, att jag läst om en blind man, som satt i gathörnet i en stor stad med en lykta bredvid sig. Någon kom till honom och frågade, varför han hade lyktan bredvid sig, då han var blind och sålunda icke kunde se ljuset. Den blinde svarade: »Jag har den, för att ingen skall snava omkull på mig.»

Älskade vänner, låtom oss tänka på detta. Under det vi läsa bibeln, läsa hundraden dig och mig. Det är detta, som Paulus menar, då han säger, att vi äro levande Kristi brev, kända och lästa av alla människor. Predikningar äro av litet värde, om vi icke predika Kristus genom våra liv. Om vi icke rekommendera evangelium för människorna genom vår heliga vandel och vårt umgänge, kunna vi ej vinna dem för Kristus. Några små handlingar av vänlighet skola kanske på dem utöva större inflytande än många och långa predikningar.

*

Såsom jag förut har sagt, om vi icke leda mer än en själ till Jesus Kristus, kunna vi bliva medel till att sätta i rörelse en ström, som skall fortfara att flyta, då vi äro döda. Uppe på berget är ett litet källsprång. Det ser så obetydligt ut. Men småningom blir därav en bäck, andra bäckar förena sig med den. Inom kort är det en stor å, och därefter blir det en bred flod, som flyter ut i havet. På dess stränder ligga städer, köpingar och byar, där tusentals människor bo. På ömse sidor om densamma är rik växtlighet, och utefter dess ståtliga lopp bedrives handel till avlägsna länder.

På samma sätt, om du för en själ till Kristus, så kan denne ene sedan leda hundra till honom; dessa hundra tusen, och så tilltager denna ström, liten i början, i bredd och djup, då den flyter mot evigheten.

I Uppenbarelseboken läsa vi: »Jag hörde en röst från himmelen säga: Skriv: Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger anden, de skola vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.» Upp. 14: 13. Det finnes många i skriften,

om vilka vi läsa, att de levde så och så många år och sedan dogo. Vaggan och graven äro förda tillsamman. De levde och de dogo, och detta är allt, vad vi veta om dem. På samma sätt skulle man i våra dagar kunna skriva på en stor mängd kristnas gravvårdar, att de föddes den och den dagen, och de dogo den och den dagen; man kan icke säga någonting annat om dem.

Det är något, som ej kan begravas, då en god och rättfärdig människa nedsänkes i jorden; hennes inflytande fortlever. Daniels inflytande är idag lika stort som det någonsin varit. Josefs inflytande fortlever ännu och skall fortfara allt framgent. Man kan begrava den bräckliga stofthyddan, vari en god människa bor, men man kan icke utplåna hennes inflytande och exempel. Pauli inflytande fortlever lika mäktigt än i dag.

Är John Howard död, han som gick in i så många mörka fängelser i Europa? Äro Henry Martyn, Wilberforce eller John Bunyan döda? Begiv dig till Amerikas sydstater; där skall du finna tre à fyra millioner män och kvinnor, som en gång voro slavar. Nämn ibland dem namnet Wilberforce, och du skall få se, huru deras ögon glänsa. Han levde för något annat än sig själv, och hans minne skall aldrig utplånas i deras hjärtan, för vilka han levde och arbetade.

Äro Wesley eller Whitefield döda? Dessa stora evangelisters namn hava aldrig skattats högre än nu. Är John Knox död? Res till Skottland, och du skall där få erfara makten av hans inflytande.

Jag vill omtala för eder, vilka som äro döda: fienderna till dessa Guds tjänare — de som förföljde och beljögo dem. Men dessa män själva hava överlevat alla de lögner, som utspriddes om dem. Men icke endast det; de skola även lysa i en annan värld. Huru sanna äro den gamla bokens ord: »De visa (eng. öv.) skola lysa som himmelens sken, och de, som hava undervisat många till rättfärdighet, såsom stjärnor i evigheters evighet.» Dan. 12: 3.

Låtom oss undervisa så många som möjligt till rättfärdighet. Må vi vara döda för världen, dess ävlan, bedrägeri och nöjen. Må vi leva för Gud, beständigt sysselsatta med att vinna själar för honom.

Till slut låt mig anföra några ord av d:r Chalmers: »Tusentals människor andas, röra sig och leva, gå igenom livet och höras ej mera av — varför? De deltaga icke i det goda i världen, och ingen blir välsignad genom dem, ingen kan peka på dem såsom medlet för hans frälsning; icke en enda rad, de skrivit eller ett ord, de talat, påminner man sig; så gingo de förlorade; deras ljus vändes i mörker, och man kommer ej det ringaste ihåg dem. Vill du så leva och dö, odödliga människa? Leva för ingenting. Gör gott och lämna efter dig ett minnesmärke av goda gärningar, som tidens stormar aldrig kunna förstöra. Skriv ditt namn genom vänlighet, kärlek och barmhärtighet i de tusendens hjärtan, med vilka du kommer i beröring år efter år — och du skall aldrig bliva förgäten. Goda gärningar skola lysa som himmelens stjärnor.»

(Ur Sinims Land 1899.)

Insänt.

Med hjärtlig anhållan om plats i nästa nummer av Sinims Land.

Till missionsvännerna!

Säkert har mången ibland oss med rörelse, ja, kanske med blygsel, i föregående nummer av Sinims Land läst det gripande vittnesbörd, som från de infödda kristna i Kina avgivits om vår nu hemgångna syster Fredrika Hallin och hennes självförsakande liv ibland dem. Vi minnas kanske, hur där stod: »Under stor sparsamhet och försakelse nändes hon ej använda mjölk och ägg eller kött och liknande mat för att spara penningar att därmed bistå de lidande.» På ett annat ställe i samma tidning står det i ett brev från missionär Blom angående 4,000 svältande, som hittills bespisats vid stationen: »*De måste leva av människors barmhärtighet eller också dö.*»

Nu blott en fråga: Skulle icke vi, under bön till Gud att bliva icke blott *kollektgivande* utan verkligt *offrande* missionsvänner och med Fredrika Hallins bild för ögonen, kunna försaka åtminstone *en kopp kaffe med bröd om dagen* och i stället giva dess värde åt de svältande därute? De gå nu såsom vi mot julen. Många av *våra sändebud* därute knappa helt säkert in otroligt på sig själva för att kunna hjälpa sina bröder och systrar. Skulle icke också vi kunna *offra* något? »Kaffepengarna» komma att telegraferas över och skola säkert, om de givas med ett glatt och tacksamt hjärta, bringa både yttre och inre välsignelse.

En ringa missionsvän.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

S. M. K:s tisdagsbönemöten.

S. M. K:s bönemöte i Betesdakyrkan tisdagen den 26 dennes kl. 7 e. m. är det sista, som hålles innevarande år. Vi bedja att särskilt få påminna »Kinalänken» om, att detta är sista tisdagen i november och alltså deras dag. Även övriga missionsvänner inbjudas emellertid till sagda bönemöte.

På nyåret börja bönemötena v. G. tisdagen den 14 januari, även då kl. 7 e. m.

S. M. K:s publikationer.

Vi bedja att även nu få påminna om vår missionskalender »*Hans Stjärna i Östern*» och om fru *Dagny Berglings* bok »*Minnen och Intryck*». Den sistnämnda väntas när som helst från tryckeriet, då detta skrives. Den är illustrerad och innehåller 160 sidor. Priset blir kr. 2: 25.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Framme i Yuncheng.

Brev från Nils och Olga Styrelius.

Yuncheng den 21 sept. 1929.

Kära vänner!

I morgon är det en vecka sen vi kommo hit upp till fältet. En underbart god resa ha vi haft. Sjöresan från San Francisko till Shanghai var härlig, i det att vi hade det bästa väder hela vägen. Vi hade ju en försmak av österlandet på båten, ty de allra flesta av passagerarna voro japaner eller kineser, som voro på väg från Amerika eller Honolulu till sina respektive hemland, för längre eller kortare besök. Ytterst få utav dem, tror jag, ämnade stanna kvar i Japan eller Kina. De reste hem endast för att hälsa på.

Intressant var det, att se Honolulu, dessa vackra öar, med härligt klimat och ymnig växtlighet. Vår båt låg där några timmar, så vi fingo litet tid att se oss omkring. Sedan tog det elva dagar till Yokohama, där båten stannade i två dagar. I Kobe lade vi ock till, och stannade där en dag. Man häpnar över japanernas förmåga, då man ser hur förbättrat allt blivit efter jordbävningen. Dessa städer, Yokohama och Tokio, som då ruinerades, ha nu uppbyggts med stora utländska hus och breda fina gator, och man ser intet spår av den rysliga katastrof, som lade

Yokohama i ruiner 1923. Rent och ordnat synes det vara överallt.

Den tjuguandra augusti satte vi åter våra fötter på Kinas jord, glada att ha kommit så långt på vår färd. Den besvärligaste delen av resan låg ju framför förstås, och vi gruvade oss nog litet för den, och hur den skulle bli.

Jämt en vecka stannade vi i Shanghai. Vi hade ju åtskilligt att göra med ompackning av saker, uppköp, anskaffande av pass m. m. Det var mycket hett den veckan i Shanghai. Man var i ett ständigt svettbad natt och dag. Det var också torrt, men en dag kom åska och regn som en störtflod.

På torsdagen den 30 aug. lämnade vi Shanghai och de kära vännerna där, för att med båt resa till Hankow. Man får numera ej resa kinesisk klass, utan de ha nu en utländsk andra klass. Förr fanns det endast utländsk första klass. Det är dubbelt så dyrt, som det var på kinesklassen förr, men det är ju mycket trevligare. De utestänga inte heller kineser från 2:a kl., bara de äro villiga betala priset och äta utländskt lagad mat. Hälften av passagerarna på andra klass voro kineser.

Vi hade i vårt sällskap mrs Talbot från Kina Inlandsmissionen. Hon delade hytt med fröken E. Lenell. Det tog oss mer än fyra dygn till Hankow, men vi hade det så trevligt tillsammans. Sista dagen var det ju inte så roligt, ty Nils blev sjuk, och vi fruktade, att han hade fått dysenteri. Det var nog också en släng av det, och han fick gå och lägga sig, så snart vi kommo in på Kina Inlandsmissionens missionshem i Hankow. Där låg han sedan fyra dagar på svältkur.

Vi kommo till Hankow på tisdagen och skulle ha rest på fredagen, men Nils hälsotillstånd tillät ej detta. Fröken Anderson var där och väntade på oss. Likaså en miss Jennings, som skulle upp till Shansi. Jämt en vecka stannade vi i H. Vi träffade där på Lutherska Missionshemmet pastor Österlin, herr och fru Kjällström, herr och fru Wahlqvist, m. fl., som kommit ned från Kuling och nu voro på väg till sitt fält igen. Roligt träffa svenska vänner.

Tisdagskvällen den 10 sept. lämnade vi Hankow. Fem voro vi i sällskap, och nedanför Kikung kom en miss Roberts, så vi blevo sex för fortsättningen av resan hit. Miss R. tillhör också Kina Inlandsmissionen. Nästa kväll kommo vi till Chengchow. Där mötte oss mr Lawton, tillhörande Amerikanska Baptistmissionen, och mr Ashcrawft. De togo oss till sina hem, hela sällskapet, så vi sluppo ligga på värdshus den natten. Det var verkligen tacknämligt. Vi hade så trevligt hos dem, trots att husen de bodde i buro märkbara spår efter soldaterna, som bott där under ett par års tid. De hade dock hunnit få rent efter dem. Nästa dag fingo vi vårt gods polletterat så långt som till Honanfu, där vi åter skulle byta tåg.

Tåget var, som tågen nästan alltid äro i Kina, överfulla, och vi undrade en stund, om det skulle gå, att alls klämma sig in, men hur det var, lyckades vi att få var sin sittplats, och glada voro vi därför. Nog var det en tröttsam dag på dessa smala, raka trähänkar, med endast nog plats att sitta rätt upp och ned, men det hade varit värre, om man fått stå, och sådant har man fått vara med om förr.

Långa rader av militärtåg mötte vi. Vad som är i görningen vet man väl ej, men ett nytt krig förespås ju. (Forts.)

UNGDOMENS AVDELNING

När den gamle klassledaren tänkte högt i kyrkan.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Femtio, sjuttiofem, åttiofem, nittio, åh Stål, din middag skall kosta mer, än vår Herre får. Ack, herr Perberg, en ny vacker sedel och utslätad till på köpet. En anvisning från herr Haj. Det skall hjälpa

---

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

oss ett gott stycke på väg, ty han ger tionde åt Gud. Men fem kronor av dig, Harry Gren? Det är en *liten* gåva åt den Gud, som nyss gjort din hustru frisk.»

»Åh, fröken Kitty Törn, de där örena ha ej kostat er en tanke, och ni, fröken Maria, endast sjuttiofem! Och ni kunde båda gå ut som missionärer och därtill underhålla er själva. Femton öre från far och fem öre av var och en av den övriga familjen! Jag gissar, att John Hall med familj icke älskar våra hedniska bröder särdeles mycket. Åh, syster Rinman, detta betyder bra mycket för dig! Må Herren uppehålla dig, tills du en gång möter din make, som gått förut. Men Ville och Lilly Bok! Jag tvivlar på, att Herren vill taga någon ersättning av er, då I själva kunnen gå. Ingenting från er, broder Kant? Icke intresserad? Hedningar hemma? Ja, ja, ni är nog en av dem! Tio öre, broder Down! Jag är rädd, att du inte vill lägga dem i vår Herres egen hand. Och från herr Jörn inte mera!»

Så kom den gamle klassledaren till sin egen bänk. Och just som hans hustru lade ett hopvikt papper i skålen, sade han: »O, Maria, jag är rädd, att vi ha rövat en del från Herren under årens lopp. Jag är ej säker på, om vi ej måste lägga Gustaf och Elsa med i skålen. Och du Sven, min gosse, du är värd mycket mer än det där.» Så fortsatte han från bänk till bänk och kom slutligen åter fram till altaret. Där stod han stilla en stund med skålen i den vänstra handen, under det han trevade med den högra i västfickan. Men så sade han: »Nej, min dyre Herre, detta är icke nog för dig. Du borde få mer, du har varit så god mot mig.» Så satte han skålen ifrån sig, tog upp en gammal läderplånbok, räknade några sedlar, som han lade i skålen, och sade: »Jag är ledsen, Herre. Jag vet, att du begärt, att jag skulle gå. Sven får försörja mor och mig på gården nu, när vi äro så gamla, men jag vill ej hålla Gustaf tillbaka längre, och jag skall lämna Elsa även, om du behöver henne. Jag skulle bara önska, att du, gode Gud, ej ville taga dem båda på en gång.»

Medan den gamle satte sig ned och gömde sitt ansikte i sina händer, skyndade klassledare Will upp och sade med av gråt nästan kvävd röst: »Käre pastor, vi ha icke gjort vår plikt. Låt oss taga upp kollekt en gång till nästa söndag!» En kör av »amen» kom från alla håll i kyrkan.

Nu sade pastorn med tårar i sina ögon: »Mina kära vänner, jag har ej heller gjort allt, jag kunnat. Jag önskar även giva mer nästa söndag. Och jag vill, om det behagar Herren, också offra min son.» Så sjöngo vi som avslutning en sång. Men den ljöd något olika, mot den vi sjungit förut.

Vår gamle klassledare kunde känna sig lycklig, då han såg verkningarna av att han gått och drömt eller tänkt för sig själv i kyrkan. En eller två tyckte nog det var hårt. Men alla måste erkänna, att det var sant. Det första, vi gjorde, var att bilda ett missionssällskap inom församlingen, och det arbetar ännu. Sedan ha fjorton medlemmar av vår epwortförening gått ut som missionärer under de senaste fem åren, sex av våra bästa unga män och åtta av våra mest begåvade unga kvinnor.

Gustaf Klar gifte sig sedan med organisten, och de äro nu i Indien, där han med sin skicklighet såsom läkare söker bereda väg för Kristus. Elsa Klar och pastorns son blevo även ett par, och de äro nu i Afrika. Den gamle klassledaren har gått hem till Gud. Jag skulle önska, vi hade många sådana som han. Sven sörjer för modern på gården. Men hon blir svagare och svagare med åren. Ni undra kanhända, vem jag är. Det betyder ingenting. Jag är glad att kunna omtala, att jag har två av mina pojkar i missionens tjänst. En är i Indien, den andre i Afrika, och en tredje är snart färdig att även gå. Mitt namn är John Down, och det är troligt, att ni ler däråt. Jag var en av dem, som endast gav några öre den där söndagen. Vad den gamle mannen sade om att lägga dem i vår Herres egen hand, gick så genom mitt hjärta, att jag skulle kunna giva Herren

ännu flera av mina barn. Till och med mina två yngsta tala redan om att gå ut som missionärer. *Sv. S—t.*

(Ur Sv. Mbdts söndagsnummer.)

Moské i London.

Från London meddelas i en amerikansk tidning, att 350,000:— dollars insamlats i och för byggande av en mohammedansk moské i den brittiska huvudstaden. Mohammedanismens tilltagande, särskilt bland de unga i England, ger också många anledning till allvarliga bekymmer. Propagandan för mohammedanismen bedrives vittomfattande särskilt genom Ahmadiya-rörelsen, genom vilken en sorts mohammedansk syntetisk religion förkunnas.

Det är förvånansvärt, huru bristande historiska perspektiv kan giva sådan gudsdyrkan ett förtrollande skimmer av att vara en ny religiös makt. I verkligheten började Ahmadiyarörelsen med en Mirza Ghulam Ahmad år 1889. Det var nämligen en grupp som godkände hans anspråk på att vara Mahdi, Messias enligt mohammedansk förväntan. Denna sekt erhöll sedan en allmän karaktär i det att man sökte påvisa en enhet mellan denne nye Mahdi och Hindu Avatar samt Kristus, vilkens återkomst de kristna vänta. Han meddelade nämligen sina efterföljare, att hans personlighet var »andligt sett en förening av dessa två utmärkta profeter» (Hindu Avatar och Kristus). Han förnekade Jesu död och uppståndelse. Jesus hade, sade han, helat sina sår med en magisk smörjelse och först flytt till Galileen samt därifrån till Kashmir, där hans grav i själva verket skulle finnas.

Evangeliska Missionen i Belgien 10 år.

Den Evangeliska Missionen i Belgien firade för någon tid sedan sin tioårsdag. Fyra nya missionsstationer hade öppnats under det senaste året, och elva nya missionärer hade under samma tid antagits och utsänts. Sedan missionssällskapets bildande ha 43 missionsstationer grundlagts och i dessa hållas varje vecka 160 regelbundna möten. Biblar, bibeldelar, kort, bibeltexter och böcker ha utdelats till ett antal av 892,411. Deras tidning, »Vårt Hopp», utgår i en upplaga på 7,800 ex.

Vid ett av mötena under årshögtiden, då omkring 300 personer voro närvarande, framställdes frågan, huru många, som blivit förda till Kristus genom detta missionssällskaps arbete. Som svar på denna fråga reste sig genast ej mindre än 225 personer.

Valdenserna just nu.

Valdenserna, de ståndaktiga protestanter som överlevde förföljelsen i Italien, rapportera ett medlemsantal av 19,172 personer. De utöva också ett inflytande långt utöver vad deras antal kan synas giva anledning till att tro. Det finns fria elementarskolor, helt underhållna av Valdenserkyrkan, och så många elever som möjligtvis kunna rymmas i dessa komma under evangelii inflytande.

Det är av intresse att veta, att då en ny organisation för pojkar bildades, en organisation påminnande om boyscouterna men under fascistregeringen såsom den högsta ledningen, förordnades, att varje grupp skulle få kristendomsundervisning av den katolske prästen på platsen. Valdenserna begärde befrielse från denna bestämmelse för sina pojkar, och regeringens beslut med anledning därav är synnerligen vittomfattande: Alla gossar i evangeliska kyrkor skola få kristendomsundervisning av sina egna präster i stället för av de katolska prästerna. — Den italienska nationen synes till en viss grad vara på väg att befria sig från den romerskkatolska kyrkans herravälde.

(Fri övers. från Missionary Review of the World.)

Insänd litteratur.

När och Fjärran. Utgiven av *Kvinnliga Missions Arbetare,* Brunnsgatan 3, *Stockholm.* Pris 1 kr.

Denna välkända och omtyckta jultidning har utkommit om möjligt mera full av värdefullt innehåll än vanligt. Kyrkoherde Joh:s Lindgren har däri skrivit en uppsats om »Kvinnan — vårdaren och bäraren av Guds eld». Man får ock läsa om ett kongobarns

historia, om en lappflicka, om en indisk kejsardotter, om eskimåkvinnor, den judiska kvinnan, en indisk bibelkvinna, om en armenisk mormor och en farmor i Gammal-Svensk-by m. m., m. m. Köp och läs detta och annat från när och fjärran! *M. L.*

Ansgarius. Redigerad av J. E. Lundahl. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 160 sid. Pris klotband kr. 3: —; kart. kr. 2: 50.

Detta är också för många en gammal kär vän. Den utkommer i år i sin 24:e årgång. Innehållet är rikt och omväxlande, såsom framgår av följande rubriker, som äro exempel på vad innehållsförteckningen innehåller: Ljusets högtid. Av J. Nyrén; Gamla seder i Kongo och den nya tiden. Av G. Palmær; En nämndemansson. Av Joh. Gustafsson; När läseriet kom till svensk-norska landsbygden. Av V. Myrén; m. fl. Boken innehåller även fotografier på från Missionsskolan år 1929 utgångna elever. *M. L.*

Hans Stjärna i Östern.

26:e årgången.
Redigerad av *Erik Folke.*

Innehåller:

Ett hörn av gården tillhörande missionsstationen i Shanchow. Ill.
Utsträckta händer. Poem av missionär Carl F. Blom.
»Kom in, du Herrens välsignade!» Av rektor Joh. Rinman.
Internationella Missionsrådet. Av fil. doktor Karl Fries.
Fredrika Hallin. Av missionär Aug. Berg.
Barnhemmet i Sinan. Av missionsförest. E. Folke.
Det gjorde Gud. Poem av A. W. H.
En själs kamp inför missionskallelsen. Ett personligt vittnesbörd från Skellefteå-mötet.
Steningemötet 1929. Av fröken Ruth Thorin.
Sändebud till Sinims Land. Ill.
»Nya religionen till världens frälsning.» Av missionär Morris Bergling.
I sjörövares händer. Av missionär fröken Marie Monsen.

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1: 75; kart. kr. 2: 25 och klotb. kr. 3: 25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1930 i sin 35:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.** Postgirokonto nr **502 15.**

INNEHÅLL:

Den, som är vis, vinner hjärtan. — Insänt. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Från när och fjärran. — Insänd litteratur.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1929.

N:r 19. ÅRG. 34. 10 DECEMBER 1929. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

MÄNNISKOSONENS DAGAR.

Luk. 17: 22.

Jesus sade till sina lärjungar, att den tid skulle komma, då de gärna skulle vilja se en av Människosonens dagar men icke skulle få det. Mästaren skulle tagas ifrån dem, och de skulle utsättas för svåra lidanden och hava att kämpa en hård kamp emot en fientlig värld. Under detta trångmål skulle förlusten av deras starka stöd kännas dubbelt svår, och i deras hjärtan skulle en stor längtan uppstå efter hans uppenbarelse. Men Herren ville lära de sina, att lidande ingår i hans fostran. Därför skulle ej befrielsen genast komma. De hade att under väntetiden vara nöjda med att stå i andlig, osynlig gemenskap med sin Frälsare.

Sådant är alltjämt Herrens sätt med sitt folk. Vandringen till löftets land är en ökenvandring full av trångmål och nöd, och enda möjligheten att komma igenom är att gå fram i tro. Löftet är givet, att han skall låta sig ses av dem, som förbida honom, men han dröjer. Hoppets stjärnor lysa med allt mattare sken. Var är nu löftet om hans tillkommelse, spörjes av otron och hånet. Från andra håll framträda sådana, som visa den väntande själen än hit än dit. Se, här är han. Se, där är han, heter det. Hur lätt vill ej under sådana förhållanden osäkerhet och villrådighet inställa sig. För att få hjärtats längtan efter Kristus stillad försöker man här, och försöker man där. Man kastas mellan hopp och missräkning. Än tror man sig ha anledning att jubla, än sjunker man ned i misströstans dy.

Vi göra väl att icke minst i denna tid akta på Jesu maning: »Gån icke dit och löpen icke därefter.» Det gives blott en plats, där hjärtat kan finna svar på all sin längtan och alla sina bävande frågor, och det är Marias plats vid Frälsarens fötter. Vi behöva i denna allvarliga tid lära oss vägen

dit, att vi må få ingå i den ro, som där bjudes varje arbetande och betungad själ. Endast på den platsen göres hjärtat fast genom nåden. Endast där vinnes den sinnets jämnvikt, som gör, att vi kunna nå fram till trons fullvisshet och den hoppets fasta förbidan, som skall rädda oss ifrån den fruktansvärda olyckan, att dagen kommer oss för hastigt uppå.

Vilken underbar förmån att vägen är så enkelt lagd för oss. Icke ens de fåkunniga behöva här frukta att fara vilse.

Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: Se här är det, eller där är det, säger vår Frälsare, och han tillägger: »Se, Guds rike är invärtes i eder.» Giv noga akt, vill Jesus säga. Det är i mitt arma, fattiga hjärta, som han vill och kan grunda sitt rike.

Det är där, han vill låta det växa och fullkomnas. Således kommer det därpå an, om vi giva honom vårt hjärta. Mötet mellan Jesus och din själ är ej utsatt att ske på någon annan plats. Det skall ske där i ditt fördolda, i ditt innersta, och skall det bli ett verkligt möte med Jesus, måste det ske där. Mången själ drar sig för att bli ensam med Jesus. Mången bävar tillbaka för att ge honom del av allt att släppa honom in i sitt allra lönligaste rum. Men får han uppslå sin konungatron därinne, får han oinskränkt välde där, då skapas där av honom ett Guds rike, som skall sträcka sitt välsignande inflytande vida utöver de trånga gränserna därinne. Och det är endast genom att ingå i en sådan innerlig gemenskap med Frälsaren, som vi bliva beredda att möta Herren vid hans tillkommelse.

Den allvarliga teckning av livet i världen vid ändens tid, som Herren giver, gör det dubbelt viktigt för oss, att vi må hålla oss vakande och bedjande. Han säger, att den tiden skall likna Noas dagar. Njutning och vällevnad, sorglöshet och ytlighet skall råda. Den skall ock likna Lots samtid, som ifråga om kultur stod långt framom det släkte, som levde före floden. Och denna teckning stämmer på ett träffande sätt med människornas sätt att leva i vår tidsålder. Det är en förförisk tid. Det är en tid då t. o. m. de utvaldas tros- och kärleksliv är allvarligt hotat. Materialismen tar överhand, överallt finna vi en alltmer tilltagande jakt efter att vinna denna världens goda. Mitt under allt detta, höra de, som hava hörande öron Herrens röst: »Se jag kommer snart.»

Just i en sådan tid är det, som Människosonen skall uppenbaras eller avslöjas. Han är ej långt borta, han är oss oändligt nära. Det behövs blott, att förlåten, som döljer honom för vår blick, drages undan, och vi skola se honom, som han är. »I ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen, ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas.» Kor. 15: 52.

Beredd håll mig, o, Jesu Krist
Att vänta Din ljuva ankomst, när Du sist
Vill hämta ur tåredalen,
Från jordekvalen
Din brud till Dig i ljusa fröjdesalen.

Erik Folke.

Maria Björklund.

Den icke oväntade underrättelsen om att vår älskade syster och medarbeterska *Maria Björklund* den 8 dec. kl. 7.45 på morgonen i frid insomnade i Chefoo nådde oss den 9 dennes.

Maria Björklund var född den 4 sept. 1882 och antogs som S. M. K:s missionär 1906. Till Kina avreste hon 1907. I egenskap av K. M. A:s representant, underhållen av K. F. U. K:s Centralför., Stockholm, har vår hemgångna syster under dessa år varit stationerad i Ishih, provinsen Shansi och därstädes i evangelisations- och skolarbetet nitiskt tjänat sin Herre. Hennes sista utresa till Kina ägde rum i mars detta år. Att levnadsaftonen så fort inträffade var såväl för henne som för oss alla något alldeles oväntat. Kräfta var den sjukdom, som ändade hennes liv. Smärtfulla ha nog de sista månaderna för henne varit, men hennes brev till anhöriga och vänner vittnar dock om huru underbart hon mötte denna prövning. Det har varit för oss alla mycket trosstärkande att taga del av desamma. Så t. ex. skriver hon i brev av den 1 okt.: »Mina plågor äro mycket svåra, men morfininsprutningarna ge mig lindring. Tårarna rinna nog ibland men ofta äro de glädjetårar, ty alla äro så snälla, och jag är så ovärdig all hans nåd. Jag brukar säga, att jag är Guds favorit, och det får jag riktigt känna nu, ty så mycket som jag nu får mottaga, har jag aldrig fått förut. Här är så tyst, stilla och ljuvligt, men bed, att Gud tager mig hem till sig snart.» — På China Inland Missionens sjukhus i Chefoo fick hon den omsorgsfullaste vård av läkare och sjuksköterskor. Vår missionär Minnie Nicholson var dagligen med henne på sjukhuset. Hennes tacksamhet för varje liten vänlighet var mycket stor. Enligt den avlidnas uttalade önskan, kommer hennes jordiska kvarlevor att jordas i Chefoos gravgård.

Minnet av en nitisk arbetare och en trofast vän skall länge kvarstå. Vi tacka Gud för vad han genom henne under alla dessa år fått uträtta och bedja, att någon annan snart må känna sig kallad att upptaga och fortsätta det arbete, hon kvarlämnat.

»Vad jag gör, förstår du icke nu, men framdeles skall du fatta det.» Joh. 13:7.

A. B.

VAKEN UPP!

Andra söndagen i Advent.

Luk. 17:20—30.

O, vaken upp, I barn av ljuset!
På tidens tecken visligt akten,
För lögnens snaror eder vakten
Och dragen eder håg från gruset!
En allvarstid är nu för handen.
Ack, bedjen, att den gode Anden
Må utrannsaka själens grund
Och leda eder stund för stund!

En dag sig närmar utan like,
Den komma skall liksom en snara.
Då ingen anar någon fara,
Skall ljungeldslik från ljusets rike
Dess konung komma för att döma.
Var vill, o själ, du då dig gömma,
Om du ej sökt och funnit frid
Hos honom under nådens tid?

O värld, statt upp från sömnens läger!
O mänsklighet giv akt på tiden!
Ty snart din sökningsdag är liden,
Då bättringsdag du mer ej äger.
Men såsom Noas samtid tänkte,
Kort innan floden jorden dränkte,
Att någon fara ej var när,
Så tänker man den dag som är.

Så drömmer man, fast synden övas
Med fräckhet, som man förr ej kände.
O Gud, se ned till vårt elände
Och lär oss ängslas och bedrövas
Av hjärtat över fallets våda,
Att du må kunna oss benåda,
När sist på domens stora dag
Du dömer efter rättens lag!

Ack, Jesu, du som har ett hjärta
För alla, som av synden lida!
Låt vid din genomstungna sida
Oss ha ett rum i nöd och smärta,
Och när din slutdoms åskor höras,
Låt oss av ljusets andar föras
Till härlighetens sälla hem
Att fröjdas få med dig och dem!

Ur »För Sabbatsstunder» av K. W. S.

S. M. K:s Försäljning i Stockholm.

Mitt första intryck, då vi på morgonen kommo till försäljningen och fingo se alla de rågade borden, var, o, vilket arbete, som ligger här bakom och vilken uppoffrande kärlek, ty allt detta arbete hade nog ej blivit gjort, om det ej funnits varm kärlek till Kinas folk.

Skall allt detta verkligen kunna säljas i dag, frågade vi varandra? Det såg ut att vara mer saker än förra året. Skall alla våra vänner, som bruka komma och köpa, också komma i år, det blev den andra frågan.

Ett verkligt glädjeämne för oss alla var »Kinalänkens bord», nytt för i år och vid vilket bord även två unge män hjälpte till. Detta var ett synligt bevis för att vi i arbetet för Kina fått med en del unge män, som ett direkt bönesvar.

Bävande, men ändå frimodiga, började vi försäljningen — och det kom köpare, icke endast de gamla trogna vännerna utan även många nya.

Vid missionsdirektor Folkes andaktsstund kl. 12 var det alldeles fullsatt. Vi voro alla tacksamma att få sitta ned och lyssna till hans varma och manande ord.

Efter föredragets slut blev det mycket livligt vid borden, och man kunde tydligt se, att de, som kommit, voro glada att på detta sätt få deltaga i missionsarbetet.

Vid 3-tiden, då de besökandes antal minskats något, sågo vi oss omkring på borden. Är detta möjligt, frågade vi, har det verkligen sålts undan så mycket?

Hade vår tro varit svag och bävande på morgonen, blev vår tacksamhet så mycket större nu, och den blev allt större ju längre dagen skred fram. Borden länsades medan kassalådorna fylldes.

Vid kvällens andaktsstund talade först missionären fröken Anna Janzon innerligt och varmt om »Vilan i tjänandet», därefter avslutade missionssekreterare Lindén med att läsa 2 Kor. 9: 12. »Ty det understöd, som kommer till stånd genom denna eder tjänst, skall icke allenast avhjälpa de heligas brist utan verka ännu långt mer genom att framkalla många tacksägelser.»

*

Då senare de olika bordens resultat hopsummerades och vi fingo höra slutsumman, kände vi oss alla mycket små i vår tacksamhet till Gud för det resultat, han givit.

Det var också med stor glädje och tacksamhet vi sågo den unga skaran stå vid Kinalänkens bord med sina ansikten strålande av glädje över den insats de och de olika »Länkarne» runt hela landet denna dag fått göra i arbetet för Kinas frälsning.

Så var syföreningarnas för S. M. K. försäljning 1929 över.

Den övervägande känslan för mig på

kvällen var, tror jag, tacksamhet — tacksamhet över att ha fått vara med och se all denna offervilliga kärlek och allt detta arbete både bland dem, som tjänat vid borden och dem, som tjänat med inköp.

Då jag nu tänker tillbaka på denna dag, kommer jag ihåg ett yttrande av en av de medverkande, som nog ger lösningen till det goda resultatet: »O, vad välsignelser, som hopat sig här, men det är ju omöjligt annat, så mycket som det bedits för denna dag.» *H. B.*

Gemensam bönedag för missionen.

Trettondag jul.

Sedan åtskilliga år har i vårt land Trettondagen av Svenska Missionsrådet anbefallts såsom gemensam bönedag för svenska missionsorganisationer. Både genom predikotexterna och genom de böneämnen, som av Evang. Alliansens svenska avdelning förlagts till denna dag, lämpar den sig i särskild grad till en missionens bönedag.

»Vi bida därefter vart gryende år», så sjunges det i en känd missionspsalm om Guds rikes kommande. Borde det icke i själva verket vara så, att varje årsskifte manade oss till ny väntan efter Guds rikes uppenbarelse i kraft? Visst förökas därute Guds församling, men sakta och småningom, ja stundom så omärkligt, att vi snarast tycka oss förspörja stillestånd. Dock veta vi, att Guds kraft är tillstädes också i det stilla växandet. Och vi ha erfarit, att vad som för mänskoögon tedde sig som stora segrar — hur tacksamma mot Gud vi äro och böra vara för dem — ofta inneslöt stora risker eller följdes av bakslag. Men som Kristi lärjungar skulle vi alltid vänta och räkna med den stora möjligheten, att vår Gud vill i vår tid förnya sina stora gärningar och låta sitt rike komma, som icke är mänsklig organisation utan Hans eget ingripande. Skulle icke vår missionsbön inför det nya året allra först vara den: *Tillkomme Ditt rike.*

Häftiga och betydelsefulla ha omkastningarna därute i världen varit dessa sista år. Vi ha svårt att följa med, än svårare att fatta vad som sker. Vad innebär det som nu försiggår bland Kinas och Indiens urgamla kulturfolk, bland Afrikas naturfolk och ej minst i muhammedanvärlden och inom Israel? Håller människovärlden på att bli en enhet eller uppföras nya murar mellan folk och raser? Försvinner tron på Gud och gudar, eller stå de många religionerna i begrepp att lämna rum för Kristus? Tecknen kunna tydas på bägge sätten. Och vilken ställning komma folken och deras styresmän att intaga till evangelii förkunnelse? Svensk mission har på sina håll under dessa sista år fått känna tryck och förföljelse, medan annorstädes stöd och erkännande har givits från regeringar och folkmening. Inför det ovissa och skiftande i världsläget måste det bli vår undergivna och förtröstansfulla bön: *Ske Guds vilja* här på jorden såsom i himmelen!

Mission är Guds verk. Men vi måste ju räkna också med timliga resurser: ekonomiska medel och mänskliga redskap. Det ligger i sådant räknande ingen otro, blott vi ej glömma, att också detta hör Gud till. Han verkar både genom att giva dem, bruka dem och hålla dem tillbaka. Under senaste år ha flera svenska missioner fått sin tro prövad också i detta stycke. Än var det brist i kassan. Än rycktes arbetare bort av sjukdom och död. Och vid tanken på de glesnade leden har det sports: »Var äro de, de unga män, Gud rustat till sin tjänst?» Nu gäller det för missionens folk att bedja med varandra och för varandra: »*Vårt dagliga bröd,* vårt dagliga behov, *giv oss för varje dag!*»

Så går blicken framåt mot Guds rikes kommande, utåt till händelsernas böljegång i världen, nedåt till den djupa nöd, där vi stå. Men allt tvingar oss till en självprövningens blick inåt: hur ha vi fyllt den Guds kallelse, som är oss given? Hur är det i dag med kärleken och troheten, själv-

förgätenheten och frimodigheten i vårt missionsarbete? Hur mycket beror väl på *oss*, av de stängda dörrarna och de tomma platserna därute? *»Förlåt oss våra skulder»*, våra obetalade skulder till Guds verk, förlåt dem för Jesu Kristi skull!

Vi få ej sluta vår bön utan att ha blickat uppåt, i hjärtats tack till Honom, som skänker kraft och nåd, till Frälsaren och Hövdingen. *»Ty riket är Ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.»*

Stockholm i december 1929.

Svenska Missionsrådet.

Hans Stjärna i Östern.

Ännu kan vår kalender rekvireras från Expeditionen, Drottningg. 55, Stockholm. Sv. Morgonbladet har haft godheten att giva den följande omnämnande:

»Hans Stjärna i Östern», utgiven av Svenska Missionen i Kina. Pris häft. kr. 1:75, kart. 2:25.

Denna illustrerade missionskalender är en gammal välkänd gäst hos det svenska missionsfolket. Tjugufem jular har den troget kommit på besök med hälsning från honom, över vars hus stjärnan först tändes i Judaland, och med hälsning från Betlehemsstjärnans förkunnare där borta i Sinims land, från de många kineser, som börjat vandra i den stjärnans sken, och från de ännu många flera, vilka än ingen aning ha om det rätta ljusets väg.

Nu som alltid söker den åt kinamissionens vänner giva det bästa att därigenom lära dem till tacksamhet mot Gud och en allt större kärlekens offervillighet i bön, personlig kraft och materiella gåvor till välsignelse för Kinas oöverskådliga skaror.

Över en av de kinakämpar, som under det gångna året kallats till högre tjänst, fröken Fredrika Hallin, föreligger en minnesruna och missionsdirektor E. Folke har skrivit om »Barnhemmet i Sinan»; båda dessa uppsatser äro ägnade att värma och egga till fortsatt arbete för Kinas frälsning. Gripande är kap. »En själs kamp inför missionskallelsen», och kanske mer än en ung kristen skulle ha hjälp och ledning av att läsa detsamma. Värdefulla bidrag ha lämnats av dr Karl Fries, som skriver om Internationella missionsrådets arbete, och av rektor Joh. Rinman, som bidrager med en god nyårsbetraktelse. F. ö. märkas en dikt av Carl F. Blom samt uppsatser av missionär Morris Bergling m. fl.

Må så denna kalender, som är rikt illustrerad och, som sagt, vad innehållet beträffar förtjänt av vidsträckt spridning, vinna allt flera vänner åt det stora Kina!

Kinalänken i Stockholm.

Kinalänken i Stockholm har beslutat samlas till en enkel Lucia-afton på S. M. K:s Expedition, Drottninggatan 55, fredagen den 13 december kl. 7 e. m. Deltagarna torde godhetsfullt själva medtaga bidrag till kaffebordet, enär meningen är, att denna afton skulle bli ett s. k. »knytkalas».

Framme i Yuncheng.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Brev från Nils och Olga Styrelius.

Yuncheng den 21 sept. 1929.

Kära vänner!

I Honanfu, dit vi kommo sent på kvällen, lågo vi i ett värdshus nära järnvägsstationen. Från Honanfu till Hueihsingchen eller Shanchow, kan man ej pollettera något resgods, utan var och en får se till sitt bäst han kan. Som vi hade rätt så mycket bagage, da vi ju voro sex stycken, åkte vi i en frakt- eller bagagevagn för att kunna se till våra saker samtidigt. Värdshusfolket ordnade och hjälpte oss med de större sakerna, och fick dem in i vagnen, innan den blev fylld med folk. Sedan fingo vi ta våra småsaker och stiga

på, så fort tåget stannade inne på stationen. (Dessa tåg utgå från Honanfu.)

Värdshusfolket äro väldigt villiga och duktiga att hjälpa en, likaså bärarna, bara de få bra betalt. Men det får man beräkna, att pengar vilja de ha, och ovanligt är det om de bli nöjda, hur mycket de än få. Så har det ju varit förr i Kina, men nu tyckes det vara än värre, särskilt då det gäller oss utlänningar. Vid flyttning av saker, vid tåg och flodövergångar försöka de att »klå» oss så mycket som möjligt, och oftast lyckas de, ty man behöver deras hjälp och är fullständigt i deras händer.

Tull och frakt av saker är numera oerhört dyrt. F. ö. gick denna resa, som vi hade gruvat oss så för, så bra. Herren hjälpte oss i sanning underbart igenom. Endast i Honanfu behövde vi öppna våra saker för inspektion, och da endast ett par kappsäckar, som de pekade ut.

Vagnen vi åkte i från Honanfu var en järn-»finka». Den var luftig, i det att den hade hundratals hål, efter kulor, som hade genomträngt den tjocka järnplåten i tak och väggar. Man kunde inte låta bli att tänka på de många döda och sårade, som säkert funnos inne i vagnen, da den sa blivit beskjuten. Nog kände man sig tacksam, att man inte var med då. I Hueihsingchen, där var tågresa ändades, mötte oss missionär J. Aspberg. Det gladde oss att se hans ansikte, den förste av »de våra», som vi fingo möta. Han hade kommit fran Shanchow, nästa station, för att ta emot oss.

I S. har han det nog sa otrevligt, bland dessa oförskämda, råa soldater, som lagt beslag på hela missionsstationen, så att han nätt och jämt, som man säger, kunde få *ett* rum för sig själv. T. o. m. köket disponera de, för att inte tala om kapellet, som de använda till sjukstuga. De tycka att de äro riktigt liberala, då de låta honom vara *ensam* om sitt rum, då de, som de säga, bo flera i ett rum. Han borde ju vara *tacksam*. Att huset är missionens låtsas de inte om.

Vi lågo i värdshus på natten i Hueihsingchen, och lördagen den 14:de reste vi över Gula Floden in i Shansi, denna den lugnaste av Kinas provinser. Där hyrdes 3 vagnar och 2 packdjur. Man kunde inte ha något tungt lass, ty djuren voro så magra och utsvultna, emedan fodret en längre tid varit sa dyrt. Vi upplystes om, att nu voro de »feta», mot vad de varit förr. Stackars människor och djur, det har varit en svår tid, och den är inte slut än. Mången motser med bävan vintern, särskilt i grannprovinsen Shensi, men även i Honan och här. Trots de magra djur vi hade, gick resan bra över de backiga, steniga, för somliga av oss, så välbekanta vägarna. För de två, som reste där för första gången, var det nog en »uppskakande» erfarenhet.

Där hemma, vare sig i Sverige eller Amerika, kan ingen ens tillnärmelsevis göra sig en föreställning om dessa »vägar». En stenig sjöstrand är slätmark jämförd med dem. Att vagnar och djur kunna hålla, och att man själv inte skakas i bitar, är för varje gång ett nytt under för en. Vi kommo den dagen 2 ½ sv. mil, och stannade i värdshus över natten.

Värdshusen här inne i landet, är ett kapitel för sig, som jag inte nu vill inlåta mig på. De trotsa all beskrivning, många av dem, men för somliga av oss hade de inte »nyhetens behag», och inte obehag heller, men nog blir man överraskad första gången man gör bekantskap med dem. Jag skall aldrig glömma, vad vår, då två och ett halvt ar gamla Linnea sade, första gången hon skulle ligga i ett kinesiskt värdshus: »Jag vill inte sova i det här lerhuset.» Hon var inte gammal nog da att förstå sig pa att finna sig i omständigheterna. Sedan dess har hon många gånger utan knot legat i sadana där »lerhus».

Den 15:de framkommo vi hit, och blevo hjärtligt välkomnade av härvarande missionärer. Brev från våra barn väntade oss ocksa här, och det var en stor glädje, ty på sju veckor hade vi intet brev haft från dem. Ledsamt var det att finna fru Blom sjuk i tyfoid och flera av syskonen dåliga. Också vi ha nu alla mer eller mindre mått illa sen vi kommo hit, men

nu äro de flesta av oss bättre, om ej fullt bra. Själv har jag, som varit frisk hela tiden i Amerika och på resan, varit riktigt dålig hela veckan, utom en dag, då jag kände mig bättre. Låg i går med feber, men är uppe i dag och vill nu försöka få detta långa brev färdigt.

På lördag samlas vi till konferens. Må Herren då välsigna oss alla med hälsa och krafter, så att vi orka vara med, och må han rikligen välsigna oss andligen. Och nu tack för förbön som följt oss på färden. Glömmen oss icke heller nu, då vi på nytt skola träda in i arbetet. Det är fortfarande en nödens tid på vissa delar av vårt fält, och i Shensi, dit vi ska, motses vintern med bävan.

Nu de hjärtligaste hälsningar från oss.

Nils och *Olga Styrelius.*

*

Ur ett enskilt brev från fröken Judith Hultqvist meddela vi också följande:

Min tid på Tyska sjukhuset är nu blott ett minne. Men ett ljust, rikt minne. Systrarna där äro också outtröttliga i att bevisa både mig och dem utav syskonen som senare varit i Peking, sin kärlek och omtanke. Så fick jag för litet sedan ett stort paket med medicin och godsaker från dem.

Vi har just slutat ett mycket gott stormöte. Så många kvinnor hava varit samlade, att det var omöjligt få plats till alla i kapellet. Trots de stora skarorna, var en stilla god ande rådande hela mötet. Flera goda vittnesbörd fingo vi lyssna till, och vi kände Guds Ande ibland oss. Mycket glädjande var det att få sitta ibland kvinnorna och få höra dem berätta om Herrens hjälp. Flera utav dem hade varit mycket sjuka i tyfoidfeber (här är rysligt sjukt både i stan och på landet, och så många har dött), och sorgen över att ej få vara med på stormötet hade varit stor. Men så började de bedja Herren om krafter. »Ja, Gud är mäktig, Han hörde min bön och nu är jag här.» Gång på gång hörde jag de orden, under det glädje och tacksamhet lyste ur mörka ögon.

Gud har sista åren givit oss så mycken glädje och uppmuntran i arbetet ibland kvinnorna. O, vad det är för en stor glädje att se, huru Ordet är levande, och huru det kan förvandla mörka, hårda hjärtan!

En gammal kvinna sade med tårar i ögonen, att hon inte ångrade något mer än det, att hon dröjt så länge med att komma till Jesus.

Om ett par dagar samlas de troende systrarna för en 14 dagars bibelkurs. Vår innerliga bön är, att Herren må få rum i allas hjärtan med sin välsignelse.

Oscar Carlén håller just på att rusta för sin resa. I morgon reser han och evangelisten Peh till Pingliu. Vi ha just lyckats få hyra en plats där, och vårt innerliga hopp är att Herren må få välsigna sitt ord och frälsa själar där. Hoppas så fort platsen blir något i ordning få resa dit en tid. Till Honan kan vi knappast få resa i höst. Både i Lingpao och Shanchow ha soldaterna tagit alla rum i besittning.

Det är så svårt att inte få komma dit över för att hjälpa kvinnorna en tid.

De kristna även där behöva vår förbön, de ha nu en rysligt svår tid då soldater och rövare förstör hem och allt.

En tid i höst har jag varit i Yuncheng och hjälpt Ethel Blom. Hon var rätt dålig i tyfoidfeber. Men Herren hörde våra böner, och lät henne bli frisk igen. Berta Flodberg och jag hjälptes åt med sjukvården och hade det riktigt gott tillsammans. Det är en glädje att få tjäna på det sättet också.

Bibelkvinnan och jag har just varit till en by och besökt en gammal troende gumma. Hon har legat sjuk en längre tid, och nu var hon så bekymrad och fruktade, att Jesus ej hade rum i himlen för henne eftersom hon ej fick gå dit.

I går var vi i ett annat hem, där gamla 80-åriga farmor förr varit rysligt svår emot sin sonhustru för att hon var en kristen. Nu satt den gamla blind och hjälplös på kangen. Dagligen är hon föremål för sonhustruns och barnens kärlek och omtanke. Sonen är död. Nu synes

Kristi kärleks ljus börja lysa in i den gamlas själ. Då jag kom i dörren, hörde jag henne säga, »Jesus, har du rum för mig i din himmel, jag som inte varit i kapellet en enda gång?»

Då hon fick höra vem det var som kom, blev hon rörande glad och tog mina båda händer, under det hon utropade: »Han har nog rum för mig, då Han sänt dig hit.»

Ja, Gud är mäktig att göra stora ting. O, att vi hade mera tro.

Judith Hultqvist.

Glädjebud från Juichengdistriktet.

»Vi sågo hans härlighet.»

Vi sågo något av Jesu härlighet, då vi för första gången kommo inför hans ansikte, och får vi inte sedan gång på gång se något av den härligheten?

Här ute i hednaland få vi gång efter annan se hans härlighet uppenbaras till frälsning. I våras hade bibelkvinnan och jag en veckas möten i en by en mil härifrån. De sista åren har den byn haft en riktig besökelsetid ifrån Herren, och vi fingo erfara Guds Andes kraftiga verkan på själarna.

En dag blevo vi ombedda att besöka en sjuk man. På vägen dit fingo vi höra, att »alla läkare» försökt hjälpa, men att sjukdomen blott blivit värre. Inkomna i hemmet fingo vi se den stackars mannen ligga på sin säng och vrida sig i hemska plågor.

Vad var att göra? Den lilla medicin jag hade med mig kunde endast lindra plågorna för en kort stund. Sedan jag sagt honom, att endast Jesus kunde hjälpa och frälsa honom, om han helt ville fly till honom, sade han: »Ja, jag tror, bed Gud förlåta min synd och frälsa mig!»

Det blev en gripande stund, då vi kände, att Herren var ibland oss. »Gud har hört våra böner», sade den sjuke. »Ja, lovad vare Gud», sade bibelkvinnan. Och jag — jag teg, ty min tro var så svag.

Ibland dem som nästa dag kommo till mötet var också den sjuke mannen. Glad och lycklig stod han mitt i skaran av häpna släktingar och grannar, vittnande om vad Gud hade gjort. Dag efter dag kom han sedan till våra möten, ett levande bevis på Guds makt.

Så kom sista dagen vi voro där. Sedan vi talat en stund, steg vår vän upp och på ett så gripande sätt tackade han Gud för syndernas förlåtelse samt för att Gud sänt sjukdomen i hans väg såsom ett medel att få honom inom hörhåll.

Ett par månader levde han så glad och lycklig, ivrig att föra andra till Hjälparen. Segerfursten hade vunnit en själ, som snart mognade för himlen. På sensommaren spred sig tyfoidfebern också till hans by, och en utav de första som den skördade var vår nyomvände vän. Jublande glad och lycklig gick han hem. Ja, hans dödsbädd blev ett gripande vittnesbörd för alla i byn. Och vi sågo något av Jesu härlighet.

*

Gamla mor Iao har gått hem till Gud. Hon skall begravas i morgon. Det känns så tomt efter den gamla. Hon var en av dem som vandrade med sin Gud, de få år hon kände honom. Vid vårens stormöte blev hon genom dopet upptagen i församlingen.

På dopklassen talade vi en dag om Jesu snara återkomst. Den gamla riktigt strålade under det hon sade: »Ja, han kommer nu mycket snart. Det sade han så tydligt till mig, då jag satt hemma och var ledsen över att jag ingenting hade att äta. Har han inte sagt det till dig?» Nu ser hon redan hans härlighet.

Men ännu vandrar så många, många i mörker, synd och död. O, bed för dem, och bed för oss, edra sändebud. Bed att vi må få nåd att föra själar fram till honom, som allena kan frälsa och hjälpa.

Judith Hultqvist.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Judarna i Tjeckoslovakien.

I Tjeckoslovakien finns det i runt tal 400,000 judar, som äro mycket olika i sätt och utseende. I och omkring staden Prag äro de i högsta grad frisinnade, medan de i de avlägset belägna distrikten äro mera ortodoxa. I hela republiken finns det nu endast en missionär i arbete — pastor C. A. Smith, som tjänstgör i och omkring Prag.

Pastor Smith finner de judar, som han har kommit i kontakt med, mycket tillgängliga och alltid villiga att inträda i vänliga förbindelser med honom. I själva Prag finns det fyra universitet med mera än 20,000 studenter, och bland dessa studenter finnas många judar, som tala alla Österuropas språk, ty för att uppnå förmånen av universitetsstudier ha de flytt från sina fosterland under antisemitismens förtryck.

Till förmån för dessa massor av studenter har ett stort studentförbund organiserats av Amerikas K. F. U. M., och pastor Smith har full frihet att gå ut och in bland dem. Han har många tillfällen att föra evangeliets budskap till det judiska folket. Varje söndag äro judar närvarande vid den engelska gudstjänsten, några komma kanske mera av nyfikenhet, men andra äro uppriktiga gudsdyrkare. En bibelklass för unga män och kvinnor har också börjats, och både judar och judinnor äro medlemmar i den klass, som studerar Jesu Kristi liv efter studiecirkellinjer.

Segrar i Västafrika.

Pastor F. Deaville Walker, som skriver i tidningen »Den mohammedanska världen», berättar optimistiskt angaende kristendomens framsteg i Västafrika. Han tror, att Islams framsteg i den regionen, sett med sådant intresse av kristna världsledare för tjugu år sedan, har bestämt hejdats.

En missionär med 18 års erfarenhet berättas ha sagt, att praktiskt taget bedrives ingen mohammedansk propaganda i Ashanti och att långt ifrån att varje mohammedansk köpman är missionär för sin bekännelse, de göra ingen allvarlig ansträngning att vinna Ashantis invånare från deras fetischism. Över mycket stora arealer finns det icke en enda mohammadansk missionsstation. Icke en afrikansk präst, statstjänsteman eller köpman, med vilka han talade, kunde tala om för honom någon rörelse av betydelse till Islam innevarande dag.

Under de sista femton åren ha de Wesleyska metodistmissionärerna och afrikanska präster döpt över 100,000 fullvuxna, omvända från fetischim i Västafrika. Till dessa kan sedan läggas mellan 60,000 och 100,000 människor, som döpts av »negerprofeten» William Harris och hans medhjälpare. Mohammedanismen på detta fält kan ej uppvisa något jämförligt med dessa segrar.

Från världsmissionsfältet.

Ett par bilder från boxarupproret i Kina.

Många sköna prov på kristligt hjältemod ha blivit berättade från boxarupproret i Kina. Hellre än att de förnekade sin Frälsare, gingo de kinesiska kristna modigt döden till mötes. Stadigt riktande blicken mot målet, uthärdade de för att vinna segerlönen. Vi meddela här ett par bilder från dessa tider. Må de lära oss att tacka Gud för den frihet och det skydd vi äga i vårt land, men må de ock elda vara hjärtan till allt större nit för den Herre, som är värd att leva och dö för.

Bland det stora antal kinesiska kristna, som vägrade att rädda sina liv genom att bränna rökelse vid avgudarnas altaren, väljande döden hellre än att förneka sin Herre, befunno sig många barn och unga, som hade lärt att älska sin Frälsare i missionens skolor. Bland andra ledo fjorton elever i Yenshans skola martyrdöden.

En av dessa var en kvick liten flicka vid namn Shenchieh, som givit sitt hjärta åt Jesus. Hon kom från ett hedniskt hem, och hennes lärare hoppades, att hon med

tiden skulle kunna vinna många av sina släktingar för Herren.

Då oroligheterna bröto ut, genomträngdes snart hela Yenshandistriktet av boxarna. Av fruktan att bliva gripen vandrade Shenchieh, tillsammans med sin moder och syster, hemlös i tio dagar och höll sig gömd i diken vid vägkanterna eller i det höga gräset, som växer så rikligt på slätterna i norra Kina. Slutligen blevo dock alla tre gripna av boxarna. Modigt sökte nu Shenchieh göra sitt bästa för att rädda sin moder och syster. »De tillhöra icke Jesu religion», sade hon. »Det är endast jag, som är en kristen. Om I viljen döda mig, är jag beredd att dö, men låten dem undkomma.» Att börja med syntes de brutala förföljarna bliva rörda av den lilla flickans modiga försvar och tillsade de andra att fly för sina liv, medan de utförde sin vilja med den modiga flickan. Shenchiehs syster var lätt på foten och sökte sin räddning genom en hastig flykt. Men hennes moder, som var femtio år gammal, överväldigades av tanken på den fara, som hotade dottern. Hon skälvde av fruktan och var oförmögen att fly. Skyndsamt blottade de rödklädda boxarna sina mordvapen och började rikta sina hugg mot den gamla kvinnan. Shenchieh kastade sig över sin moders blödande kropp och sökte att beskydda henne, mottagande spjutstyngen i sin egen kropp. De närvarande säga, att barnet ropade med hög och klar stämma först till Herren och sedan till sin moder. Men om en kort stund voro både moderns och dotterns röster tystnade i döden.

Han Yu-lan var en yngling på 17 år, son till en bibelkvinna och likaledes lärjunge i Yenshans skola. Han var en stillsam gosse, pålitlig och flitig i sitt arbete, och lovade att i kommande år bliva till stor nytta.

I likhet med så många av de kristna sökte Yu-lan säkerhet genom flykt, medan boxarna genomsökte grannskapet. Ty de hade beslutat att fördärva varje omvänds hem och icke lämna en enda kristen vid liv i hela distriktet. Husen blevo jämnade med jorden, buskar och plantor rycktes upp och t. o. m. de kristnas husdjur jagades till döds.

En dag under sin flykt märkte Yu-lan, att boxarna voro honom på spåren. Han befann sig i närheten av ett buddhistiskt tempels vita murar, och i sin farliga belägenhet sökte han skydd där. Prästen, som skötte templet, var en vänlig och sympatisk man, som förbarmade sig över den kristne ynglingen. Så snart boxarna passerat, okunniga om att ett offer undsluppit dem, yrkade prästen, att Yu-lan genast måtte låta raka sitt huvud och taga på sig buddhistiska prästkläder för att så mycket bättre undgå upptäckt. Ynglingen var mycket ovillig att på så sätt dölja sig, men utsliten av trötthet och hunger gav han slutligen efter för sin beskyddares önskan. Han förblev gömd i templet, utan att de, som sökte efter hans liv, hade en aning därom, nästan en månads tid.

Men boxarna hade sina spioner ute överallt, och omsider blev det uppdagat, att en kristen yngling bodde i det hedniska templet under buddhistprästens beskydd. Det blev med ens beslutat, att både ynglingen och hans godhjärtade vän skulle gripas och lida tillsammans, ty det skulle göras omöjligt för någon att bevisa vänskap mot de kristna. Boxarna marscherade till templet, grepo ynglingen och började binda honom. Men Buddhas präst lade sig emellan. »Denne yngling står under min vård», sade han. »Vad rätt haven I att ofreda honom? Vad ont har han gjort?»

»Du försvarar och beskyddar honom, gör du!» utropade förföljarna. »En yngling, som är väl känd i distriktet som medlem av den föraktade Jesus-sekten! Da skall du lida tillsammans med honom. Du är en Buddhas präst — alldeles som vore du en djävul.»

Ögonblickligen grepo de den gulklädde prästen och höggo ned honom i hans eget tempel och under ögonen på den yngling han så välvilligt beskyddat.

Boxarna väntade synbarligen, att denna handling skulle framkalla fruktan hos den kristne flyktingen. De hade beslutat, att innan de dödade honom, genom tortyr av-

tvinga honom namnen på övriga medlemmar av »Jesus-religionen». Därför släpade de honom med sig till ett av sina huvudkvarter och torterade honom där under två dagar med all den brutala färdighet kineserna äga i detta avseende. Men den ädelmodige Yu-lan nekade bestämt att förråda sina medkristna eller omtala, vart de flytt.

Den tredje dagen, då de insågo, huru lönlöst det skulle vara att fortsätta med sina försök, läto de sina vassa svärd förlossa honom från längre lidande. Och han frigjordes för att förenas med den ädla skaran av martyrer i ett bättre land.

Missionsförbundet.

(Ur tidn. Augustana.)

När stenarna tala.

Den kände norske bibelskolläraren *G. Mevik* skriver i tidn. For Fattig og Rik:

När några fariseer på palmsöndagen bådo Jesus tillrättavisa sina lärjungar för den hyllning de gåvo honom på grund av hans stora gärningar, fingo de av Mästaren till svar: »Om dessa tege, skulle stenarna ropa.» Detta sade han för att visa, hur nödvändigt deras vittnesbörd var, men även för att visa, hur mäktig han själv var, i det han till och med kunde upplåta stenarnas mun och bruka deras röst i sin tjänst. Denna sin makt uppenbarar han ännu i dag. I hela världen finnas *talande stenar,* stenar, som tala, sedan människan avslutat sitt vittnesbörd här på jorden, stenar, som med dödens och gravens allvar över sig stå och vittna om den person, vilkens namn de bära. Somliga stenar fördöma den människas verk, vars minne de skola söka bevara vid liv. De äro som en mast från ett sjunket vrak, vilket sticker litet upp över havsytan och förtäljer: Här mötte den stolta skutan sin överman; här är varje hopp begravet. Andra åter stå som stjärnor och lysa mellan tusentals gravar. De göra luften ren och himmelsk mitt ute i dödens rike. När man står framför en sådan gravsten, är det, som stode man vid Guds sida uppe på ett det högsta fjäll, blickande in i löftets land, färdig att lyftas ditin.

Jag gjorde nyligen en tur genom kyrkogården i Gävle i Sverige tillsammans med en vän. Där fick jag se några talande stenar, vilkas predikan jag aldrig skall glömma. Jag vill berätta litet om tre av dem.

*

Först såg jag en grav med tre stenar. De stodo något litet ifrån varandra vid jorden men stödde sig mot varandra i den övre kanten. Om en av dem tagits bort, skulle de andra ha fallit. Under dessa stenar vila tre män. De voro från fattiga hem, men goda vänner. Innan de drogo ut i världen, lovade de varandra, att om det ginge någon av dem väl, skulle han stödja den eller de av de andra, som det icke velat lyckas för. De blevo alla tre sjömän, fingo egna fartyg att föra och blevo alla tre rika. De levde ogifta och blevo till sist jordade i samma grav. Så vilade de nu under dessa tre stenar, som stodo där och stödde varandra — en härlig symbol av kärlek och broderssinne. Jag tyckte dessa stenar ropade ut över en värld, som håller på att förtära sig själv och frukten av sitt arbete i inbördes strid, en strid, som gör jorden öde och blottad på den arbetsglädje, Gud ville att det skulle vila över handens och andens arbete: »Förliken eder med Gud och med varandra! Det är vägen till jordisk lycka.» Men de hade ett ord även till Guds barn, nämligen detta: »Stödjen varandra!»

*

Nästa sten vi stannade vid, stod på en grav, vari vilade en gammal Herrens tjänare, en predikant i Ev. Fosterlands-Stiftelsen vid namn Person. Hans jordiska villkor hade icke varit särdeles lysande. Åtminstone hade han den första tiden fått kämpa med stor fattigdom. Men hans liv med Gud hade varit rikt och hans ingång i härligheten skön. Han avslutade sin vandring med ett vittnesbörd, som var inristat på hans gravsten.

Hur de orden grepo mitt hjärta! Det

var hans sista predikan för hans folk, en predikan full av tack till Gud, som hade hjälpt honom genom livets många frestelser och strider och nu givit honom en evig seger, en predikan full av glädje och längtan till den evighet, han nu skulle få tillbringa i sin Mästares närhet. Jag tyckte kyrkogården blev förvandlad till en helgedom och graven till ett högaltare. Varken vinterns snö eller dödens makt kunde hålla tillbaka det liv, som talade genom denna kala sten. Jesu ord vid Lasarus' grav blev i detta ögonblick levande för mig: *»Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör.»*

*

På den tredje stenen stod: »Viktor Lennstrand.» Denne var på sin tid en av Sveriges störste fritänkare. Som ung gosse visade han sig ovanligt begåvad. När han gick på gymnasiet, var han en troende yngling, som tänkte bli missionär. Några vänner till mig berättade, hur gripande det var att se honom taga avsked av sin systers trolovade, när han för första gången drog ut till missionsfältet. De omfamnade varandra och talade om ett återseende därute och ett gemensamt arbete för Guds rike. Men annorlunda blev det.

Lennstrand offrade sin kraft och sina gåvor på att söka utrota tron på Gud bland sitt folk och vann många anhängare. Men en dag hejdade Gud honom genom ett litet grässtrå, som framkallade en sjukdom i hans tunga, så att den ruttnade i hans mun. De som vårdade honom på sjukhuset, ha omtalat, vilken fruktan och fasa, som omgav detta sjuk- och dödsläger. Det var som att stå ansikte mot ansikte med själva helvetet.

Förfäran grep också många vid denna åsyn. Lennstrands syster, som hade tänkt sig ut till missionsfältet, men genom broderns förkunnelse kommit till samma tankar som han, kastade sig i förtvivlan framför ett järnvägståg.

Vilken motsats mellan denna gravstens tal och den, som bar Persons namn! Båda dessa män hade varit predikanter — den ene *för* Gud, och den andre *emot* Gud. Jag tänkte, när jag stod där, på vad Lennstrand kunde ha blivit, om han varit sitt första beslut trogen. Hans minnessten förtäljde på ett ohyggligt sätt, hur hopplös den kamp är, som föres mot Gud, antingen den föres med stora ord eller i det tysta. För mig föll ett nytt ljus över 1 Joh. 2: 17: »Världen förgås och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen.»

Till Hans förhärligande.

Utmed den kaliforniska kusten finns en vik, som är besökt av turister från hela världen. De vita, dånande bränningarna, som här år efter år utan avbrott avlösa varandra, gripa i sina obarmhärtiga armar kiselstenarna på stranden, kasta, rulla och sprida dem dels mot varandra, dels mot de skarpa, vassa klipporna. Dag och natt pågår detta rastlösa arbete. Och vad blir följden?

Att här erhållas de allra vackraste, underbart slipade stenar, som sedan användas som prydnader i olika hem över hela jorden.

Men går man blott ett litet stycke bort från den klippa, som bryter havets makt och in i en liten lugn bukt, skyddad mot alla stormar och ständigt solbelyst, skall man finna massor av stenar, som det aldrig faller en turist in att samla.

Varför få dessa stenar ligga i fred? Varför vill ingen ha dem? Av det enkla skälet, att de sluppit kastas omkring av vågorna, att deras lugna, fridfulla liv lämnat dem i deras ursprungliga skick, grova, kantiga och fula. *Slipning sker genom lidande och nöd.*

Gud vet, vilken plats i den stora tempelbyggnaden *vi* äro ämnade att fylla. Må vi därför tryggt överlämna oss åt honom, som ensam förmår dana oss för just den platsen. Må vi anförtro oss åt honom, och han skall på oss utföra den nödvändiga slipningen, sitt namn till förhärligande.

Det är, som någon sagt, att nästan *alla Guds juveler äro kristalliserade tårar.*

(Ur Sanningsvittnet.)

Insänd litteratur.

Julstjärnan. 24:de årgången. Jultidning för ung och gammal. Utgiven av Axel E. Peterson. Julstjärnans Förlag, Kungsgatan 38, *Göteborg*. Pris kr. 1: 10.

Den som lärt känna denna jultidning har säkerligen också lärt sig att älska den. Det är med spänning man väntar på att den skall komma, och då den kommer, försöker man nog att så fort som möjligt taga sig tid att läsa den. Svårt var det även i år att lägga den ifrån sig innan läsningen var avslutad, och jag tror ej någon ångrar, att han köpt denna verkligt goda jultidning. Köp den!

M. L.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under november 1929.

Allmänna missionsmedel.

1619. G. K., Björköby 20: —
1620. H. K., Sthlm, i stället för blommor till Olof Åkessons bår 15: —
1621. »Annie» 10: —
1622. Höstoffer från N. N. 20: —
1623. »Till Herrens verk i Kina» 20: —
1624. »2 Tim. 2: 8» 1,000: —
1625. Månstorps mfg, gm G. P., Askekärr 40: —
1626. L. E. P., Ödeshög 100: —
1627. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1628. S. A., Sk—å, »En droppe i havet» 10: —
1629. E. D., Gbg 100: —
1632. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
1633. Ölmstads Norra syfg, gm O. L., Brötjemark 70: —
1634. St. Åby Östra Syfg, gm C. G. J., Ödeshög 220: —
1635. I st. för blommor vid O. Åkessons, Spjutsbygd, bår 100: —
1636. Koll. i Bergvik, gm Th. S. 10: 68
1637. Skolbarnen i Lynäs vid missionsstund, gm d:o 8: 32
1638. Koll. vid gudstjänst i Boliden, d. 3/11 gm N. W., Skellefteå 40: 17
1639. A. M., Lanna, gm R. A. 10: —
1640. A. P., Vintrosa, gm d:o 5: —
1644. Ps. 103: 2 27: —
1645. E. H., Ursviken, gm A. B., Skellefteå 30: —
1646. —n, Skellefteå, gm d:o 25: —
1647. »E. H.» 50: —
1648. Från gåvoauktion i Helsingmo, gm O. N. 25: —
1649. G. T., Sthlm 100: —
1650. Borås-Sjömarkens Kinakrets, insaml. vid G. Klingners besök, gm H. P., Sjömarken 100: —
1653. L. M. F., insaml. för seminariet i Yuncheng 4,275: —
1654. M. J—n, Mohärad 100: —
1655. »Till minne av d. 23/10 1921» 10: —
1656. Tackoffer, C. N., Skellefteå, gm A. B. 10: —
1657. »Kinesernas Vänner», Jkpg, offerinsaml. d. 3 nov. 1929, gm K. R. 500: —
1658. N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh., gm S. N. 10: —
1659. S. N., Skellefteå, till d:o, gm d:o 100: —
1660. A. B—n, veckoslantar, till d:o, gm d:o 6: —
1661. J. A. S., d:o, till d:o, gm d:o 10: —
1662. »Till min väns minne», Skellefteå, till d:o, gm d:o 10: —
1666. K. G., Sthlm 20: —
1668. Vänner till O. Åkesson, Spjutsbygd, i st. för blommor vid hans bår, gm M. Å. 25: —
1669. »En blomma på S. Andersons i Brodderud grav, från vänner i N. Vadsbo missionskrets», gm C. O. V. B., Leksberg 40: —
1670. F. F., Östertälje 2: 55
1672. J. S. med fru, Säter, till Malte Ringbergs underh. 50: —
1673. Konfirmandernas offerafton, gm N. W., Skellefteå 32: 20
1674. Bergsbyns Kinakrets, till Estrid Sjöströms underh., gm J. O. H., Bergsholmen 72: 50
1675. Simtuna Syfg, gm A. H., Fjärdhundra 100: —
1680. Från Syfg för S. M. K., Malmö, sista delen av auktionsmedlen för sommaren 1929, gm H. H. 246: 42
1681. Malmbäcks mfg 20: —
1682. Barkeryds arbetsfg, gm G. A. G., Äng 100: —
1684. »Ett litet tackoffer på 50-årsdagen», H. Vetlanda 50: —
1685. H. R., Uppsala 10: —
1686. »Gunnar» 20: —
1688. »En vän» 10: —
1689. K. K., Vänersborg, gm E. L. 250: —
1690. I. H., Sthlm 50: —
1691. R. Ö., Gbg 2: 50
1692. Del av makarna Alexanderssons, Malmö, testamente 3,270: —
1693. Koll. i Gummark d. 17/11, gm N. W. 57: 09
1696. S. L., gm H. F., Motala 5: —
1698. A. M., Alva, gm E. W., Hemse 5: —
1699. G. C., Sävsjö 10: —
1700. Västra Ryds kyrkl. mfg, gm C. V. A., Rydsnäs 50: —
1701. Slututdelning på aktier 22: —
1702. »En Jesu och Missionens vän» 1,000: —
1703. E. L., Köpenhamn 70: 13
1704. I st. för blommor till O. Åkessons, Spjutsbygd, bår, gm M. Å. 10: —
1705. Kinagruppen i Gbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underhåll, gm L. O. 1,000: —
1706. H. C., Sandhem 4: 75
1707. Syföreningarna för S. M. K., Sthlm, försäljn. d. 22/11 1929, däri ingår fr. vänner i Karlshamn, till Estrid Sjöströms underh. 70: — kr. Netto 5,393: 92
1708. Ekenäs Syfg, sparb.-medel, gm N. J. C., Loveslund 48: —
1709. Skullaryds mfg, gm R. S., Flisby 25: —
1710. Skördefestmedel fr. Ölmstad, gm O. L., Brötjemark 50: —
1711. Tofteryds mfg, gm T. B., Skillingaryd 150: —
1712. D. U. F., Grebo, koll. vid bönestund, gm A. K. 10: —
1714. S. L., Sthlm 30: —
1716. »Kinabarnens», Skellefteå, sparb., gm N. W. 20: 44
1717. »En liten nypa mjöl» 10: —
1718. O. M., Orrviken 5: 66
1719. »Min glädjebössa» 149: —
1720. O. M., Sthlm, »till Guds verk i Kina» 5: —
1721. »Tillägg till försäljningen» 10: —
1722. Söndagsskolan i Höganäs, gm E. R., Höganäs 20: —
1723. Testementsmedel jämte ränta efter avlidna fru Hedda Rosenlind, Sthlm 10,172: —

1724. »En tacksam missionärsson» 5: 60
1725. Hörle mfg, gm G. S., Hörle 35: —
1726. M. L., Värna, »En blomma på O. Åkessons grav 10: —
1727. Kyrkl. syfg i Falköping, gm F. G. W. 50: —
1728. B. G., Sollefteå 15: —
1730. L. W., Malmö 50: —
1731. »Tillägg till försäljningen» 17: —
1733. Till Judit Hultqvists underh., gm E. S., Höreda 15: —
1734. Testamentsmedel efter avlidna Anna Matilda Lindqvist, Sala, gm C. J. A., Sala 100: —
1735. Koll. i Sunneränga, Flisby, gm K. G. 25: 72
1736. Resebidrag från Ryssby, gm S. S., Ryssby 16: 95
1737. Koll. i Forssa skolhus, gm J. S., Mönsterås 12: 80
1738. D:o i Långnäs, gm J. A. V. P., Mönsterås 18: 05
1739. D:o i församlingshuset, Kalmar, gm E. B. 87: 25
1740. Missionsvänner i Kalmar, gm E. B. 8: —
1741. »Lille Håkan», Oskarshamn 10: —
1742. Stensö arbetsfg, Kristdala, gm Kristdala mfg 532: 25
1743. Koll. i Kristdala kyrka, gm E. M. 30: —
1744. S. A., Kristdala 500: —
1745. Koll. i Bråbo, gm E. L., Bohult 20: 12
1746. D:o i Borgholms missionshus, gm S. N. 9: 55
1747. D:o i Borgholms kyrka, gm O. C. 20: 27
1748. D:o i Sörby, gm C. F., Lindby 5: —
1749. D:o i Långlöt, gm J. A., Långlöt 12: 65
1750. D:o i Lerkaka, gm A. A., Runsten 5: 32
1751. Resebidrag fr. Ljungby, gm A. W. H., Ljungby 15: —
1752. Koll. i Flisby 27: 16, gm E. B., samt av G. B. 5: — 32: 16
1753. Tillägg till försäljningen 7: —
1758. Ps. 5: 13, till C. Bloms underh. 100: —
1759. Ps. 33: 20 till R. Andersons underh. 100: —
1760. Koll. i Grytgöl 20: —
1761. Mfg i Erstorp 22: —
1762. D:o i Vånga, koll. 10: —
1763. O. E., Vånga 5: —
1764. A. L., Grebo 10: —
1765. Koll. i Värna skola 16: 50
1766. D:o i Åtvidaberg 10: —
1767. D:o i Hägerstad 21: 75
1768. D:o i Vena 52: 50
1769. D:o i Betania, Bodafors 23: 10
1770. D:o i Stockaryd 17: —
1771. D:o i Vetlanda 38: 70
1772. D:o i Holsby 17: 30
1773. D:o i Karlstorp 15: 10
1774. Gm E. S., Björköby 20: —
1775. Mfg i Björkö 30: —
1776. E. W., Björköby 10: —
1777. Ungd.-fg i Björkö, resebidrag 5: —
1778. K. J., Bogle 5: —
1779. »Maria», Fjäderhult 5: —
1780. M. K., Edderyd, »tackoffer» 20: —
1781. P. J., Edderyd 5: —
1782. L. J., d:o 5: —
1783. A. J., d:o 5: —
1784. E. J., d:o, »en blomma på pappas grav» 5: —
1785. E. J., d:o, »mitt potatisland» 10: —
1786. Koll. i Näglarp 25: 25
1787. A. K., Björkeryd, rab. å H. S. Ö. 23: 12
1788. Ulriksdals mfg 50: —
1789. D:o 10: —

Kr. 32,384: 34

S. M. K:s Pensionsfond.

1643. »En gammal vän, i st. för en liten blomma på Fredrika Hallins bår» 5: —
1671. Syfg N:o 2 65: —
1757. 2 Moseb. 35: 5 50: —

Kr. 120: —

Särskilda ändamål.

1618. Till julgåva till Maria Nylin, fr. vänner i hemorten, gm C. N., Örebro 50: —
1630. Fam. S., Karlstorp, till J. Hultqvist, att anv. till nödens lindrande i Kina 15:
1631. Syfg Ljusglimten, Duvbo, till barnh. i Sinan 800: —
1641. Redbergslids syfg, återstoden av underh. till lärare och evang. i Mienchih 300: —
1642. Ps. 103: 2, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 20: —
1651. K. S., Huskvarna, till en evang. underh. 200: —
1652. I. A. M., till deras evangelisters underh. 200: —
1663. Den äldre syfg i N. Skärstad, till evang. »Gyllenstjärnas» underh., gm A. G., Siringe 100: —
1664. Den äldre syfg i N. Skärstad, bidr. till en skolgosses underh., gm d:o 50: —
1665. Skärstads norra söndagsskolas sparb.-medel, till gossen »Nytt Liv» hos Axel Hahne, gm O. A., Siringe 54: 41
1667. B. J., Mariestad, »födelsedagsblommor», till syskonen Carléns att anv. efter gottf. 35: —
1676. C. A. o. A. L., Örebro, till Maria Nylin, för hennes verks. bl. barnen, gm A. L., Örebro 100: —
1677. Syfg n:o 1 sparb., för underh. av en bibelkv. i Honanfu 43: 10
1678. »Tackoffer», till Gerda Carlén, att anv. efter gottf. 25: —
1679. »En försåld brosch», till Maria Pettersson, att anv. efter gottf., gm H. H., Malmö 16: —
1683. Bredsels syfg till J. Aspberg, att anv. efter gottf., gm A. S. 50: —
1687. S. E. B., Norrköp., till M. Petterssons barnhem 100: —
1694. E. A., Gbg, till Gerda o. Oskar Carlén att anv. efter gottf. 100: —
1695. M. H., Björnö, till M. Petterssons barnhem 20: —
1697. Fr. Sättra, Adelsö, sparb.-medel, till barnh. i Sinan 92: —
1713. N. L., Norrtälje, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 200: —
1715. Vita Bandets södra fg, Sthlm, till barnh. i Sinan 7: —
1729. Vesta o. Hjortsberga syfg, till M. Nylin, att anv. efter gottf., gm V. L., Kumla 50: —
1732. A. P., Munkflohögen, till Hanna Wangs verks., »en såld väska» på försäljningen 20: —
1754. A. G., Malmö, för evang. Wei Dienchen o. Siao Hsi-kao 250: —
1755. »Kinavän», Vetlanda, till C. o. E. Blom, att anv. efter gottf. 150: —
1756. Fr. Vänner i Örebro med fl., gm S. L., till M. Nylin, att anv. efter gottf. 40: —
1790. A. K., Björkeryd, till J. Hultqvist, till d:o 15: —
1791. D:o till C. Blom, till d:o 15: —
1792. »En Kinavän», till d:o för d:o 20: —

Kr. 3,137: 51

Allmänna missionsmedel	**32,384: 34**
S. M. K:s Pensionsfond	**120:**
Särskilda ändamål	**3,137: 51**

Summa under nov. mån. Kr. 35,641: 85

Med varmt tack till varje givare!

»Din nåd är stor allt upp till himmelen och din trofasthet allt upp till skyarna.» Ps. 57: 11.

Nödhjälpsmedel.

G. G., Nordmaling, 50:—; T. L. 500: —; O. Ö., Norrköping, 25: —; Onämnd gm K. G., Malmö, 10: —; W. G., Syninge, 20: —; A. V., Skellefteå, 5: —; E. N., Malmö, 10: —; »Herrens tionde» 10: —; S. K. St. B. H., Saltsjöbaden, Rom. 2: 29, 3: 3, 5: —; G. D., Gbg, gm K. M. A. 100: —; G. M. H., Stöllet, 100: —; E. H., 50: —; E. B., Sthlm, 10: —; M. H., Broddetorp, 20: —; »En vän» gm d:o, 5: —. *Summa Kronor 920: —.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 35:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1930 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Människosonens dagar. — Maria Björklund †. — Vaken upp! — S. M. K:s Försäljning i Stockholm. — Gemensam bönedag för missionen. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Från när och fjärran. — Från världsmissionsfältet. — När stenarna tala. — Till hans förhärligande. — Insänd litteratur. — Redovisningar. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1929.

N:r 20. ÅRG. 34. 25 DECEMBER 1929. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

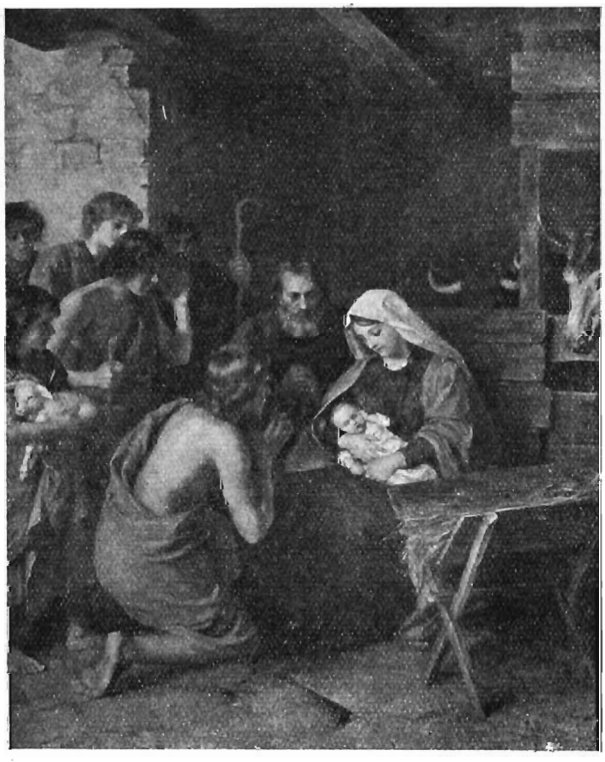

»En jungfru födde ett barn i dag, Det vi skola prisa och ära. I det haver Gud ett gott behag Och bjuder oss höra dess lära. Och vore ej det barnet fött, Förtappat bleve då allt kött: Nu frälsning bjuds åt alla. Pris vare dig, o Jesu Krist! Du är vårt enda hopp förvisst; Vi för din fot nedfalla.»

(Sv. Ps. 60: 1.)

Ära vare Gud i höjden!

O mänsklighet, till himlens höjd
Din lovsång stige nu med fröjd,
Ditt hjärtas portar vidge sig:
Din Gud, din Gud besöker dig!

Han såg din nöd, ditt själave.
Sitt liv för dig han ville ge,
Gick in i marter, kval och nöd
Att rädda dig från evig död.

Allt har han återvunnit dig
Och kallar nu dig mildelig
Intill sin nådefulla barm,
Hur oren än du är och arm.

Nu gives frihet, liv och hopp.
Från syndens läger stå nu opp
Och fall med ödmjuk hjärtebot
Din Herre och din Gud till fot!

Då skall du se, vad saligt gott
Av Guds barmhärtighet du fått
I Jesus Kristus, livets bröd,
Som frälsar ifrån evig nöd.

Då skall med heligt lovsångljud
Du prisa alla andars Gud,
Som till din räddning givit har,
Det, honom allrakärast var. —

Ja, lov och ära, tack och pris
Dig vare, Gud, som, huld och vis,
En hjälp, en räddare oss fann,
Som blev vår oväns överman!

Pris dig, o Herre Jesu Krist,
Som övervunnit satans list
Och banat med ditt liv, din nöd
Oss väg till räddning ur all nöd!

O Ande god, all kärleks makt,
Ack ställ om oss en helig vakt,
Låt oss i ljuset av ditt ljus
Med glädje nå vår Faders hus!

Treenige, ditt lov och pris
Låt även oss på änglavis
Få sjunga i all evighet
Och ära din barmhärtighet!

(Ur För Sabbatsstunder av K. W. S.)

STOR GLÄDJE, SOM SKALL VARA FÖR ALLT FOLK.

Julhälsning från en av Guds budbärare i Kina.*

Det var i slutet av november, som jag plötsligt angreps av en svår sjukdom, vilken bragte mig till själva randen av dödens flod, så nära, att jag väntade min Konungs kallelse att stiga ned i floden för att gå över till den andra stranden. Men till svar på många kära vänners böner, däribland många kinesers, vek sjukdomen, och på juldagen fann jag mig alldeles befriad ifrån den, ehuru ännu så svag, att jag varken kunde läsa, sjunga eller taga någon del i vår gemensamma gudstjänst. Det enda, jag kunde göra, var att ligga där så gott som hjälplös på min bädd.

Medan jag låg där, gingo mina tankar tillbaka till de två kyrkor, där jag under några år genom Herrens nåd haft att utföra en evangelisk förkunnares ämbete, och sedan till den kyrka i mitt hemland, England, av vilken jag de två första åren efter min omvändelse varit medlem. Huru livligt kommo icke julgudstjänsterna för mig! De festligt upplysta templen och de glada, lyckliga ansiktena överallt i bänkarna syntes för mig så verkliga och så levande, att jag tyckte mig själv åter instämma i de gamla kära julpsalmerna om frid på jorden till människorna ett gott behag. När jag sedan tänkte på både den andliga och timliga glädje, som julen bringar Guds folk, förstod jag som aldrig förr, att änglarnas budskap verkligen var ett budskap om en stor glädje — glädje i hem och hjärta, glädje i sjukdom och hälsa, glädje i liv och död, glädje för tid och evighet! Ja, Gud ville verkligen bereda sina skapade varelser stor glädje, då han icke skonade sin ende Son utan utgav honom för oss alla.

Under det jag låg där och tänkte på den första delen av änglarnas julhälsning, slog mig som en blixt den senare delen:

»som skall vara för allt folk».

Huru jag än försökte, kunde jag icke komma ifrån de orden. Det var, som om den strålande tavla, jag sett framför mig av julglädje i mitt hemland, med ens förlorat sin glans, ty över de vänliga julhälsningarna, jag hört utbytas omkring mig, över brusandet av julpsalmerna, över predikantens röst, där han förkunnade fridsbudskapet, tonade de orden: »som skall vara för allt folk». Mina tankar gingo tillbaka till Kina, det fattiga, sorguppfyllda Kina. Ty Kina är verkligen ett sorgernas land i en betydelse, som knappt någon fattar, som icke varit där. Jag vet, att det finns sorg och fattigdom i hemlanden, men en närmare bekantskap med kineserna har för mig avslöjat, att till och med mitt under deras glädje döljer sig den djupaste hopplöshet, för att nu icke tala om deras uppenbara sorger.

* Denna artikel, som varit införd i Missionstidningen Sinims Land för dec. 1903, har säkerligen ännu något att säga oss vid juletid och införes därför ånyo. Möjligen äro några av detaljuppgifterna, t. ex. om missionärsantalet i Kwangyuen, ej överensstämmande med förhållandena nu, men i stort behöva även vi samma påminnelser.

Ja, man kan icke annat än känna, att det är något, som gör en stor skillnad mellan hemlanden och Kina. Vad är detta något? Det är Guds evangelium, som »skall vara för allt folk».

Varför är det då icke för allt folk? Gud give, att varje evangelii förkunnare på juldagen från sin predikstol sökte besvara den frågan, eller ännu hellre att varje enskild kristen icke gåve sig någon ro, förrän han kunde se upp i sin Mästares ansikte och säga: »Herre, i detta har din tjänare ingen skuld!»

»Som skall vara för allt folk.»

Och dock, om vi den dag, som är, kunde dela världens befolkning i två grupper, den ena bestående av sådana, som hava hört det glada budskapet, låt vara blott en enda gång, den andra av sådana, som aldrig hava hört det, skulle de senares antal vida överstiga de förras. Denna motsats blir så mycket mer sorglig, när man tänker på, att några få särskilt lyckligt lottade millioner i den förra gruppen hava hört det glada budskapet så ofta, att de hava tröttnat därpå. Är detta, kan detta vara enligt Guds vilja? Och om icke, är församlingen verkligen sann mot sin Herre, när hon säger: »Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden»? Förvisso måste det vara något stort misstag, när omkring nittionio hundradelar av församlingens krafter och medel användas uteslutande för en hundradel av jordens befolkning.

Jag vet, att man i hemlanden har svårt att fatta, vad hedendomen egentligen är. Jag trodde, innan jag kom hit ut, att jag genom att hava läst åtskilligt om förhållandena i Kina skulle hava satt mig in däri, men min vistelse här har lärt mig fatta den förskräckliga verkligheten, såsom jag annars aldrig hade lärt känna den. Och huru djupt kände jag den icke denna juldag, då jag på mitt sjukläger icke kunde låta bli att jämföra hemlanden och Kina! I denna stad, Kwang-Yuen — illa beryktad för sin ondska till och med i Kina — finnas fyra arbetare, min hustru, två andra systrar och jag. Men runt omkring ligga stora, befästa städer liksom mindre städer och byar med en befolkning, som kan räknas i millioner, utan en enda protestantisk missionär. Jag vet icke, huru långt vi skulle behöva resa t. ex. rakt västerut för att påträffa någon förkunnare av det budskap, som skall vara för allt folk, jag tror nästan tvärt igenom hela Tibet och in i Brittiska Indien.

Vad innebär detta? Jo, att med varje år hundra tusen och åter hundra tusen gå in i evigheten, vilka icke ens ana, att det finnes ett evangelium. Och dock, icke så långt ifrån dem — blott några veckors resa — kan Herrens folk i Europa, Australien och Amerika räknas i hundra tusental! Har Guds församling i våra dagar icke ögon för syner liknande den, aposteln Paulus fick, då han såg den macedoniske mannen? Har hon icke öron för det ropet: »Kom hit över och hjälp oss»? Kan det vara möjligt, att allt det sköna och härliga, som finnes i de kristna länderna, har bländat våra unge män och unga kvinnor,

så att de icke se det fruktansvärda mörker, som råder i övriga delar av världen? Kan det vara möjligt, att klingandet av det guld, som de hoppas vinna, dövar deras öron, så att de icke höra denna i millioner hjärtan ångestfullt frampressade suckan: »Kommen hit över och hjälpen oss»?

»Som skall vara för allt folk.»

O, att Gud finge inskriva dessa ord i varje kristens samvete! O, att de söndag efter söndag finge göra sig hörda över kyrkokörernas och orglarnas brus! O, att de vore inskrivna på väggarna i varje kristens gudstjänsthus, så att de, som hava förmånen att sitta inom dessa väggar i sina bekväma bänkar, började tänka på de millioner, vilka sitta i mörker, och komme ihåg, att just åt dem är det stora uppdraget givet att bringa evangelium till hedningarna!

»Det är saligare», säger skriften, »att giva än taga.» Gud vare pris, att många av hans kära barn i alla land börjat inse detta! Men ännu har icke församlingen i dess helhet insett det. Vi höra ofta, med vilken glädje församlingen på någon viss plats välkomnar nya arbetare i sin krets. Men sällan höra vi samma glädjeuttryck, när någon av dess verksammaste arbetare tager avsked för att gå ut på hednafälten. Vi höra ofta tacksamhet uttalas över någon större summa, skänkt av någon rik person. Men vi höra icke så ofta vittnesbörd om den stora välsignelse, som följer på givandet av t. ex. tionde av en församlings inkomster för hedningarnas behov. O, att under det år, som kommer, Kristi församling vaknade upp och insåge sin stora förmån att få giva — giva sina söner och döttrar, sitt silver och sitt guld, giva både det ena och det andra till hans tjänst, varhelst han vill använda det! Jag tror icke, att den Heliga Ande någonsin skall säga om annat än verkligt helgade troende: »Avskiljen åt mig dem för det arbete, vartill jag har kallat dem!» Men jag tror, att om i dessa de yttersta dagarna församlingen ägde flera verkligen helgade medlemmar, den Helige Andes kallande röst skulle höras långt oftare än nu, och män och kvinnor ständigt finnas redo att gå ut med det glada budskapet till alla delar av jorden, tills slutligen det ordet varder uppfyllt:

»Si, jag bådar eder stor glädje, som skall vara för allt folk.»

Hemförlovad missionsvän.

Adventsöndagen kom Herren med förlossning och vila till en vän, som länge stått vår mission mycket nära. Det var fru *Mathilda Andersson,* Klockelund, Björkö. Hemmet är beläget mellan Nässjö och Vetlanda, alltså i en trakt, som för S. M. K. har betytt och betyder mycket, och där nu missionen måste sakna en av sina varmaste vänner, en vän, som fått nåden och glädjen att bringa ett det största offer åt missionen. Den avlidna var moder till vår missions sekreterare, missionär M. Lindén. Med ödmjuk glädje tackade hon Herren för sonens kallelse till helig tjänst på missionsfältet och hemma.

Målmedvetet och uthålligt tjänade hon själv missionen. »I syföreningen, som hon för 40 år sedan bildade, har hon troget tjänat», skriver en vän och tillägger: »Huru många hedningar, som fått höra Livets

ord, därför att hennes flitiga händer icke tröttnade, det skall evighetens ljus uppenbara.»

Hennes hem stod ständigt öppet för Herrens vänner, och dit kommo de gärna. Huru många Ordets förkunnare hava icke i det hemmet blivit hjärtligt välkomnade. Särskilt ha våra missionärer där fått känna hemtrevnad och vederkvickelse. Likväl torde det icke ha varit i yttre gärning som denna Herrens tjänarinna gav det djupaste intrycket. Genom sitt stilla, soliga och ödmjuka väsen var det som hon mest verkade och drog allas hjärtan till sig. Det ljuvliga, försynta framträdandet var som en levande tolkning av Petri ord om »den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud». Man kan så väl förstå ett uttalande om henne av en Ordets tjänare: »Det kändes, när hon var i kyrkan.»

Säkert instämde alla i det ord, som en vän uttalade vid den öppna griften: »Du saknas, när din plats står tom!» Må vi bedja att Herren hugsvalar de sörjande och med sin nåd ersätter den stora förlusten.

Välsignelsen av hennes böner är ett rikt arv, ett arv som också vår mission får dela. Vi säga därför till sist: Ett varmt tack för allt Du gav!

Frid över det ljusa minnet!

G. Ö.

Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Samtidigt ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Trettondedagen

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. en *missionshögtid i Betesdakyrkan*, Floragatan 8, Sthlm, då sparbössor och offergåvor mottagas.

Doktor *Karl Fries* och missionär *Aug. Berg* komma att tala vid mötet. Missionens vänner hälsas varmt välkomna, och vi anbefalla mötet åt deras hågkomst och förbön.

S. M. K:s tisdagsbönemöten

i Betesdakyrkan börja åter v. G. fr. o. m. tisdagen den 14 nästkommande januari. Mötena hållas kl. 7 e. m. och Missionens vänner hälsas varmt välkomna att taga del i dessa möten.

Svenska Missionens i Kina missionsstationer.

VII.

Hancheng och Hoyang.

Då en kort skildring över arbetet i dessa tvenne städer med tillhörande distrikt nu skall nedskrivas, komma mig psalmistens ord i minnet: »De funno ingen stad, där de kunde bo... han ledde dem, så att de kommo till en stad, där de kunde bo. De må tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn.» Ps. 107: 4—7.

Då Robert Bergling fick sin missionskallelse till Kina, uppstod ock hos honom en önskan att få upptaga arbete på en plats, där evangelium ännu icke var predikat, med andra ord, att bliva en banbrytare i ordets bästa mening. Denna hans bön och önskan har förverkligats, och han är den ende av Svenska Missionens i Kina missionärer, som under hela sin långa arbetsperiod icke förflyttats från sitt honom en gång anvisade distrikt.

Provinsen Shensi, i vilken dessa tvenne städer äro förlagda, var vid denna tid ansedd för att vara mer främlingsfientlig än många andra av Kinas provinser. Provinshuvudstaden Sianfu var vid den tiden

icke ännu öppnad för evangelisk verksamhet, och dess ledande män, såväl som befolkningen i sin helhet, berömde sig av att icke hava några utlänningar inom sina portar. Detta inverkade utan tvivel på hela provinsbefolkningens stämning gent emot oss.

Till den i norra delen av vårt Tungchowfudistrikt belägna staden Hancheng riktades nu Robert Berglings tankar, men han visste alltför väl, att det fordrades mycken vishet och mycken bön, parad med uthållighet och tro, för att få fotfäste inom densammas murar. Hancheng, ehuru i sig själv icke en större stad, ligger dock inom ett folkrikt och bördigt distrikt, som sedan urminnes tider varit bekant för sina lärda män. Från detsamma ha utgått män, som beklätt de högsta ämbeten inom riket, och i dagligt tal kallas staden för »lilla Peking».

Att genast försöka underhandla om att få hyra ett hus i staden skulle hava varit fruktlöst. I stället bosatte sig familjen Bergling i en liten by, Huang-tsuen kallad, i den mitt emot, på andra sidan Gula Floden belägna provinsen Shansi, för att med denna plats som utgångspunkt, söka bliva bekant med befolkningen, vänja dem vid utlänningen och vinna deras förtroende. Då Robert Bergling första gången besökte Hancheng, var det med mycken ovisshet, om han ens skulle få logis på något värdshus. Med tillhjälp av en liten list lyckades det dock, men det dröjde ej mer än ett par timmar förrän värden kom och anmodade honom att lämna värdshuset. Därtill svarade Bergling dock nej. En liten debatt följde, som slutade med att värden, på Bergling's begäran, anmälde hans ankomst för mandarinen, och då denne ej befallde honom att gå, tillät värdshusvärden honom att stanna. Efter ständigt upprepade besök ändrades förhållandena så, att värdshusvärdarna i själva staden såväl som i de kringliggande köpingarna, ävlades om att få honom till gäst. Herren hörde bön och gav seger!

I Hanchengs närhet, i Liu-tsi-tsuen, lyckades det sent omsider att förhyra en liten oansenlig lokal, som skulle användas till opiumasyl. Kontrakt skrevs på 20 år och hyra för 10 år betaltes i förväg, men trots dessa försiktighetsmått uppstod ett så intensivt motstånd, att den stackars husvärden, gråtande bönföll om att få affären ändrad, så att han kunde återfå sitt kontrakt och slippa att med hustru och barn utsättas för att dödas eller misshandlas. Då detta vägrades, hotades han så allvarligt till sitt liv, att han måste fly och gömma sig, under det att byinnevånarna med hackor, yxor, spadar och spett fördärvade taken på husen. Sedermera anmälde de saken för mandarinen, men denne ställde sig på missionärernas sida och ådömde de som förövat illdådet, att återuppbygga det nedrivna, allt till folkets stora förvåning. Ehuru folket alltjämt voro beslutna på att förhindra utlänningen från att vinna fotfäste i deras mitt, lyckades det dem dock icke. Till och med i staden Hancheng hyrdes en lägenhet, och alla uppgjorda förslag om att driva ut den ovälkomne inkräktaren strandade. De ansågo honom oövervinnelig! Gud var på hans sida, vem kunde då stå honom emot! Denna lilla skildring låter läsaren få en inblick i huru förhållandena på den tiden gestaltade sig. Det var trångt, men det ledde till oanade segrar för Guds rike. Om dessa vilja vi nu något berätta.

Trettiotre år ha förflutit sedan dessa händelser inträffade. Vad har under tiden ägt rum?

Då man med vad som nu berättats om svårigheterna att vinna inträde i detta distrikt som bakgrund jämför tillståndet, sådant det nu äger rum, så måste man i sanning säga: »Av Herren är det skett!» I hela distriktet, inberäknat städerna Hoyang och Chenghsien, samt även den i norr om Hancheng belägna staden I-chuan, som strängt taget icke hör till vårt distrikt, men som dock under en följd av år bearbetats från detsamma, finnes nu närmare ett tusen församlingsmedlemmar och 46 utstationer.

Alla till buds stående medel har använts för att bringa folk under inflytande av evangelium och alla samhällsklasser ha nåtts. Ett av de bästa redskapen har utan

tvivel varit den opiumasylsverksamhet, som utförts. Genom densamma ha många kommit till sann kännedom om Jesus Kristus. För övrigt har, förutom predikoverksamhet i stad och på land, skolverksamhet i ej ringa utsträckning bedrivits. Under de senaste åren har ett slag av skolverksamhet bedrivits, som sedermera upptagits på andra stationer. Det består i en ordning kunna sprida ljus och kunskap i sina hem och i sin omgivning. Skolorna gå under namn av »gummskolor» och ha, vad underhåll beträffar, inrangerats bland de övriga skolorna och ha även visat sig vara till stor välsignelse.

Det var fröken Anna Eriksson, som först började med denna slags verksamhet, men, som förut sagts, har den upptagits på flera

Gruppbild av Kvinnoskolan i Hancheng.

skola för kvinnor av alla åldrar, som icke äro läskunniga. Unga och gamla i evangelium intresserade få komma, och betalningen för sitt underhåll få de erlägga allt efter sin förmåga. Ingen nekas att komma, och de få stanna i skolan så länge de kunna. Ändamålet är att bibringa, särskilt då de äldre, så mycken kunskap att de kunna läsa innantill och bliva förtrogna med sin Bibel, för att sedermera i sin andra av våra stationer. Den forna fiendskapen har utbytts mot aktning och förtroende, och många äro de bevis härpå, som våra arbetare under årens lopp fått röna. En hel mängd arbetare ha givetvis under dessa år här haft sin verksamhet. Så t. ex. hade vi flera norska kvinnliga missionärer hos oss, innan deras mission fick eget fält. Bland våra egna kunna namnen Ulff, E. Andersson, Emilia Sand-

berg, Anna Eriksson, Ester Johnsson och Estrid Sjöström nämnas. Vidare tillbringade Nathanael Högman även en del av sin arbetsdag här. Om vi skulle nämna några namn på kinesiska medarbetare, så framstår väl i allra främsta rummet den sedan flera år tillbaka avlidne läraren Chi, han, som alltsedan arbetets begynnelse, gjort en så stor insats i detsamma. Andra med samma namn och tillhörande det visade sig snart, att detta steg ledde till det helas bästa. I Hoyang ha även flera av våra missionärer nedlagt ett gott arbete. Så t. ex. vistades Jakob och Inez Bölling här tills den förre kallades hädan. Vidare ha Ida Ringberg, som ogift, Mary Ramsten, Sigrid Bengtsson, Ester Berg, Nathanael Högman, Josef och Johanna Olsson, Martin Lindén, Martin Bergling och möjligtvis andra, här haft sin verk-

»Hela hushållet» samlat utanför missionsstationen i Hoyang.

samma släkt, ha ock kraftigt deltagit i arbetet.

En dagsresa söderut från Hancheng ligger staden Hoyang. Den öppnades för evangelisk verksamhet år 1904. Under en följd av år bedrevs arbetet från Hancheng, tills tiden var inne att förlägga »högkvarteret» därstädes och låta arbetet i Hancheng så mycket som möjligt utföres av den infödda församlingen. Uppbrottet från Hancheng skedde icke utan smärta, men samhet. En av »Daggryningens» skolor har under flera år här existerat. Gamle läraren Suen's namn bör ej förglömmas i samband med denna skola.

Under de sista åren ha nöd och trångmål med anledning av inbördeskriget ofta vållat besvärligheter. Flera gånger ha båda städerna varit belägrade och beskjutna. Flyktingar i mängd ha tagit sin tillflykt till missionsstationerna. Liv ha kräfts bland de kristnas leder. Rövare ha

Gatubild från Honanfu. Foto: R. Anderson.

tillfångatagit flera, och underbara händelser skulle kunna omtalas, huru dessa tillfångatagna räddats, men tid och utrymme förbjuder detsamma. I Hoyang har under flera år en industriskola givit undervisning och arbete åt ett flertal gossar och ynglingar. Alltsomallt ha vi stor anledning att tacka vår himmelske Fader för hans mäktiga gärningar uppenbarade i detta distrikt och på samma gång anbefalla verket åt missionens vänners förböner.

»Och somt föll bland törne och risiga snår
och dömdes i brodden att dö,
och somt föll på vägen, där vandrarnes spår
förtrampa vart spirande frö.
Men somt föll i jord, som bär hundradefallt
Och därför ock vi vänta skördar, trots allt.»

August Berg.

Fru Sü
eller — den som söker han finner.

Vår vän och medhjälpare fru Sü var en sanningssökande själ. I många långa år hade hon kämpat för att finna frid. I buddismens mystiska lära var hon väl bevandrad. Hon hade sökt att troget följa alla dess bud, sökt att genom meditationer komma i förbindelse med andevärlden och att genom goda gärningar vinna ett lyckligt liv i ett väntat paradis. Hon brukar omtala, huru hon kunde sitta i meditation ett par dagar utan att förtära föda och helt skild från yttre världen. Hon kände då ingen hunger. Starka, bindande löften hade hon avgivit; av religiösa skäl var hon vegetarian och var för alla sina dygders skull på god väg att bliva ansedd för ett helgon.

Det var en kamp att vinna ljus och frid. Dock ju ivrigare hon tillbad avgudarna, desto tyngre och fridlösare blev det i hennes själ.

Hennes hem var i Shansi, där hennes man, som var från Honan, var mandarin. Så kom hon till sin mans hem i Honanfu. Vid 32 års ålder blev hon änka. Hon hade en kär dotter, som vid faderns död var 12 år gammal. Fru Sü var mycket duglig i hemmets sysslor, skicklig att sy och brodera och därigenom förtjänade hon och hennes flicka en del till sitt uppehälle. Fru Sü har något fint och behagligt i sitt sätt och hennes hem är alltid så snyggt och

trevligt. Hon och hennes dotter hade det så gott tillsammans.

Så förflöt livet i det yttre tämligen lugnt under 6 år, då hon åter drabbades av en stor sorg. Hennes kära flicka, som var hennes hjälp och tröst, fick lungsot och dog. Fru Sü kände sig då så ensam och övergiven. Hon tyckte, att hennes lott var hård. Livet var tungt, döden syntes mörk och dyster, och fridlöst var det i hennes hjärta.

Några år gingo. Så fick hon höra talas om, att det fanns en plats i staden, där en ny lära förkunnades, ja, det sades, att där predikades om en sann, levande Gud, som kunde frälsa från synden och giva hjärtat frid. Många tankar och spörsmål uppstodo i hennes inre. Skulle hon våga sig dit? Somliga sade, att det var en god lära, andra att det var en förvillelse. Dock, längtan blev henne för stark, och en dag, då hon gick förbi kapellet, fick hon höra sång och gick så in. Hon träffade där evangelisten, som visade henne till kvinnornas gård. Hon kom icke av nyfikenhet som så många andra utan av frälsningsbegär. Det första hon sade var: »Jag har hört, att här predikas den sanna läran, och jag ville så gärna höra.» Hon hade så mycket att fråga om.

Hon var i sanning en beredd själ, som med glädje mottog ordet om frälsningen i Jesus. Sedan kom hon regelbundet till våra bibelklasser och söndagsmöten. Bibel och sångbok köpte hon och började med all flit förkovra sig i läsning, och bibeln blev från den stunden kär för henne. Sitt vegetarianska löfte bröt hon snart, och steg för steg gick hon framåt på sanningens väg.

Så kom revolutionen, då alla missionärer måste avresa. Vi undrade, hur det skulle gå med denna späda telning, men hon stod fast och växte i nåden. Hon var nitisk och varm för Gud och vittnade om den nåd hon mottagit och sökte få andra med sig på livets väg. Hon blev snart anställd som bibelkvinna, flyttade till missionsstationen och blev en stor hjälp i arbetet. Motstånd och förföljelse fick hon utstå från sina släktingar. De försökte först genom fagra löften locka henne tillbaka och hindra henne att gå till mötena eller besöka oss. När icke det hjälpte, började de genom hot och smädelser skrämma henne. En brorson hotade t. o. m. att döda henne, vilket han även en afton sökte sätta i verkställighet, men hon räddade sig genom att smyga ut en bakväg och skynda till missionsstationen.

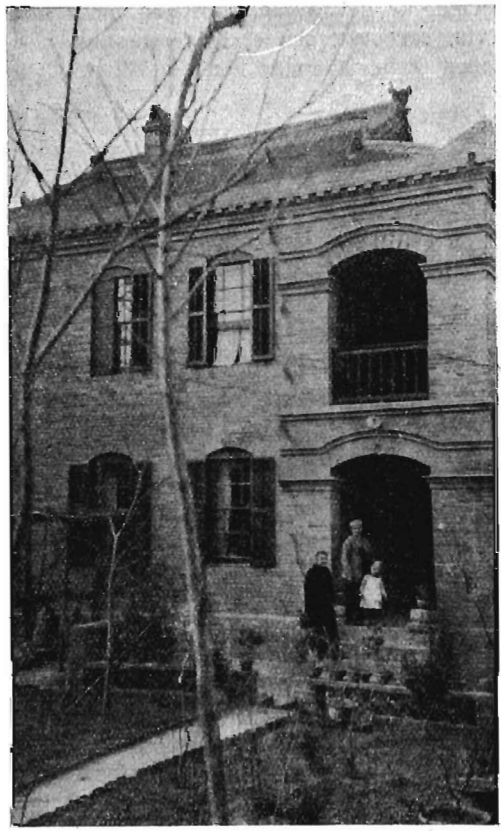

De kvinnliga missionärernas hem i Honanfu.
Foto: R. Anderson.

När de funno, att hon stod fast i sitt beslut att följa Jesus, läto de henne vara och några begynte t. o. m. lyssna till hennes vittnesbörd och syntes berörda av sanningen. Två flickor, tillhörande familjen, gingo en tid i missionens skola.

Såsom tillhörande en bättre familj hade

hennes fötter blivit mycket hårt bundna och voro synnerligen små. Detta utgjorde ofta ett bekymmer för henne, ty hon hade svårt att gå längre sträckor. Hon gjorde dock ett gott arbete genom husbesök och byresor, då hon ej behövde gå så mycket. Hon sökte troget vandra efter det ljus, hon hade, och Guds Ande fick tala till hennes hjärta genom Ordet. När hon så fann, att något av det gamla, som hon hållit fast vid, var orätt och ej i överensstämmelse med Ordet, lämnade hon det villigt.

Ombord på »Suwa Maru».

Foto: Ingrid Israelsson.

Hon arbetade i missionen som bibelkvinna under många år. Sedan kände hon sig ledd av Gud att arbeta mera fritt men i fullt samförstånd med oss. I sitt hem i västra förstaden upplät hon ett rum till möteslokal. Hon samlade där sina grannar och vänner, undervisade dem och sökte leda dem till Gud. Varje vecka gingo vi dit att hålla möten. Hennes hem var ett riktigt litet Betel.

Detta arbete fortsatte hon med, tills oroligheterna började. Soldater och rövare härjade runt omkring, hus brändes och många människor dödades. Även fru Süs bostad togo soldaterna i besittning, och hon kom så åter till missionsstationen, där hon fick ett rum i bibelskolan. När vi sommaren 1927 måste lämna och resa till kusten, bodde hon kvar där och hjälpte till i arbetet så mycket hon kunde. Hon har nit om själars frälsning. En tid lämnade hon bidrag till hyra av en predikolokal på en av våra utposter. Hon var djupt bedrövad, då vi måste resa och höll sig undan, ty hon kunde ej säga oss farväl. Må hennes afton bliva lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd!

Anna Janzon.

»Kinalänkar» på resa.

På mina kamraters uppdrag ville jag sända Eder alla, kära missionsvänner, en innerlig och varm hälsning med tack för kärleksfull förbön. På samma gång ville jag i någon mån låta Eder få del utav de många skiftande intryck, som mött den unge missionären på den första färden till Kina.

»Med glädje skolen I draga ut, och I frid skolen I varda ledsagade.» Det ordet gavs oss bland många andra som minnesord innan vi lämnade Sverige, och det löftet har uppfyllts på oss. Med glädje drogo vi ut, ty Gud hade kallat oss att gå. I frid ha vi blivit ledsagade, ty Gud är trofast.

I Neapel fingo vi göra en intressant upplevelse, i det att vi gjorde en liten utflykt till Pompej, staden, som begrovs i aska vid det stora utbrottet från Vesuvius år 79 e. Kr., och där storartade utgrävningar pågått under många år. Då vi sågo de stelnade kropparna efter gladiatorspelarna och de förstenade matresterna, som stodo i ugnarna, då lavaströmmarna överraskade stadens innevånare, leddes våra taknar till Jesu ord: »I en stund, då I icke menen det.»

Då vi lämnade Neapel lämnade vi därmed också Europa, och nästa gång land-

stego vi på Afrikas jord. Livet där i Portsaid trotsar all beskrivning. Vi omringades av en brokig människomassa av vilken den ena önskade sälja någonting, en annan ville visa främlingarna vägen, en tredje utföra trollkonster, en fjärde tigga pengar, och en femte önskade taga oss ut på en åktur i sin droska o. s. v. Vi stego emellertid upp i en spårvagn, dragen av två åsnor och foro med den till svenska skolan.

Hastigheten var naturligtvis inte större än att vi hade rika tillfällen att se livet på gatorna: De beslöjade kvinnorna, barnen, som lekte utanför de öppna butikerna, under det att affärsmannen ropade ut sina varor, och mannen, som låg och sov på trottoaren i solgasset. Pojken, som sålde biljetterna ämnade passa på tillfället att förtjäna en extra slant på oss, men Martin Bergling, vår påpasslige färdledare, lät honom inte behålla bytet.

I svenska skolan hälsade vi på i de olika klasserna, och barnen sjöngo små engelska sånger för oss. Särskilt minns jag de större flickornas sång: »Kärlek lyfte mig» — — — Ja, vad kan lyfta dessa myllrande människomassor utom kärlek, Jesu egen kärlek? — Men den förmår. På återresan sågo vi muhammedaner, som under bugningar och ceremonier läste sina böner till Allah.

Under färden genom Röda havet sände Gud oss en skön bris. Hettan skulle annars ha blivit nära nog outhärdlig. Värst var det på nätterna, då vi skulle sova nere i våra hytter. Vi försökte då att tillägna oss den sparsamma luft, som kom in genom de små fönstergluggarna och som genom en elektrisk fläkt råkade i en väldig virveldans. Många passagerare funno det outhärdligt i hytterna och sovo därför på däck.

Den 30 oktober landstego vi på Asiens jord, närmare bestämt i Colombo. Där lät folket oss flera gånger förstå, att de sågo, att vi voro missionärer. Jag minns t. ex. en liten svart halvnaken man, som med ett glatt leende nickade mot mig och sade: »Missionär!» — »Hur kan ni se, att vi äro missionärer?» frågade Wille Bergling en stund senare en annan man, och svaret blev: »Det syns i edra ansikten.» — Ack, att det verkligen vore så, att något av den fördolda härligheten strålade fram i allas

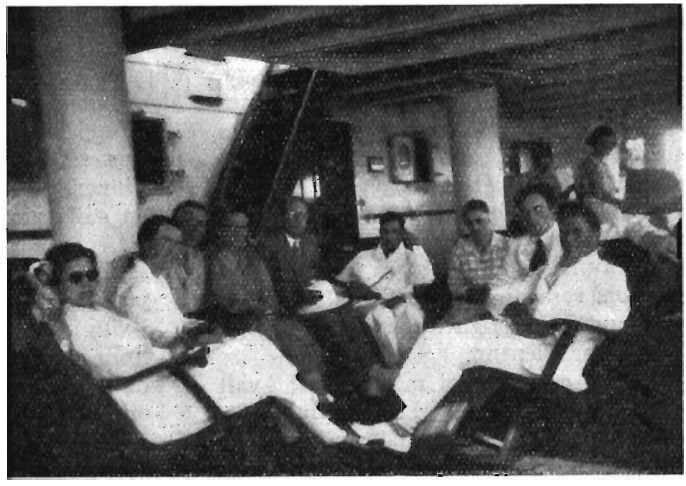

Samlade till bibelstudium.

Foto: Ingrid Israelsson.

våra ansikten — och *liv!* Vi gjorde där en liten färd med rickschaws till ett buddhatempel. Där mötte jag avgudadyrkan för första gången i mitt liv. Aldrig ska jag väl glömma den gamla kvinnan, som kom med blommor i en korg, vilka hon offrade på ett avgudaaltare, och som med djup vördnad böjde knä och bugade sig ända till jorden för den stumme avguden för att därpå fortsätta sin tillbedjan vid ett annat altare. — »Det är inte rätt», sade en av kamraterna till en man, som stod bredvid. »Ni skulle bedja till den levande Guden!» »Ja», sade mannen och nickade, men inte vet jag om han förstod vad det innebar. På hemvägen sågo vi en indisk fakir, som satt med händerna på marken och benen uppväxta över huvu-

det. Så långt kan en människa gå på laggärningarnas frälsningsväg.

Då vi kommit till Singapore märkte vi, att vi närmade oss Kina. Redan vid hamnen sågo vi flera kineser, och då vi senare gjorde en spårvagnstur genom kinesstaden, där omkring 100,000 kineser bo, kunde vi tro, att vi redan kommit till »Mittens rike».

Vi ha varit tio skandinaviska missionärer i sällskap, och vi ha haft det så gott tillsammans, på båten med omväxlande bibelstunder, sång- och bönestunder samt språkstudier, då inte hettan varit för svår.

Detta brev är till större delen skrivet under resan. Jag är nu glad att tillägga, att vi äro alla lyckligt här i vår kallelses land. Gud har så underbart hjälpt oss igenom tullen och allt, och i Shanghai ha vi blivit så hjärtligt mottagna av våra kära vänner i Kina Inlandsmissionen. Vi måste nu snart skiljas från varandra och spridas på olika platser i detta stora land. Syskonen, som resa direkt upp till fältet, måste på grund av oroligheterna i Honan taga vägen över Tientsin.

Bed för oss att Gud må giva oss kraft både till kropp och själ för uppgifterna, som vänta, och att han må göra oss alla till själavinnare! Vi som resa till språkskolorna äro så tacksamma att få bli ihågkomna i förbön under språkstudierna.

Ofta ser jag på min »Kinalänk» och tänker på vännerna därhemma, och så tänker jag på vad som stod i Dagens Lösen samma dag vi lämnade Sverige: »Varhelst uti den vida värld och i vad stånd jag är, jag är en länk, en liten länk i syskonringen kär.» Ja, må Gud hjälpa oss att alltid vara sammanlänkade i bön och arbete för hans rikes utbredande i Kina! Håll ut att bedja för detta arma land! Redan ljuder lovsången från många frälsta själar, men den skall ljuda från många fler, som svar på våra gemensamma böner.

»De fem» förena sig alla i en kärlekens hälsning till vännerna i hemlandet.

Shanghai den 16 nov. 1929.

Eder i Kina lyckliga
Ingrid Israelsson.

Stina Halvarsson.

Ur verkligheten av *K. K—n.*

Kyrkogården utanför den lilla landsortsstaden stod lik en vit sagovärld. Granarna hade ännu kvar det vita snötäcket på sina yverborna grenar, och de andra träden ståtade i gnistrande rimfrost.

En liten enkel grupp svartklädda människor var samlad kring en öppen grav. Pastor L. talade värmande och hoppfulla ord om uppståndelse och återseende och evigt liv. Han visste, att hon som vigts till gravens ro, i liv och död vilat i tron på klippan Kristus, och med kärlekens nitälskan manade han hennes anhöriga att göra upp sin sak med Gud, medan ännu nådens sol lyste över deras levnadsväg. Och innerlig och klar tonade psalmsången i den stilla vinterluften:

»Min sällhetsdag, jag väntar dig,
jag redo är, jag kläder mig
i vita högtidsdräkten.
Kom, Jesus! 'Ja, jag kommer snart',
du svarar mig, jag hörer klart
din röst i morgonvākten.
Ära, ära Vare Herran!
Viken fjärran,
sorger alla!
Gudi vill jag mig befalla.»

En stund senare var pastor L. på väg hem till staden. Han var erbjuden skjuts men föredrog att gå i det härliga vintervädret. Hans vän och studiekamrat, assessor M. från G., som var på några dagars besök hos pastorn, hade varit med på kyrkogården. De båda vännerna hade hållit ihop allt sedan studietiden, då de båda samtidigt genom Guds stora nåd blivit förda till sanningens kunskap. De hade ock blivit bevarade i Herrens Jesu gemenskap. De ägde samma sorge- och fröjdeämne och förstodo varandra så innerligt väl i allt. De försummade ej heller något tillfälle, då det var dem möjligt att få träffas.

Pastorn ledde samtalet in på den bortgångna, under det de sakta promenerade.

genom den vackra skogsparken.»Hon var bara en kvinna ur folket, Stina Halvarsson, en enkel tvätterska. Men hon var en varmt gudfruktig och sant helgad person, som under känslan av egen synd och ovärdighet levde i ljuset från Jesu Kristi ansikte. Om honom vittnade hon ock frimodigt vart hon kom, och visst är, att den stora skördens dag skall framvisa mången kärve som frukt av hennes sådd. Du känner majorskan V. — en av de för Guds rikes utbredande mest verksamma kvinnorna i vår stad. Hon har själv berättat för mig, att mor Stina var det synliga redskapet, Herren använde till hennes omvändelse. Stina var ofta i majorskans hem och tvättade och utförde en hel del andra grövre arbeten. Majorskan hade alltid för sed att jämra sig och klaga över allt som gick henne emot.

En dag då mor Stina arbetade hos henne, sade hon: »Ni är i sanning beklagansvärd, mor Stina, som får slita och släpa på detta sätt dag ut och dag in. Om jag hade det som ni, skulle jag ej kunna leva.»

Mor Stina log med hela ansiktet. »Det är alldeles fel. Är det någon det är synd om, så är det majorskan, som jämrar sig över allting i stället för att tacka och prisa Gud för alla hans nådegåvor. Jag har bara anledning att tacka. Gud har givit mig god hälsa och två starka armar att arbeta med. Och då han därtill förser mig med arbete dag för dag, behöver jag ej lida nöd. Och tänk så rik jag är! Jag äger Jesu frid i min själ och visshet om syndernas förlåtelse samt hopp om en evig salighet hemma hos honom. Men majorskan är i sanning beklagansvärd, som inte äger något av allt detta. Och om majorskan dör i detta tillstånd, så blir det evig hemlöshet och förtappelse på den plats, där masken icke dör och elden aldrig utsläckes.»

De orden förföljde majorskan och drev henne omsider till Jesu Kristi kors, där hon gråtande bekände sitt knot, sin otacksamhet och alla, alla sina synder och fann liv och frid i honom, som burit vår näpst och sveda, på det vi skulle hava frid.

Medan alla barnen voro små, var det trångt mer än en gång i ekonomiskt avseende. Alltid kom dock Herrens hjälp i rätta stunden. Hon berättade själv för mig, hur det vid ett tillfälle fattades femtio kronor till hyran. Hon hade aldrig förr varit skyldig för den och kände det mycket svårt. På söndagen var hon med sina barn i kyrkan som vanligt. Men hennes tankar sysslade hela tiden med varifrån hon skulle få de femtio kronorna. Hon måste ha dem före måndagskvällen. Hennes hjärta ropade till Gud, men det såg lika mörkt ut. Det behagade Herren att pröva hennes tro. På natten fick hon knappast en blund i sina ögon för oro och bekymmer. Men då hon på morgonen åter utgöt sitt hjärta för Gud och klagade sin nöd, blev hon alldeles lugn. Det var som om någon viskat henne in i själen: »Låt mig hava omsorgen om mina barn och om mina händers verk!» Och då hon rustade ut sina små till skolan, innan hon själv gick till sitt arbete, sade hon hoppfullt: »Gud skall nog hjälpa oss i dag och sända oss pengar till hyran. Jag har fått hans löfte därom.»

»Det tror jag inte, förrän jag får se det», svarade den äldsta tösen. »Nu för tiden ske inga underverk.»

Trots detta gick mor Stina till sitt arbete hoppfull och glad. Hon skulle i dag tvätta hos grosshandlare Bergers. De voro sanna Jesu vänner och räknade sin tvätterska såsom en kär syster i Herren. Hon brukade alltid äta med dem vid salsbordet. Så även denna dag. Vid middagsbordet blev hon presenterad för en vän till familjen, en troende fabriksägare från södra Sverige, som helt oförmodat kommit på besök.

Herr B. växlade knappt något ord med mor Stina vid bordet, men då hon stått vid sitt arbete i tvättstugan en stund, kom han helt plötsligt in till henne. »Tag den här slanten, fru Halvarsson», sade han vänligt och räckte henne ett kuvert. »Jag tänker ni kan ha användning för den. Våra vänner Bergers berättade just, att ni har en stor barnskara och rätt strävsamt.»

(Forts.)

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 35:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1930 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Ära vare Gud i höjden. — Stor glädje, som skall vara för allt folk. — Hemförlovad missionsvän. — Från Red. och Exp. — Sv. Missionens i Kina missionsstationer. — Fru Sü. — »Kinalänkar» på resa. — Stina Halvarsson. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1929.